

Giới thiệu Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!

Không có gì để giới thiệu tác phẩm Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu! của tác giả Đại Viên Viên, căn bản chính là nữ chủ xuyên không vào một cái nồi lẩu! Tác giả một tay cầm thìa, cái gì giang hồ cái gì trạch đấu, cái gì trùng sinh cái gì tá thi thậm chí đồng nhân, lung tung bỏ vào; tay kia lại cầm đũa, dục ngang ngoáy loạn!

Quan trọng trước khi nhảy hố:

1. Tác giả hành văn có hơi hướng edit. Cái này tùy cảm nhận mỗi người, riêng bản thân ta cảm thấy, viết như vậy đọc lên thuận tai hơn lối viết thuần Việt. Vì thế, nếu bạn không thích, có thể bỏ qua truyện của ta, thỉnh đừng góp ý hoặc yêu cầu ta sửa lại cách viết.
2. Truyện online ra chương chậm, do tác giả rất bận, nhưng tuyệt đối không drop.
3. Tác giả cực lười nghĩ tên, sẽ bê nguyên tên các nhân vật trong truyện/phim khác vào nữ phụ vs tác giả, thỉnh mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lục Gia Tiểu Tử

Sở quốc. Càn Nguyên năm thứ mười hai.

Kim Loan điện.

Càn Nguyên đế cao cao ngồi trên long ý, cúi nhìn quần thần triều bái, trên mặt lộ thần sắc hài lòng.

"Chư vị khanh gia, còn gì bẩm tấu?"

Có thể đứng tại Kim Loan điện, đều là quan viên đã ngoài tứ phẩm, ai nấy đều nhìn việc thành tình. Càn Nguyên đế tuy không trực tiếp biểu lộ, nhưng khóe môi vì loạn, tự nhiên tâm tình lúc này đang cực tốt.

Nói đến chuyện có thể khiến Hoàng đế vui vẻ, không gì ngoài mấy ngày trước, Bình Nam vương đại thắng Nam Cương. Vu tộc thảm bại, tự nguyện giao ra bốn châu nhập vào Sở quốc, còn dâng lên vô số bảo vật cùng mỹ nữ để bày tỏ thành ý.

"Hồi Hoàng thượng, Bình Nam vương lần này lại lập đại công, nên trọng thưởng!"

Đứng ra nói chuyện là Binh bộ Tả thị lang Quách Viêm. Luận công ban thưởng, là một kiện cực kỳ đúng đắn sự tình, hần cũng không lo nói sai chộc Hoàng đế mất hứng.

Hơn nữa, ai không biết Bình Nam vương Cao Trường Cung là cháu ngoại của Càn Nguyên đế, thường ngày thâm thụ thánh sủng. Người kia tám tuổi tiến quân doanh, mười bốn tuổi lần đầu cầm quân ra sa trường, đối với đoạt địch năm đó có công lao không nhỏ. Nhiều năm nay thủ ở Nam Cương, khiến Vu tộc ăn không ít khổ, lần này lại vì Sở quốc mở rộng lãnh thổ, quả thực làm cho Càn Nguyên đế long tâm đại phóng.

"Quách ái khanh lời này, đúng hợp ý trẫm!" - Càn Nguyên đế nghe được, ý cười càng sâu - "Chỉ là, trẫm nghĩ không ra, nên ban thưởng cho hần cái gì. Quách ái khanh, ngươi có chủ kiến, không bằng nói trẫm nghe một chút?"

Quách Viêm hơi hơi sững người, nét mặt cứng ngắc.

Từ trước tới nay, phàm là luận công ban thưởng, đều là Hoàng đế ra thánh chỉ, Lại bộ theo đó mà làm. Nào có tiền lệ Hoàng đế trưng cầu thần tử ý kiến?

Lại nói, hần thuộc Binh bộ, quản cái gì ban thưởng không ban thưởng?

Quách Viêm một đầu đầy hần, vội vàng quỳ xuống:

"Thần ngu dốt, mong Hoàng thượng tha tội!"

"Quách ái khanh đối với việc này không quen thuộc, vốn không có tội, trẫm không cùng ngươi so đo." - Càn Nguyên đế phất tay ra hiệu cho Quách Viêm đứng dậy, rồi đảo mắt một vòng. "Chư vị khanh gia, có thể có ý kiến?"

Chúng quan viên trầm mặc.

Này quả nhiên là một cái nan đề! Luận công lao, Bình Nam vương lần này lập đại công, thăng quan tiến chức là không tránh khỏi. Bất quá, hần đã là thân vương, còn nắm trong tay hai mươi vạn binh mã, công cao chấn chủ, nếu còn muốn ban thưởng, e là...

Càn Nguyên đế tuy nói sủng ái cháu ngoại trai, nhưng lịch đại Hoàng đế đều có một cái bệnh chung, thì phải là ai đụng tới hần hoàng quyền đều là hần kẻ địch!

"Thế nào? Còn chưa có nghĩ ra?" - Chúng quan viên còn đang ta nhìn người người nhìn ta, thanh âm lạnh lùng của Hoàng đế đã vang lên. Lập tức, một đám đồng loạt quỳ xuống.

"Chúng thần vô năng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!"

"..."

"Hoàng thượng, không bằng, ban hôn cho Bình Nam vương thì thế nào?"

Một đám quan viên cùng nhau quỳ xuống, duy chỉ có Thừa tướng Trần Tích Nguyên là không. Nói ra câu nói kia cũng chính là hần.

"Hoàng thượng, Bình Nam vương tuổi không còn nhỏ, vốn nên lập gia thất từ lâu. Thần cả gan đề nghị, từ trong chúng thiên kim tuyển lấy một vài cô nương xuất chúng, ban cho Bình Nam vương làm chính phi cùng trắc phi, này cũng có thể coi là một cộc hảo sự!"

Càn Nguyên đế nghĩ một lát, rồi cười:

"Trần ái khanh biện pháp thực sự có thể dùng! Bất quá, Trường Cung hần trước giờ không gần nữ sắc, ta cũng không biết hần yêu mến là dạng gì nữ tử. Việc này, còn phải chờ Trường Cung về tới kinh thành, cho hần tự mình chọn lựa mới được."

"Hoàng thượng anh minh!"

...

Từ Kim Lăng phía Nam muốn về tới kinh thành, nếu là một người dùng khoái mã ngày đêm không nghỉ, cũng muốn mất gần một tháng thời gian. Cao Trường Cung cùng với hai nghìn thân binh, không nhanh không chậm, áng chừng phải mất đến gần hai tháng.

Lúc này đã là tháng mười, về được đến kinh thành, chỉ sợ đã muốn cuối năm.

"Gia, nên xuất phát."

"Ừm" - Cao Trường Cung hướng thân binh gật đầu, lại hỏi. "Lục Kiều đã tỉnh?"

"Đã tỉnh, ước chừng là ngày hôm qua bị cảm lạnh, uống vài thang thuốc, hiện tại đã tốt hơn nhiều. Bất quá, hần nói có chút đau đầu."

"Ta đi xem hần."

Dứt lời, đã không thấy nhân ảnh.

Thân binh kia khỏe môi giết giết. Gia từ trước tính tình lạnh lùng, không ưa nữ sắc, các huynh đệ đều không lấy làm kỳ. Nhưng là gần đây, gia đối với Lục tiểu tử quan tâm có thêm, chớ không phải là bọn hần nghĩ nhầm rồi? Gia không gần nữ sắc, căn bản không liên quan đến tính tình, mà do hần có sở thích khác lạ?

Nghĩ đến đây, sắc mặt càng lúc càng đen.

...

Thẩm Ly cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Nàng chỉ là như bình thường lên giường đi ngủ, như thế nào tỉnh dậy lại phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ? Trong phòng toàn là đồ cổ, trang phục cosplay, gương mặt phản chiếu trong thau nước cũng không phải của chính nàng!

Xuyên qua! Thế mà thực sự xuyên qua!

Lão thiên, ngài muốn đùa giỡn ta?

Thẩm Ly còn chưa kịp chỉ tay lên trời chửi ầm lên, từng đoạn trí nhớ không thuộc về thế giới của nàng đã phô thiên cái địa ập tới, đánh cho nàng đầu đau đến lợi hại.

Qua mất một ngày, nàng mới miễn cưỡng đem khối tin tức kia tiêu hóa, từ từ chấp nhận thân phận mới của mình.

Nàng hiện tại, không gọi Thẩm Ly, mà là Lục Ly.

Chương 2: Đều Do Nam Sắc Chọc Họa

"Từ Huyền, công tử nhà ngươi đã tỉnh?"

"Ách, a ha ha... là Lam tướng quân sao? Tỉnh, công tử nhà ta đã tỉnh, chỉ là có chút... ách, có một chút đau đầu..."

Cao Trường Cung nhú mày. Từ Huyền là nha hoàn bên người Lục Kiêu, thường ngày tính cách có hơi bộp chộp, nhưng đối với Lục Kiêu lại hết lòng săn sóc. Như thế nào hiện tại hẳn đang có bệnh, nàng không ở bên cạnh chiếu cố, lại thủ ở bên ngoài?

"Ta tới xem hần."

Nói rồi chuẩn bị đẩy cửa.

"Không" - mắt thấy tay Cao Trường Cung sắp chạm vào cánh cửa, Từ Huyền liền ngồi bật dậy, lấy thân mình chặn ngang.

"Hửm?"

Có cổ quái! Tuyệt đối có cổ quái!

Từ Huyền cũng nhận ra bản thân Thất thố, liền ha ha cười gượng:

"Lam tướng quân, ngài đừng hiểu lầm. Không phải nô tỳ không để ngài đi vào, chính là... chính là công tử nhà ta đang ngủ, cho nên... cho nên..."

"Thực đang ngủ?" - Cao Trường Cung hí mắt.

"Quả thực đang ngủ! Lam gia, nô tỳ tuyệt đối không dám dối gạt ngài a." - Từ Huyền gật đầu như giả vờ.

"Tốt nhất như thế! Nếu hần tỉnh dậy, lập tức thông tri cho ta."

...

Kest~~~~

"Thế nào? Hần đi rồi?"

Nhìn thấy người đi vào là Từ Huyền, Lục Ly thở ra một hơi.

"Nha, đã đi rồi!" - Từ Huyền ngồi xuống ghế, rót cho mình một cốc nước rồi một hơi uống sạch, sau đó khoa tay. "Tiểu thư, vừa rồi thực hung hiểm đấy, dọa chết nô tỳ!"

"Khoa trương như vậy?" - Lục Ly bĩu môi. "Ngươi bắt quá chỉ ngăn hần đi vào, hần có thể làm gì? Ăn ngươi không thành?"

"Ây da, tiểu thư, vị Lam gia kia tốt xấu cũng là tướng quân, sát phạt sa trường, khí thế sắc bén. Tiểu nữ tử như nô tỳ, đứng nói chuyện với hần, đương nhiên có chút quá sức a..."

"Cũng có lý..." - Lục Ly gục gặc gật đầu.

Từ Huyền nhìn nhìn Lục Ly mái tóc đen óng xòa xuống vai. Tiểu thư nhà nàng vừa rồi muốn thay nội y, may mà nàng thủ ở bên ngoài, nếu không, hậu quả khó mà lường a...

"Tiểu thư, ngươi nói xem, người kia một bộ mặt than, nếu để hần biết tiểu thư là nữ cái nam trang, liệu có hay không..." - Từ Huyền liếc liếc mắt, tay đưa đưa lên cổ. "Khực~~~~"

"Không phải chứ?" - Lục Ly giật nảy người. "Ta cùng hần không thù không oán, còn giúp hần lập công, hần sao có thể?"

"Suyt... tiểu thư, nhỏ giọng một chút!" - Từ Huyền tiến lại gần giường, ghé sát vào Lục Ly. "Nô tỳ nghe bà tử trong phủ nói qua, nam nhân a, nặng nhất mặt mũi. Nếu hần biết tiểu thư lừa hần, sẽ thẹn quá thành giận, đến lúc đó, ai có thể biết được?"

Lục Ly nhìn nhìn Từ Huyền, thấy tiểu nha đầu một bộ chính khí lăm lăm, không tự giác suy nghĩ những điều nàng nói. Càng nghĩ, lại càng thấy có lý.

Nam nhân kia tên Ngô Quý Lam, là tâm phúc bên người Bình Nam vương Cao Trường Cung.

Nhắc đến Cao Trường Cung, lần đầu tiên khi ba chữ này đập vào trong óc, Lục Ly đã hoảng hồn, còn nghĩ bản thân xuyên về cổ đại chiến loạn. Cũng may, chỗ này không phải Bắc Tề, người kia cũng không phải Lan Lăng vương, mà là Bình Nam vương.

Bình Nam vương thân là chủ soái, tự nhiên nên thủ ở trận doanh. Vì vậy, mới lệnh cho tâm phúc là Ngô Quý Lam, một tháng trước cầm lệnh bài chứng minh thân phận đi tới Lục gia, nói rõ ý định mượn thuyền vượt biển.

Lại nói, Lục gia mười mấy đời sinh ý dựa vào biển, đối với chế tạo thuyền hay kỹ năng đi biển đều là bậc nhất. Bình Nam vương muốn dựa vào Lục gia dẫn đường, đi vòng qua biển, đánh úp tổng đàn Vu tộc.

Lục gia tuy không nhập sĩ, nhưng trong cốt vẫn có nghĩa khí, không nói hai lời liền khẳng khái đáp ứng rồi. Có điều, dẫn người lý ra là Lục Kiều, cuối cùng đổi thành Lục Ly.

Nguyên nhân nói ra thực xấu hổ. Là do cổ chủ một cái liếc mắt liền bị Ngô Quý Lam nam sắc dụ đến ngơ rồi, tâm hồn nhỏ bé chỉ toàn là hấn, hận không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh. Bởi vậy, một khóc hai náo ba thất cô, huyền Lục gia gà bay chó chạy.

Lục lão gia có năm nhi tử, đến tứ tuần mới có được Lục Ly một ái nữ này, tự nhiên là đặt trên đầu quả tim mà phụng. Lần này, cũng như thường lệ giới thiệu xin hàng, tùy theo ý nàng.

Kim Lăng thành đối với nữ tử tuy coi mở không ít, nhưng một cô nương gia lẩn lộn cùng quân lính truyền ra vẫn không dễ nghe. Bởi vậy, Lục Ly phần nam trang, đối ngoại dùng thân phận song sinh ca ca của nàng, Lục Kiều.

Kế hoạch thành công, Bình Nam vương đại thắng Vu tộc, Lục gia hiển nhiên cũng là một công thần. Bởi vậy, Ngô Quý Lam nghĩ ý mời "Lục công tử" cùng nhau hồi kinh. Lục Ly đương nhiên vui vẻ đồng ý.

...

Nhưng, kia là cổ chủ a!

Bây giờ, chiếm cứ thân thể này là nàng phải không? Nàng không muốn đến kinh thành được chứ?

Đùa sao? Ở Kim Lăng, nàng cơ hồ muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, vì cái gì phải theo nam nhân kia đến kinh thành?

Lại nói, lời của Từ Huyền cũng thực hữu lý! Nàng nữ cái nam trang lừa gạt hấn, sau khi hấn biết được, phản ứng như thế nào còn chưa biết được đây.

Có câu, không có nữ chủ mệnh, đừng có nữ chủ bệnh! Nam nhân, là thứ không đáng tin!

Không được, nhân lúc còn chưa xuất phát, nàng nhất định phải nói với hấn: Lão nương - thay đổi chủ ý rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhất Định Là Cổ Chủ Tác Quái!

"Lam gia, Lục công tử tới."

"Ừm." - Cao Trường Cung nhấp một ngụm trà. "Đề hấn vào đi."

Dạ Phong vâng một tiếng, rồi quay người đi ra. Chỉ một lát sau, dẫn theo Lục Ly cùng Từ Huyền tiến vào.

Cao Trường Cung ánh mắt quét qua Lục Ly, mỉm cười:

"Khí sắc không sai!"

"Lam gia, công tử nhà ta vừa mới tỉnh dậy, đã vội tới gặp ngài a." - Từ Huyền nhanh nhẩu chen lời. "Công tử còn nói, có chuyện muốn thảo luận cùng ngài đây."

Từ Huyền kém Lục Ly một tuổi, cùng nhau lớn lên, trong thường ngày đối với Lục Ly không giống chủ tớ, mà càng như tỷ muội. Lục gia lại không có nhiều quý củ, dần dần dưỡng thành tiểu nha hoàn thiên chân rực rỡ, có chút tùy hứng, trước mặt chủ tử nhanh nhẹn miệng cũng là không hiếm gặp.

Còn nữa, trong một tháng này, người Cao Trường Cung dẫn tới đều là nam nhân, "Lục công tử" trong mắt bọn hấn cũng là nam nhân hàng thật giá thật, Từ Huyền nghiêm nhiên trở thành thiếu nữ duy nhất. Bởi vậy, bọn hấn đối với nàng vô cùng ôn hòa, khiến tiểu nha đầu cảm thấy rất có mặt mũi, gan cũng

lớn lên không ít.

"Phải không?" - Cao Trường Cung khẽ cười. "Lục Kiều, người có chuyện?"

"..."

"Lục Kiều?"

"..."

Tiểu thư sao lại không nói gì?

Từ Huyền trong bụng lấy làm kỳ, lại thấy Lam tướng quân khẽ chau mày, bèn hoảng lên, quay đầu về phía Lục Ly.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, nàng liền trợn mắt há mồm.

...

Lục Ly chỉ biết, mùa xuân tới rồi!

Ai nói tháng mười phải là lập đông?

Sai!

Quá sai!

Mười phần sai!

Nàng chỉ thấy, một trời đầy hoa đào đang tung bay. Từng cánh, từng cánh nhẹ nhàng chạm vào nàng, xuyên qua thân thể, thấm vào tận tâm can.

Nam nhân trước mặt ngồi tại ghế chủ vị, một thân lam y đơn giản lại sắc ra được nét cao quý, tay khẽ nâng chén trà, thông dong mà lạnh nhạt.

Mắt phượng hẹp dài, mũi cao thẳng, cùng với miệng môi tạo thành một cảm giác xa cách, lãnh bạc. Nhưng khi hắn khẽ cười, thì phải là thái dương giữa đêm đông. Âm áp, chói mắt đến bức người.

Gương mặt này, nàng chưa gặp qua, nhưng đã xuất hiện vô số lần trong trí óc nàng. Là ký ức của cố chủ, là mộng ước là chấp niệm của cố chủ.

Mà nay, liền thành của nàng!

...

"Công tử?"

"A...?"

"Ai nha! Dọa chết nô tỳ! Công tử, mới vừa rồi, người làm sao vậy?" - Từ Huyền cúi sát vào mặt Lục Ly. Kỳ quái! Mặt của tiểu thư sao lại đỏ thành như vậy?

"Ta... ta... đột nhiên có chút choáng váng..." - hai má nóng đến lợi hại, Lục Ly chợt dạ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Cao Trường Cung.

"Người phát sốt?"

"Ta... ta..."

Cao Trường Cung nhú mày. Lục Kiều phản ứng đích xác có chút không bình thường.

Hắn đứng dậy, tiến về phía Lục Ly, khẽ đặt tay lên trán nàng.

"Rất nóng! Dạ Phong, tìm lang trung!"

"Không cần lang trung... ta... ta chỉ là... ngô..."

Lục Ly liên tục lùi, ý định tránh né Cao Trường Cung. Không ngờ bước hụt, cả người lao đảo rồi ngã về phía sau.

Cao Trường Cung võ công không tệ, phản ứng linh hoạt, mắt thấy Lục Ly sắp ngã xuống, liền rất tự nhiên đưa tay ra kéo nàng.

Lục kéo có chút mạnh, Lục Ly thân thể lại nhỏ yếu. Kết quả, đại não còn chưa kịp có phản ứng, cả người đã bay thẳng vào lồng ngực rộng rãi nào đó.

Sau đó...

Không có sau đó!

Bởi vì, nàng lập tức ngắt đi rồi.

...

Từ Huyền vừa cắn hạt dưa, vừa nhìn Lục Ly nửa nằm nửa ngồi trên ghế nhưng, miệng rên rĩ.

Lần này, thực sự là mặt mũi bị ném hết!

Lục Ly càng nghĩ càng ảo não. Nàng rõ ràng có được trí nhớ của nguyên chủ, đối với Ngô Quý Lam coi như không quá xa lạ. Như thế nào vừa đối diện hắn, phản ứng lại khoa trương đến cỡ đó? Chẳng lẽ, là do thân thể tự có phản ứng?

Đúng! Khẳng định là do cổ chủ tác quái!

"Không được!" - Lục Ly mím môi, tay nắm lại thành quyền, trong đầu nghĩ cái gì liền không ý thức nói ra miệng. "Ta không muốn đi cùng hắn, nhất định phải nói cho rõ ràng!"

"Ây da..." - Từ Huyền ở bên cạnh thờ dài. "Tiểu... công tử, người đã nói với nô tỳ câu này đến năm lần rồi..."

Đến khi gặp Lam tướng quân, còn không phải cái gì cũng không nói ra, một bộ dạng tùy hấn quyết định?

Từ Huyền bản thân cũng cảm thấy kỳ lạ. Tại Lục phủ, lão gia cùng bảy vị thiếu gia, ai nấy đều là mỹ nam, tiểu thư đối với nam sắc ánh mắt cực cao. Kim Lăng thành tài tử có vị nào tiểu thư chưa từng thấy qua? Cũng không gặp tiểu thư lau mắt mà nhìn. Như thế nào vừa đối diện Lam tướng quân, lại trở nên Thất thố như thế?

Ân..., cái này nhất định chính là, "nhất kiến chung tình" vẫn được miêu tả trong thoại bản đi?

"Từ Huyền, người ở đó gật gù cái gì?" - Lục Ly tâm trạng không tốt, lại thấy tiểu nha hoàn liên tục gật đầu, bộ dáng cực kỳ tâm đắc, bèn quát lên.

"Ách, công tử, nô tỳ... đói bụng, không biết khi nào thì dừng xe a?"

Chủ tớ các nàng đang ngồi trên xe ngựa. Tiểu thư nói, bên ngoài nam nhân đều có võ công, tai thính mắt tinh, dù chỉ có hai người vẫn phải gọi tiểu thư là công tử.

Không nhắc đến cũng thôi, nghe Từ Huyền nói, Lục Ly cũng cảm thấy có chút muốn ăn. Nàng vén rèm lên, nhìn ra phía ngoài, quả nhiên đã không còn sớm.

"Vị đại ca này, chúng ta còn muốn đi bao lâu?"

Thân binh bên ngoài cung kính trả lời:

"Lục công tử, thuộc hạ nghe Lam tướng quân nói, ước chừng nửa canh giờ nữa sẽ dừng xe hạ trại."

Hạ trại?

Lục Ly hưng phấn.

Cắm trại bên ngoài a?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dạ Trại

Mã xa cổ đại không hề dễ ngồi, ít nhất là trong cảm nhận của Lục Ly.

Thậm chí, còn tệ hơn ngồi một cái xe khách hạng xoàng.

Lục Ly loạng choạng nhảy xuống xe, vurun vai, làm một vài động tác thể dục đơn giản, rồi mới đưa mắt quan sát bên ngoài.

Lúc này khoảng giờ Dậu, ở giữa sâm lâm nên có cảm giác rất tối.

Binh lính của Ngô Quý Lam hiệu suất làm việc rất tốt, chưa đến một khắc đã gom cành khô thành một đống lớn. Lửa bùng lên, thế này mới có thể nhìn đại khái xung quanh.

Chỗ này là một khoảng đất trống rất rộng, bên cạnh có một dòng suối nhỏ. Cảm giác vô cùng tĩnh lặng.

Binh sĩ kẻ hạ trại, người chia ra đi săn thú. Lục Ly muốn giúp, lại không biết phải làm cái gì, cũng không có ai dám nhờ nàng việc gì.

Mấy ngày vừa qua, cảm xúc của nàng luôn không ổn định. Lúc này, bỗng thấy tâm trạng tệ hơn, có một loại khao khát được ở một mình.

Trùng mắt nạt Từ Huyền không được đi theo, Lục Ly chậm rãi bước dọc theo bờ suối. Nhìn thấy ở không xa có một tảng đá nhỏ, nàng suy nghĩ một lát, rồi lại gần, trèo lên.

Chỗ này chỉ cách điểm dừng trại khoảng 50 mét, Lục Ly tin tưởng, nếu là có chuyện, nàng vẫn có thể tùy thời chạy về.

...

Khi Cao Trường Cung vô tình nhìn sang, in vào tâm hần là cảnh tượng như thế này.

Từ y thiếu niên, hai má trắng nõn như ngọc. Hần ngồi trên tảng đá, mắt nhìn ra xa, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Hai chân khẽ đạp, mặc cho bó hải khoa loạn vào nước ướt đầm.

Cao Trường Cung đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Trong suy nghĩ của hần, Lục Kiêu không nên như vậy. Thiếu niên kia một đôi con ngươi sáng rỡ, nụ cười hồn nhiên vô tà. Hần hần là nên như thường ngày, tươi sáng sống động, mà không phải như thế kia, lòng mang tâm sự.

Nhiều năm sau này, khi tiểu nữ nhi hỏi phụ thân, ngài vì cái gì lại ở bên nương? Tướng quân khẽ cười trả lời... vì ta muốn thủ hộ một nụ cười.

...

Khi Lục Ly còn là Thẩm Ly, ba ba thường xuyên công tác vắng nhà. Mỗi lần như thế, mẹ mẹ sẽ dẫn nàng lên tầng cao nhất, cùng nhau ngược nhìn lên trên.

Mẹ mẹ nói, dù ba ba ở đâu, cũng vẫn cùng chung một bầu trời.

Sâm lâm đại thụ nhiều, Lục Ly không thấy được bầu trời sao, trong lòng tưởng niệm cuộc sống lúc trước càng nồng đậm. Bất giác, lệ đã đầy mắt.

"Ngươi có tâm sự?"

Khi cô đơn, là lúc yếu lòng nhất, mọi phòng tuyến đều bị lợi lỏng. Lục Ly nhìn Ngô Quý Lam, cảm thấy hần cao lớn lạ thường, đáng tin cậy lạ thường, cũng gần gũi lạ thường.

Bị một cổ xúc cảm mãnh liệt dẫn dắt, nàng bỗng òa lên, khóc nức nở.

...

Cao Trường Cung khẽ môi giật giật.

Hần cảm thấy, dù là hành quân đánh trận, giết địch sa trường, cũng không khó khăn bằng lúc này.

Nhìn Lục Kiêu ô ô khóc lên, lòng hần không hiểu sao như bị người khẽ đâm một cái, dị thường khó chịu.

Khóc xong rồi, Lục Ly lúc này mới xấu hổ, hức hức mấy tiếng rồi cúi mặt xuống, không dám nhìn lên, nhỏ giọng:

"Ngươi đừng lo, ta không sao, chỉ là... có một chút nhớ nhà..."

Cao Trường Cung ngơ ngẩn.

Thế nào lại có cảm giác, đầu sỏ gây nên là hần?

"Nếu là nhớ nhà... vậy, ta đưa ngươi quay lại, được?"

"Không cần!"

Lục Ly lập tức đáp lại, rồi tự mình ngăn.

Nàng không phải nên đồng ý sao? Như thế nào lại một ngục cụ tuyệt? Hơn nữa, còn là không chút nghĩ ngợi cụ tuyệt...

Chẳng lẽ nói, trong lòng nàng thật ra không muốn rời đi hẳn?

"Ta..." - Lục Ly bối rối. "Người phụng mệnh hồi kinh, cũng không thể vì ta mà chậm trễ. Lục Kiêu ta cũng rất nghĩa khí đấy!"

"..."

Tiểu tử mặt dày! Một người nói ra được!

"Nếu không, hồi kinh xong rồi, người lại hộ tống ta về nhà, thế nào?"

"Được!" - Cao Trường Cung khẽ cười. "Một lời đã định!"

"Đôi ý là tiểu cầu!"

"..."

Nhìn nam nhân trước mặt khóe môi giật giật, Lục Ly tâm tình biến tốt lắm. Nàng cười, giòn tan như chuông bạc.

Từ khi xuyên qua đến bây giờ, khoảnh khắc này, là lúc nàng vui vẻ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hắc Nha Hoàn, Hắc Thông Phòng

Bình Nam vương nắm trong tay hai mươi vạn quân đội, nhưng theo hồi kinh cũng chỉ có hai ngàn thân vệ binh. Hai ngàn người, không tính cực nhiều, nhưng cùng lúc xuất hiện cũng quá mức gây chú ý. Bởi vậy, Cao Trường Cung ngay từ đầu đã chia nhỏ đội ngũ để xuất phát, đi cùng hắc chỉ có khoảng ba mươi người thân tín nhất.

Trương Chấn là một trong ba mươi người này. Hắc mỗi ngày đều thức dậy lúc canh ba, cùng huynh đệ luyện võ. Tiểu đội của hắc có bảy người, từ trước đến giờ luôn phối hợp cực tốt, tại Thân vệ doanh vẫn có thành tích không tồi.

Nhưng là, hôm nay Lý Thất có điểm không đúng.

"Lão Thất, người có chuyện?" - Trương Chấn cau mày nhìn Lý Thất khắp khiêng đi tới. "Hôm nay làm sao không một chút đề tâm?"

Tập luyện phân tâm, rất dễ dàng thụ thương. Bởi bọn hắc không hề lưu thủ.

"Hắc? Tập trung mới là lạ!" Đi phía sau Lý Thất là Triệu Chí Minh, lời này là hắc nói ra.

"Có ý tứ gì?"

"Hắc a? Hắc vừa ý một vị cô nương. Đáng tiếc, nhân gia lại không phải người hắc có thể cầu."

"Nga? Có chuyện này? Triệu ca, người nói nói, nàng kia là ai?"

Triệu Chí Minh liếc liếc mắt về phía xe ngựa, hạ giọng: "Là Từ Huyền cô nương."

"Không thể nào!?" - Trương Chấn tròn mắt há mồm. "Huynh đệ nữ nhân mà hắc cũng dám mơ tưởng?"

"..." Lý Thất cúi đầu, im lặng.

"Là hắc tự lừa mình dối người!" - Triệu Chí Minh ngồi xuống bên cạnh Trương Chấn, khinh bỉ nhìn Lý Thất. "Các huynh đệ đều nói, Từ Huyền cô nương kia, mười phần đến tám chín là thông phòng của tiểu tử Lục Kiêu, hắc lại một hai không tin. Còn muốn cái gì làm cho nàng ta thoát nô tịch. Hôm nay, còn không phải đã rõ ràng?"

Bọn hắc tuy rằng phần lớn thời gian đều ở quân doanh, nhưng cũng không phải tiêu mao đầu cái gì cũng không hiểu. Cao môn nhà giàu, nhà nào mà không dưỡng mấy cái thùy nộn nha hoàn, cấp thiếu gia khai trai? Sau đó, thuận tiện sẽ làm thông phòng, nếu là có phúc sinh được nhất nam bán nữ, còn có thể nâng thành di nương.

Tuy nói không phải tất cả, nhưng đến tám chín phần đều là như vậy. Lý Thất đây là hy vọng, Lục gia có thể nằm trong một hai phần kia. Chỉ tiếc, khi nhìn thấy Lục Kiều cùng Từ Huyền cùng nhau qua đêm trong xe ngựa, phần hy vọng này đã bị dập tắt.

Từ Huyền không phải Lục Kiều thông phòng, còn có thể là gì?

Lý Thất thập phần thất vọng, nhưng vẫn không muốn nữ tử bản thân yêu mến bị người đem ra bàn luận, đang mở miệng định mắng Triệu Chí Minh vài câu, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng to lớn đứng sau Triệu Chí Minh. Nhất thời, liền há to miệng: "Tướng... tướng quân?"

"Dạ Phong."

"Có thuộc hạ!"

Xong rồi! Xong rồi!

Trong đầu Lý Thất, Triệu Chí Minh cùng Trương Chấn không hẹn mà cùng hiện lên mấy chữ này. Bọn hắn đi theo tướng quân đã lâu, trí óc có không khai thông hơn nữa, cũng nhìn ra được tướng quân đang mất hứng. Tướng quân mất hứng, còn gọi Dạ Phong, kể tiếp mười phần quá nửa khẳng định sẽ rất thâm..

Quả nhiên...

"Bản tướng quân cảm thấy, ba kẻ này có chút rảnh rỗi! Không bằng, ngươi an bài cho bọn hắn thêm chút huấn luyện đi."

"Thuộc hạ đã hiểu." Dạ Phong chấp tay, rồi quét mắt qua ba nam nhân sắc mặt như tro tàn. "Còn không mau đi theo?"

Cao Trường Cung lạnh nhìn bọn hắn rời đi, sau đó, không tự chủ liếc về phía mã xa yên tĩnh, trong đầu bất giác hiện lên mấy câu mà Triệu Chí Minh vừa mới nói.

Từ Huyền, thực sự là Lục Kiều nữ nhân?

...

"Từ Huyền cô nương, Lam tướng quân nói có thể khởi hành. Lục công tử đã tỉnh?"

Vừa xe kéo lên, nhìn thấy người đi ra là Từ Huyền, một thân binh ở gần vội tiến lên hỏi.

Từ Huyền có chút ngại ngùng lắc đầu. Tiểu thư nhà nàng tật xấu lớn nhất chính là ham ngủ, trong ngày thường đều là qua giờ Thìn mới tỉnh giấc. Cái này hơn một tháng trôi qua mấy người kia cũng đã biết. Chỉ là, lúc trước ở trên thuyền hay khách điểm, đều có giường êm đệm ấm, ngủ trăm một chút cũng có thể giải thích. Đêm qua, chủ tớ các nàng ở tại bên trong xe ngựa, tuy không đến mức bị lạnh, nhưng xa xa không đủ thoải mái, tiểu thư lại vẫn có thể ngủ say đến vậy, quả nhiên khiến người lau mắt mà nhìn!

"Vậy cứ để hắn ngủ!" - Cao Trường Cung không biết từ khi nào đã tiến lại gần. "Chúng ta xuất phát!"

Dứt lời, lập tức quay người bước đi. Nhưng khi lên ngựa, lại quay sang nói với Dạ Phong: "Cảnh sắc không tệ, không cần đi quá nhanh."

Dạ Phong: "..."

Xung quanh đều là đại thụ, có gì hiếm lạ? Hơn nữa, gió vừa nổi, là dấu hiệu muốn mưa, tiểu trấn gần nhất cũng cách hai canh giờ đi đường. Lúc này, hẳn là nên tăng tốc tăng tốc không phải sao? Lại nhìn về phía xe ngựa, ý tứ tướng quân dần dò, chớ không phải vì Lục Kiều đang ngủ không chịu nổi xóc nảy?

Dạ Phong mâu quang xẹt qua một tia âm trầm.

Tướng quân không nên có nhược điểm, cũng không thể có nhược điểm!

...

"Từ Huyền, đã là giờ nào?"

Lục Ly ngáp một tiếng, vươn vươn vai. Ừm, ngủ ngon, thực đã!

"Công tử, người ngủ thật tốt, đã là giờ Tị ba khắc rồi."

"Hửm?" - Lục Ly mở to hai mắt. "Không thể nào! Trời còn chưa sáng nha!"

Bên trong xe ngựa tuy che rèm, nhưng nếu trời sáng rõ, ánh nắng tự nhiên sẽ theo đó hắt vào, không thể nào như hiện tại, ảm đạm thất sắc. Lục Ly đưa tay kéo lên, lập tức cảm thấy mát lạnh trên mặt.

"Mưa?"

"Đúng vậy. Công tử, đã mưa được nửa canh giờ rồi."

"Lâu như vậy? Bọn hần sao không tìm chỗ trú?"

Lục Ly nhìn ra bên ngoài. Xe ngựa đi ở giữa, phía trước phía sau đều có binh sĩ, ai nấy vững vàng ngồi trên ngựa, trên mình như cũ vẫn là áo giáp như thường lệ, tuyệt không có thêm cái gì che mưa. Nàng bỗng nhiên lo lắng. Ngô Quý Lam đi đâu, ở đây nàng không nhìn thấy được hần, hần có phải hay không cũng như vậy? Rất dễ bị cảm lạnh đó!

"Nô tỳ nghe bọn hần nói, không cần tìm chỗ trú, quan trọng là nhanh chóng ra khỏi rừng. Nếu mưa quá lâu, đất sẽ lún, xe ngựa không thể đi."

"Là như vậy à?"

Nói như thế, nếu không có các nàng, chẳng phải sẽ bớt đi phiền phức? Lục Ly đột nhiên cảm thấy có chút không phải tư vị.

"Công tử, người có đói bụng? Nô tỳ ở đây chỉ có lương khô, là khi này Lam tướng quân đưa qua, người mau dùng tạm. Đợi khi đến tiểu trấn rồi, chúng ta sẽ được ăn no."

Lục Ly cầm lấy lương khô, đưa lên miệng cắn một miếng. Lúc trước, nàng ghét nhất chính là cái này, cảm thấy vừa khô lại vừa cứng. Nhưng là hôm nay, vị theo vào miệng, lại cảm thấy thập phần dễ ăn, một miếng hai miếng, cứ thế không còn một mảnh.

Lục Ly khoe miệng cong cong, tự bản thân cũng không phát hiện ra, chính mình thế nhưng đang cười đến ngọt ngào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chỉ Có Một Phòng

Phía bên ngoài Đại Phong sơn có một mảnh rừng mai, mỗi năm đều khai rất khá, bắt đầu từ tháng mười sơ đã nở rộ. Dân chúng xung quanh đều cho rằng, bởi vì trên ngọn Đại Phong có Đại Phong tự, mảnh rừng mai kia tắm rửa Phật quang mà trưởng thành, tự nhiên ngấm vào Phật tính. Lấy mai này làm rượu, đó là cùng với hoa mai từ ở địa phương khác hoàn toàn bất đồng. Uống vào một ngụm, tâm tịnh vô trần, mọi sự câu thông.

Tiểu trấn lân cận mai lâm, lấy những mai từ mà nổi danh, gọi là Mai hoa nguyên.

Hiện tại đã tháng mười, Mai hoa nguyên như thường lệ thập phần náo nhiệt. Có nam nhân vì hảo tửu mà đến, có thi nhân vì thưởng mai mà đến, cũng có nữ quyến vì bái Phật mà đến.

Vừa qua khỏi sâm lâm, đập vào mắt là cả một rừng mai nở rộ. U ám phía sau cùng rực rỡ trước mặt, tương phản đến cùng cực, tựa như hai thế giới khác biệt, khiến Lục Ly phát mộng.

"Oa!!! Thực đẹp!" - Từ Huyền cũng đã kéo rèm lên, nhìn ra bên ngoài, cái miệng nhỏ nhếch há ra. "Công tử, phía trước là cây gì? Khai hoa lại đẹp như vậy!"

Mai hi hàn, tại phía Nam không thể sinh trưởng. Lục gia tuy không ít thư tịch các loại, trong đó miêu tả về mai cũng có nhiều, nhưng một tiểu nha hoàn tự nhiên không yêu xem mấy thứ này, Từ Huyền không biết đến cũng là dễ hiểu.

"Là mai. Loại cây này chỉ có ở phương Bắc, đến mùa đông mới khai hoa."

"Vì cái gì chỉ phương Bắc mới có?"

"Vì chúng ưa lạnh."

"Công tử, người nhắc nô tỳ mới để ý, dọc đường đi, quả nhiên càng ngày càng lạnh, khác hẳn với chỗ chúng ta, quanh năm ấm áp đâu."

Lục Ly không trả lời, tâm sớm lại bay đến bên người Ngô Quý Lam ở bên ngoài. Chỉ cần nghĩ đến trời lạnh như vậy, hần lại dầm mưa đã hơn hai canh giờ, trong lòng nàng liền khó chịu. Loại lo lắng tự nhiên mà đến này, cũng không biết là do cố chủ nguyên nhân, hay do chính bản thân nàng.

"Lục công tử, chúng ta hôm nay nghỉ tại trấn này. Người chờ một lát, bọn ta đi kiếm khách điểm."

Xe ngựa vừa dừng lại, lập tức có thanh âm binh sĩ ôm quyền nói vọng vào.

Lục Ly gật đầu: "Làm phiền các người!"

...

Mai hoa nguyên không tính lớn, lại bởi vì thường xuyên có khách thập phương, từ lâu khách điểm luôn không sợ ế phòng. Hiện tại mai khai chính rộ, du khách tấp nập, đám người Cao Trường Cung đi một vòng, đến từ lâu cuối thôn mới có chỗ nghỉ lại.

Có điều, nan đề lại xuất hiện: từ lâu chỉ còn một phòng trống.

Triệu Chí Minh nhận nhiệm vụ đi thuê phòng, cứ nghĩ là chuyện đơn giản, ai ngờ con mẹ nó lại như thế khó khăn! Thuê là nhất định phải thuê, nếu không nhanh tay còn có kẻ khác giành mất. Chỉ là thuê xong rồi, thì phải sắp xếp như thế nào?

Lục Kiều là khách, Từ Huyền là nữ nhân, tự nhiên cần được ưu tiên. Nhưng tướng quân thân phận cao quý, chẳng lẽ lại nhường ngai ngủ ở bên ngoài?

"Khách quan, ngại nhưng là có khó khăn?" Lão bản là một trung niên phụ nhân, gương mặt phúc hậu, nhìn ra được Triệu Chí Minh trong lòng có đắn đo, cười cười hỏi.

Triệu Chí Minh do dự một hồi, rồi hướng lão bản nói rõ tình huống.

"Cái này không khó!" Lão bản ánh mắt cong cong. "Tuy chúng ta chỉ còn có một phòng, nhưng là loại phòng thượng hạng, tương đối rộng rãi. Gia của các ngài, cùng với bằng hữu của hần, hai người ở chung không thành vấn đề! Về phần cô nương kia, nếu là nàng không chê, chung phòng với ta là được. Chỉ ủy khuất các ngài, phải ngủ dưới đất một phen. Nhưng nhà chúng ta vẫn còn chăn nệm chưa dùng đến, cấp các ngài trải ra, cũng sẽ không bị lạnh."

Triệu Chí Minh ngẫm nghĩ, cảm thấy cách này có thể dùng, liền vội vàng tươi cười cảm tạ lão bản, rồi chạy ra bên ngoài báo cáo tình hình.

...

Chung phòng?

Cùng Ngô Quý Lam ngủ một phòng?

Lục Ly trợn mắt há mồm, cảm thấy máu huyết không kịp lưu thông, đại não có chút không đủ dùng.

Có lẽ vì phản ứng của nàng tương đối khoa trương, vào trong mắt của Cao Trường Cung thì phải là không muốn. Hần hơi siết tay, quay sang phân phó Triệu Chí Minh: "Lục công tử là khách, không thể thiếu chu toàn! Phòng đó để cho hần cùng Từ Huyền cô nương. Chúng ta ngủ ở bên ngoài."

"Nhưng là, Lam gia..." - Triệu Chí Minh vội kêu lên. "Ngài vừa mới dầm mưa, nếu lại ngủ ở bên ngoài..."

"Bớt nói nhảm!" Cao Trường Cung trừng mắt. "Các người có thể, ta lại không?"

"Không cần!" - Lục Ly còn đang ngỡ ngàng, nghe được lời Triệu Chí Minh, vội vàng giật mình tỉnh lại. Phải rồi, Ngô Quý Lam hần ướt thành như vậy, sao có thể ở bên ngoài chịu lạnh? Về phần đám binh sĩ kia, nàng lười suy nghĩ, đầu sao cũng không phải người mà nàng để ý đến, quan nhiều làm cái gì? "Vẫn là làm như lời vị lão bản kia đi, người ta chung một phòng."

Nói xong rồi, cảm thấy vành tai nóng đến lợi hại.

Cao Trường Cung ngăn người: "Người xác định?"

"Chung phòng thôi, có gì đáng sợ? Đều là đại nam nhân, lòi thôi cái gì? Người không vào, ta vào!"

Lục Ly mặt nóng đến muốn cháy rồi, vội chết không sợ nước sôi mạnh miệng nói vài câu, rồi chạy trốn chết vào bên trong.

Cao Trường Cung nhìn theo bóng dáng của nàng, mặt không biểu tình. Chỉ có Dạ Phong ở ngay bên cạnh chú ý đến, khóe môi của hần không tự chủ được, khẽ tạo thành một cái đường cong nho nhỏ.

...

Phòng quả nhiên không tệ.

Một bàn trà, hai cái ghế, trên bàn còn có một bộ trà cụ tương đối tinh xảo. Tủ nhỏ còn mới, thủ pháp điêu khắc rất sống động. Góc tường là lư hương, còn có một cái lò than. Trên tường treo một vài bức vẽ, toàn bộ đều là thủy mặc.

Còn có, một cái giường lớn.

Nghĩ đến buổi tối, nàng cùng hần đồng giường cộng chăn, Lục Ly lại cảm thấy một con choáng váng, dường như có gì đó nóng ầm từ từ chảy ra. Lục Ly lấy tay quệt. Là máu mũi...

Mất mặt! Quá mức mất mặt!

Chẳng lẽ nói, nàng đã háo sắc đến trình độ này rồi?

Lục Ly còn đang lúng túng, đã thấy cửa phòng mở ra. Hai ba người mặc trang phục tiểu nhị đi vào, bê theo một cái thùng gỗ lớn.

"Làm gì? Các người định làm gì?"

"Khách quan, các vị đi đường mệt nhọc, nước mưa ướt dính cũng không dễ chịu. Lão bản phân phó chúng ta mang nước lên để các vị tẩy rửa." - một vị tiểu nhị cười nói.

"Tắm... tắm rửa???"

Lục Ly còn đang lắp bắp, đã thấy Cao Trường Cung bước vào. Hơn nữa, hắn còn cởi bỏ ngoại giáp, tuy có mặc một hai kiện nội sam, nhưng vì nước mưa nguyên nhân, đã dính sát vào thân thể, lộ ra lồng ngực cường tráng. Lục Ly nhất thời hai mắt đóng đinh, toàn thân hóa đá, trừng trừng nhìn vào ngực hắn, dường như còn có thể thấy được hai điểm nho nhỏ...

Phụt~~~~

"Lục Kiêu!"

Chân mềm nhũn, Lục Ly ngã xuống, lại không rơi vào nền đất mát lạnh, mà bởi vì Cao Trường Cung nhanh tay đỡ nàng, cho nên liền ngã vào lòng hắn. Hơi thở nam nhân gần sát, khiến Lục Ly không chống đỡ nổi, lại phụt một phát, máu tươi xuất ra, sau đó bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mai Hoa Chi Tử Mai Hoa Tình

Khi Lục Ly tỉnh lại, ngồi bên cạnh nàng là Từ Huyền.

"Công tử, người đã tỉnh? Dọa nô tỳ sợ muốn chết!"

"Ta không sao. Ngô Quý Lam đâu?"

Từ Huyền xụ mặt. Tiểu thư càng ngày càng đi quá rồi, vừa mới tỉnh dậy đã Ngô Quý Lam Ngô Quý Lam, đây là sợ thiên hạ không rõ tiểu thư để ý hắn à?

"Hắn đi đâu, nô tỳ làm sao mà biết?"

"Cũng có lý!" - Lục Ly gật đầu. "Nói vậy, hắn tắm xong rồi?"

Từ Huyền: "..."

Tiểu thư, cái đầu của cô đến cùng làm từ cái gì? Có thể hay không suy nghĩ giống người bình thường một chút?

Khi Cao Trường Cung đến cửa phòng, vừa vặn cũng nghe được câu hỏi này.

Bàn tay định gõ cửa khựng lại, cơ mặt khẽ giật giật. Hắn không hiểu, lẽ nào việc tắm rửa của hắn có quan trọng như vậy?

Hay là, Lục Kiêu chê hắn có mùi? =.=

Cao Trường Cung phần lớn thời gian đều ở cùng một đám nam nhân, nếu không tại sa trường giết địch, thì cũng là thao luyện trong quân doanh, tự nhiên không cần dùng đến túi hương gì đó. Tuy hắn không cảm thấy bản thân có mùi gì đặc biệt, nhưng Lục Kiêu từ nhỏ cảm y ngọc thực, tại phương diện này có thể có cái khác quan điểm?

Nghĩ đến mỗi lần ở gần Lục Kiêu, hắn đều có thể cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào thanh tân, tựa như mùa xuân hoa cỏ, Cao Trường Cung càng thêm trầm mặc.

Hay là, hắn cũng nên mang theo một cái túi hương mới tốt?

...

"Mai hoa tử?"

Lục Ly ngạc nhiên nhìn Cao Trường tay cầm một bình rượu đi vào phòng, theo sau còn có hai tiểu nhị đang bê một cái bàn nhỏ, bên trên đặt vài đĩa thức ăn.

"Đừng thế! Có câu, đến Mai hoa thôn, uống mai hoa tửu. Nếu đã tới đây rồi, không bằng thử một chút?" - Cao Trường Cung nhìn về mặt ngọc ngà của Lục Kiều, khẽ cười. Tiểu tử này, nhắc đến rượu, còn ngẩn ra như vậy, thật không giống nam nhân chút nào.

"Cái này..." - Lục Ly ngập ngừng. "Chỉ thử một lượng nhỏ, được chứ?"

Lục Ly mang tư tưởng hiện đại, không coi nữ tử uống rượu là việc xấu. Lúc trước, khi còn là Thẩm Ly, tư lượng của nàng thậm chí rất khá. Có điều, nguyên chủ lại chưa từng thử qua, không biết thân thể này đối với rượu sức chịu đựng đến đâu, vẫn là không nên làm bừa thì hơn.

"Được!" - Cao Trường Cung cười, khẽ lắc lắc bình rượu. "Dù sao, cũng không có nhiều!"

Nói rồi, tự mình ngồi xuống, rót ra hai cái chén. Mùi hương thơm ngát theo đó mà lan tỏa, chỉ cần ngửi đã thấy lòng lâng lâng, quả nhiên là hảo tửu!

Lục Ly ngập ngừng đưa lên môi nhấp một ngụm nhỏ, lập tức cảm thấy vị dịu ngọt thanh mát chảy xuống cổ họng, nhin không được bật ngón tay lên khen: "Rượu ngon!"

Cao Trường Cung lại rót thêm cho nàng một chén: "Nghe nói, thiếu nữ trong thôn tự mình trích mai, lại ngâm cùng sương sớm trên ngọn Đại Phong. Cô nương gia trong sạch, dường ra mai tửu, cũng là mát lạnh hợp lòng người!"

Mát lạnh hợp lòng người đến đâu, đến cùng vẫn là tửu. Không rõ là do rượu, hay là do người, hoặc là do cả hai, mà khiến Lục Ly chỉ uống một chén đã muốn say. Say tửu, hay là say tình, nàng cũng phân không được. Một đôi con người hắc bạch phân minh thoáng chốc nhiễm đầy mơ màng, Lục Ly nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt, cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ, hận không thể thời thời khắc khắc buộc hẳn ở bên cạnh. Không suy nghĩ nhiều, lại uống thêm một chén.

"Bình rượu này, là do lão bản chất nữ nhưỡng ra. Nàng là chế tửu sư nổi danh trong trấn, mỗi năm chỉ nhưỡng rất ít, đều là thượng phẩm!"

Bởi vì là thượng phẩm, cho nên mới muốn được cùng hần uống.

Lục Ly tự nhiên không nghe ra được tầng ý tứ này, chỉ cảm thấy lời của Cao Trường Cung chói tai cực kỳ, làm nàng phi thường không muốn nghe.

"Không chuẩn cho người nói về nữ nhân khác!"

Cao Trường Cung nhìn ra, Lục Kiều mất hứng. Lại không hiểu bản thân làm sai chỗ nào khiến đối phương mất hứng, nhất thời lâm vào trầm mặc. Nhưng rất nhanh, hần nhận ra lời của Lục Kiều tựa hồ có chút không ổn.

"Nữ nhân khác?"

Lục Ly nguyên bản còn mơ mơ hồ hồ, nghe được mấy chữ này, tựa như bị tạt một chậu nước lạnh, thanh tỉnh hơn không ít.

"Cái này... chuyện đó... chính là, không chuẩn cho người nói về nữ nhân ngoài muội muội ta!"

"Muội muội của người?" - Cao Trường Cung ngẩn người.

"Đúng a!" - Lục Ly hai mắt sáng lên, tự cảm thấy bản thân thông minh cực kỳ. "Muội muội của ta, xinh đẹp thiện lương, ôn nhu văn nhã, hào phóng khí độ, là nữ tử tốt nhất!"

Khụ khụ... sao lại có chút, chính nàng cũng không nghe nổi nữa...

"Thực tốt như vậy?" - Cao Trường Cung khẽ cười. Nhìn Lục Kiều nói thành khoa trương như thế, bộ dạng hăng hái khoe mẽ, quả thực... khá ái đầu...

Xinh đẹp thiện lương, ôn nhu văn nhã, hào phóng khí độ... còn không phải quý nữ tiêu chuẩn? Hần gặp qua còn ít? Cũng không thấy tốt đến đâu! Nếu là... có thể có một nữ tử, tựa như Lục Kiều, sinh động rực rỡ, thiên chân hồn nhiên, vậy mới thật là tốt...

Cao Trường Cung bị suy nghĩ của bản thân làm chấn động đến ngây người, không chú ý tới, Lục Ly trên mặt hiện ra thất lạc. Nàng nhìn được rõ ràng, hần trong mắt đột nhiên nhu hòa, ắt là đối với "muội muội hoàn mỹ" của nàng nảy sinh hứng thú.

Thì ra, hần cũng giống nam nhân khác, thích nữ tử như vậy?

"Không uống nữa! Ta muốn ra ngoài!" Nàng giận dỗi bỏ ly rượu xuống bàn.

"Người đi đâu?"

"Ta muốn đi đâu, còn cần người quản?" - Lục Ly hét lên, rồi xoay người chạy ra cửa.

...

Lục Ly đứng giữa mai lâm nửa canh giờ, dần dần bình tâm lại. Bình tĩnh lại rồi, liền hỏi hận không thôi.

Nàng tính cách tuy rằng có một chút bốc đồng, nhưng tuyệt đối không phải người vô lý. Vì sao chỉ cần là chuyện có liên quan đến hắn, liền trở nên không thể kiềm chế?

Lúc này, trong mắt hắn, nàng hẳn là không thể nói lý, tùy hứng cực kỳ? Hắn có hay không vì thế mà chán ghét nàng?

...

"Chủ tử, có lời này, thuộc hạ nhất định phải nói."

"Nói đi."

"Chủ tử đối với Lục Kiều, quá mức đề ý!"

Dạ Phong hai tay siết chặt. Hắn phát hiện Lục Kiều nửa đêm chạy ra ngoài, chủ tử lại vội vàng đi theo, liền cũng bật dậy. Kết quả, Lục Kiều một mình đứng dưới mai lâm ngăn người, chủ tử cũng thủ nửa canh giờ ở phía xa, mắt không một lần rời khỏi.

Cao Trường Cung hiểu Dạ Phong, cũng bắt được một tia sát ý thoáng hiện lên trong mắt hắn. Dạ Phong quá trung thành và tận tâm, luôn đặt lợi ích của chủ tử lên hàng đầu. Nếu hắn cảm thấy có uy hiếp, sẽ không ngại ngần thẳng tay trừ diệt.

"Không cho phép đụng hắn!" - Cao Trường Cung thanh âm băng lãnh đến cực điểm.

"Chủ tử, người không nên có nhược điểm!"

"Lục Kiều là huynh đệ. Hắn không là nhược điểm."

"Chủ tử..." - Dạ Phong cười khổ. "Ngài cũng coi chúng thuộc hạ như huynh đệ. Ngài ngắm lại, bọn ta... giống hắn sao?"

Giống hắn sao?

Giống hắn sao?

Ba chữ này, gõ vào tâm trí Cao Trường Cung, tựa ngũ lôi oanh đỉnh, khiến hắn âm âm rung động. Không tự chủ lại nhìn về phía bóng dáng mảnh mai ở phía xa.

Đối với hắn, người khác... có thể giống Lục Kiều sao???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Là Năm Tháng Của Ai Đang Thở Dài

Lục Ly là bị đối tình.

Bên ngoài còn chưa sáng hẳn, có lẽ hiện tại mới chỉ khoảng giờ Dần. Đầu đau đến lợi hại, thần trí mơ mơ màng màng, trong lòng không khỏi thảm thán một tiếng.

Cơ thể này, quả nhiên không dùng được! Chỉ uống hai ly rượu nhỏ, đã thiếu chút nữa không chống đỡ nổi. Cho dù cố gắng hồi tưởng, Lục Ly vẫn không thể nhớ nổi bản thân đêm qua đến cùng làm thế nào quay về khách điểm. Còn có, Ngô Quý Lam, đêm qua hắn ngủ chỗ nào?

Nghĩ đến bản thân có thể đã nằm cạnh hắn một đêm, Lục Ly mặt lập tức biến thành một quả táo chín. Sau đó, lại bắt đầu lo lắng. Tướng ngừ của nàng không tốt lắm, liệu... có phát sinh cái gì?

Hơi hoảng hốt, Lục Ly đưa tay lên đầu, thấy búi tóc vẫn còn nguyên vẹn, lại nhìn xuống y phục, sau khi xác định không có gì bất thường, mới thở ra một hơi.

(Viên Viên: chỗ này ý là, thân phận nữ nhi không bị bại lộ. Vì để phần nam, nữ chủ phải búi tóc lên cho giống nam nhân đó mà, nếu bị xõa ra thì lộ rồi)

Vừa mới mở cửa phòng, đã nhìn thấy Cao Trường Cung đứng ở bên ngoài.

"Ngô Quý Lam, sớm như vậy người đã ra ngoài? Là đi luyện võ?"

Khụ khụ... phải trấn tĩnh! Nhất định không được đồ mặt!

"Ta không ra ngoài. Là từ bên dưới đi lên."

"Hừm?"

"Đêm qua, ta ngủ với đám người Dạ Phong."

Cao Trường Cung nói xong, trong lòng lập tức hối hận rồi. Chết tiệt! Lục Kiều nửa câu cũng chưa hỏi, người lại giải thích cái quỷ gì?

Đêm qua, tình hình là như thế này: Hắn bị Dạ Phong hỏi ngược một câu, nội tâm rối loạn, trong đầu không ngừng tự vấn, càng tự vấn càng rối tinh rối mù. Sau lại không nhìn được cảnh Lục Kiều đứng ngăn người giữa đêm lạnh, bèn dứt khoát cách không điểm huyết ngủ của tiểu tử kia, một đường ôm hắn chạy về khách điểm. Chưa hết, còn một đêm không ngủ, ngồi ở bàn nhìn chăm chăm Lục Kiều, hơn nữa còn thành thành thật thật vì hắn kéo chân mấy lần. Cho đến khi mất thấy tiểu tử kia hơi tỉnh, Cao Trường Cung mới phi thân ra ngoài, khụ khụ... dĩ nhiên là từ cửa sổ.

Loại chuyện mất mặt này, đánh chết hắn cũng sẽ không cùng Lục Kiều nói ra!

Mỗ nam nhân nào đó có tật giật mình, câu nói kia căn bản chính là vừa chột dạ lại vừa theo bản năng muốn trốn tránh, cho nên tự mình phủ nhận mà thôi. Không nghĩ tới, trong rất nhiều ngày tháng về sau, lại trở thành một căn thứ, gờ gờ khắc khắc hành hạ hắn.

(Ý anh chính là: đêm qua tôi CÓ Ở TRONG PHÒNG ĐẤU mà cô hỏi tôi đi ra ngoài à)

Mỗi khi nghĩ lại, Cao Trường Cung đều thật sâu hối hận. Khi ấy, nếu hắn có thể sớm nhận ra tình cảm thực sự của mình, cho dù kinh thế hãi tục cũng không sợ hãi đôi mắt, sớm một chút nói cho nàng, có lẽ, cả hai đều sẽ không phải trải qua những ngày tháng đau khổ, dẫn vật đến như vậy...

Lục Ly sững người nhìn Cao Trường Cung.

Ngàn nghĩ vạn nghĩ, duy nhất không nghĩ tới là như thế này. Thì ra, đều là nàng tự mình ảo tưởng! Ngô Quý Lam hẳn chỉ là khách khách khí khí với nàng, quan tâm đến nàng cũng vì đối ngoại. Trong lòng hắn, nàng còn xa xa mới có được địa vị như đám người Dạ Phong. Thậm chí, hắn còn chán ghét ở cùng một chỗ với nàng...

Cao Trường Cung trong lòng bị loạn, cảm thấy qua một đêm này, hắn bỗng dưng thay đổi. Hiện tại, chỉ cần đứng gần Lục Ly, tim sẽ không tự chủ mà đập hoảng, liền tận lực không nhìn vào nàng, cũng nhất thời không chú ý tới Lục Ly một đôi con ngươi dần dần âm đạm. Hắn quay người, nói nhanh: "Người đã tỉnh, ta sẽ sai người kêu Từ Huyền lên thu thập, chúng ta sớm khởi hành."

...

Rời khỏi Mai hoa nguyên, đoàn người lập tức tăng tốc.

Bởi vì Lạc Dương cách chỗ này hơn hai trăm dặm, nếu không nhanh, sẽ không kịp giờ vào thành.

Lục Ly tâm tình rơi xuống đáy cốc, vừa lên xe ngựa đã nằm úp mặt xuống đệm, mặc kệ Từ Huyền ở một bên lái nhai. Được khoảng một canh giờ, không ngờ thực sự đã ngủ. Một lần ngủ này, thẳng tới tận giờ Dậu sơ mới tỉnh lại. Lúc này, cũng đã đến sát thành Lạc Dương.

Lạc Dương không hổ là một trong thất đại thành thị của Sở quốc, nguy nga rộng lớn vô cùng. Cho dù Lục Ly là người hiện đại, kiến thức qua không ít thứ hùng vĩ, nhưng khi từ xa nhìn thấy tường thành Lạc Dương trải dài không thấy điểm cuối, cũng phải trợn mắt há mồm.

Vào thành từ Đông môn, Lục Ly lại càng kinh ngạc. Đại môn làm từ huyền thiết, dày hơn một gang tay người, cao đến khoảng hai trượng, không cần nói cũng biết có bao nhiêu chắc chắn. Đường đi bên trong thành rất rộng, nếu dùng tiêu chuẩn ở hiện đại mà nói, thì bên trong Lạc Dương toàn bộ đều là đại lộ! So với Kim Lăng, nhộn nhịp gấp vài lần.

Trong thành không ngờ còn có sông nhỏ, bên bờ trồng liễu xanh, khiến phong cảnh nào nhiệt xung quanh trở nên mềm mại hơn không ít. Đoàn người dừng lại tại một lầu ba tầng rất lớn, tên là Duyệt Lai khách điểm. Cái tên này, khiến Lục Ly bật cười. Như thế nào lại có cảm giác bản thân xuyên vào vở hiệp Cổ Long đâu?

Cao Trường Cung ra tay hào phóng, bao trọn nguyên tầng lầu thứ ba. Lục Ly nhìn trúng nhà gian quay mặt ra sông, hắn lập tức đồng ý. Thái độ hợp tác này, làm nàng tương đối cao hứng, vẫy vẫy tay: "Từ Huyền, mau vào!"

"Phòng của Từ Huyền cô nương bên kia." - Cao Trường Cung ở một bên không nhanh không chậm nói ra.

"Từ Huyền cùng ta không thành vấn đề!" - Lục Ly như rơi mây. "Phòng lớn thế này, ở một mình thật lãng phí!"

"Ta thuê nhiều phòng."

"Người của người rất đông."

"Bọn hắn đều đã có." - Cao Trường Cung đối với vấn đề này thập phần kiên định.

"..."

Tên mặt than này, đầu bị nước vào?

Lục Ly từ bỏ ý định cùng hần đôi co, ra hiệu cho Từ Huyền vào ở phòng mà hần chỉ. Coi như cho Từ Huyền hưởng thụ một phen, đầu sao cũng là ăn ở miễn phí!

Cao Trường Cung thấy Lục Ly thỏa hiệp, khoe môi khê cong. Hần xoay người, tiến vào căn phòng ở ngay bên cạnh nàng.

"Ngươi...?" - Lục Ly há miệng.

Cao Trường Cung mặt không đổi sắc: "Phòng của ta."

--- ta là đường phân cách tuyến---

. Nhưng từ chương sau là dàn diễn viên thứ chính, diễn viên phụ và diễn viên quần chúng bắt đầu xuất hiện rồi, ta hứa sẽ kịch tính hơn.

Và chuẩn bị ngược

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lạc Dương Độ Nhất Mỹ Nhân

"Tiểu thư, lúc trước nô tỳ còn tưởng, Kim Lăng là tối náo nhiệt đâu! Không nghĩ tới, thực sự không bằng Lạc Dương này. Nói như vậy, kinh thành còn lớn đến dạng gì?"

Lục Ly nhìn Từ Huyền vừa đi vừa vung tay nói đến hào hứng, cười: "Đi thêm một ngày, biết thêm một điều, còn không phải đạo lý này sao?"

"Đúng a!" Từ Huyền gật mạnh đầu. "Áy áy... tiểu thư, hình như đã tới rồi."

Lục Ly dừng lại, quả nhiên không xa phía trước là một gian cửa hàng cực lớn, mặt tiền rất rộng, hai bên cột trụ cao sừng sững, hoành tráng ba chữ Tự Bảo Các, chữ viết như rồng bay phượng múa, khí khái hữu lực. Tự Bảo Các là trang sức cùng y phục điểm lớn nhất Lạc Dương thành, cũng là sản nghiệp của Lục gia.

Nói đến Lục gia, đời đời bá chủ, khởi nghiệp bằng diêm thương, phát triển cho tới bây giờ, đã nắm trong tay toàn bộ diêm nghiệp của Sở quốc. Vài chục năm trước, Lục gia gia chủ khi ấy vô tình cứu được hậu nhân cuối cùng của Ly quốc Đoàn Mộc thế gia, học được thuật đóng thuyền đã thất truyền từ lâu. Thương thuyền của Lục gia từ đó độc bá một vùng lãnh hải sản vật phong phú, đem về cho bọn hần vô số trân bảo. Cho tới đời này đã không thẹn với câu phú khả địch quốc, tùy tiện đi tới bất kỳ tòa thành nào đều có thể dễ dàng gặp được sản nghiệp của Lục gia.

Tự Bảo các có ba tầng, Lục Ly mục đích muốn lấy vài bộ y phục, cho nên trực tiếp đi lên tầng hai. Thấy nàng cùng Từ Huyền bước vào, nhân viên lập tức chạy tới: "Quý khách, ngài muốn tìm thứ gì? Tiểu nhân có thể giúp ngài."

Lục Ly lấy ra lệnh bài: "Ta muốn gặp chương quỳ."

Nhân viên kia nhìn lệnh bài, sau khi xác minh là thực, hiểu được đứng trước mặt hần là Lục gia chủ tử, nào dám chậm trễ, vội vàng chạy vào bên trong. Rất nhanh hần đã đi ra, theo sau là một trung niên nam tử. Người này khoảng tứ tuần, dáng người hơi đậm, gương mặt phúc hậu, cúi đầu cười với Lục Ly: "Tiểu nhân Lưu Chương, tham kiến tiểu thư."

Lục Ly ngạc nhiên: "Ta còn chưa nói, sao ngươi đã biết thân phận của ta?" Nàng rõ ràng chưa từng gặp qua hần, hơn nữa, nàng còn đang phần nam trang đây này.

Trung niên kia mỉm cười: "Tiểu nhân có phúc, đã gặp qua cả bảy vị thiếu gia, tự nhiên có thể nhận ra tiểu thư."

Lục Ly đối với người này tâm tư nhanh nhạy cũng có chút tán thưởng. Quả nhiên, muốn làm thương nghiệp, cần phải có một khóa lung linh chỉ tâm.

"Ta hôm nay muốn một ít y phục." Đã là sản nghiệp nhà mình, tự nhiên không cần khách khí. "Phải là loại đặc biệt ấm áp."

Ngô Quý Lam nói, tối nay hần có việc, sẽ không cùng nàng dùng bữa. Nhưng trước khi đi, hần đã đặc biệt dặn dò, muốn nàng chuẩn bị thêm y phục, còn nhấn mạnh phải tìm loại thực dày. Hần nói, ngày mai khi rời khỏi Lạc Dương, đoạn đường hồi kinh, sẽ phải đi qua một mảnh rừng băng.

Từ U cốc là một trong thất đại tuyệt địa. Nghe nói, dưới cốc không hiểu vì nguyên nhân gì quanh năm băng tuyết, chí âm chí hàn, không một loại sinh vật hay thực vật nào có thể tồn tại. Phiến sơn lâm kia ở bên trên Từ U cốc, còn cách đáy cốc rất xa, cũng bị biến thành rừng băng, nhưng may mắn lại hoàn

toàn không có dã thú. Nếu là chuẩn bị kỹ lưỡng, vẫn có thể bình an vượt qua.

Lục tiểu thư là Lục gia trân bảo, cái này hạ nhân bất kể ai đều biết. Bởi vậy, nàng vừa yêu cầu, Lưu chương quỹ không dám chậm trễ, lập tức an bài người đem tất cả y phục tốt nhất hiện có mang đến.

Chưa đầy một khắc, đồ đã chất đầy một bàn. Lục Ly nhìn đến hoa mắt chóng mặt, vội vàng xua tay: "Không cần nhiều đến vậy. Một, hai bộ là được rồi."

"Tiểu thư, đây đều là hàng thượng phẩm, chất lượng tốt nhất, tiểu thư nhìn trúng cái nào, tiểu nhân lập tức đóng gói..."

"Từ Huyền, người chọn đi."

Lục Ly so với cô nương gia bình thường có nhiều bất đồng, một trong số đó là nàng đối với y phục rất lười quan tâm. Chuyện phiền phức như thế, để Lục Huyền động thủ là tốt rồi.

Từ Huyền nghe lệnh hào hứng tiến lên, bới bới tìm tìm, như rồng mây quét miệng đánh giá, sau cùng gật đầu:

"Lưu chương quỹ, y phục chỗ các người quả nhiên đều là thượng phẩm. Chất liệu, kiểu dáng, châm tuyến, tú công đều rất tốt." Nói rồi chỉ tay vào một chiếc áo choàng lông thú ánh bạc. "Tiểu thư, lấy cái này đi. Người mặc vào nhất định sẽ rất xinh đẹp."

Lưu chương quỹ hơi kinh ngạc.

Là vô tình, hay là nha đầu kia ánh mắt thực sự có điểm hơn người? Cưng nhiên chỉ một lần đã chọn trúng món đồ tốt nhất!

"Cô nương chọn không sai! Tiểu thư, áo này làm từ lông và da của ngân hồ, phi thường mềm mại, không quá dày mà vẫn ấm áp cực."

"Thực sự?"

Thấy Lục Ly nổi lên hứng thú, Từ Huyền tự mình gói lại áo, rồi lại tỉ mỉ chọn thêm ba kiện ngoại sam thực dày, lúc này mới yên tâm.

Chọn xong rồi, Lục Ly lập tức cáo từ Lưu chương quỹ. Xuống tới lầu dưới, còn chưa kịp rời khỏi, đã nghe tiếng nữ tử hét lên: "Người nói cái gì? Bán đi rồi?"

Đứng giữa sảnh là hai vị cô nương, nhìn y phục mà phán đoán, hẳn là tiểu thư nhà nào đó cùng nha hoàn của nàng. Vừa hét lên là nha hoàn nọ, nàng ta tiếp tục chống tay:

"Tú nương vừa mới giao hàng, các người đã bán đi rồi? Quý mới tin! Người định lừa ai?"

"Cô nương, tiểu nhân không dám lừa hai vị. Áo lông đó, đích thực đã bị người mua rồi."

"Người nói không, tức là không? Buồn cười! Tiểu thư, nô tỳ đi thông tri cho lão gia, bắt nhốt bọn hắn, không tin còn không chịu nói thật!"

Lục Ly nghe không nổi nữa.

Đến chỗ lão nương bắt nạt người?

"Lão bản, ta muốn chọn thêm vài món trang sức." Kéo tay Từ Huyền tiến lại gần, Lục Ly cợt nhả cười cười, rồi như phát hiện cái gì, nhăn mặt. "Lão bản, chỗ này của các người sao lại hôi như thế? Chắc chắn... chứ không phải là có loại súc sinh nào vừa mới phóng uế bừa bãi đây này?"

"Người... người nói ai là súc sinh?" - nha hoàn kia đỏ mặt hét lên.

"Ta có nói ai là súc sinh sao?" - Lục Ly chỉ chỉ tay vào miệng mình, ngo ngoác. "Lão bản, người nghe thấy không?"

"Không có." Lão bản nghiêm túc lắc đầu. Chủ tử đã nói ra, làm hạ nhân tự nhiên không thể phủ nhận.

"Từ Huyền, người đâu?"

"Không có, công tử hỏi đến súc sinh, không nói người nào là súc sinh." Từ Huyền một mực lắc đầu. Tiểu thư chính người, làm nha hoàn tự nhiên cần phối hợp.

Lục Ly lắc đầu: "Chắc, cô nương... có thể ăn bậy, lời không thể sửa bậy! Người vừa mới gặp đã vu khống bản công tử, có ý đồ gì? Hay là... thấy bản công tử hào hoa phong nhã khí độ bất phàm, muốn gây sự chú ý của ta? Cỗ! Quá cỗ! Ta nói cho người, chiều này, lão tử ba mươi năm trước đã biết dùng qua! Người chết tâm đi!"

"Người... các người..." - cô nương kia tức đến dậm chân.

"Công tử, người là đại nam nhân, cần gì cùng một tiểu nữ tử so đo?"

Thanh âm mềm mại vang lên, là vị tiểu thư kia. Lúc này, Lục Ly mới nhìn nàng ta. Vừa nhìn, liền bị chấn trụ rồi. Quả nhiên là đại mỹ nhân!

Mâu hàm thu thủy, mi tự viễn sơn, tuyết phu hoa mạo, diện tái phù dung! Một thân thanh y càng sắc ra vẻ dịu dàng như ngọc. Nàng hướng tới Lưu Chương, hơi phúc thân, thanh hầu kiều chuyển:

"Lưu lão bản, Tiểu Thúy mạo phạm quý điểm, đều do Thiên Thiên quản giáo vô phương, tiểu nữ tử xin tạ tội với ngài. Chỉ là, vật kia đối với ta quá quan trọng, không biết Lưu lão bản có thể nể mặt cha ta, nguyện ý hỗ trợ?"

"Mẫu tiểu thư, lời này, thực chiết sát tiểu nhân." Lưu lão bản cười khổ. "Không phải ta đây tư tàng, mà quả thực món đồ nọ đã bị người mua đi, thỉnh Mẫu tiểu thư thông cảm cho."

"Tự Bảo các xưa nay lấy tín làm trọng, Lưu lão bản nếu đã nói vậy, ta tự nhiên là tin. Nhưng là, tiểu nữ còn có thêm một cái thỉnh cầu, mong rằng Lưu lão bản sẽ thành toàn."

"Mẫu tiểu thư, mời nói. Nếu là có thể, tiểu nhân tự nhiên không từ."

"Đã vậy..." Mẫu Thiên Thiên mỉm cười. "Không biết Lưu lão bản có thể tiết lộ danh tính người mua? Tiểu nữ sẽ dâng môn bái phỏng, thương lượng cùng người nọ. Tin rằng, cái này không tính là bí mật thương nghiệp đi?"

"Này..."

Lưu lão bản do dự, nhất thời không thể mở miệng. Việc kia xác thực không tính cái gì bí mật, bất quá đối tượng lại là chủ tử của hắn. Hơn nữa, nhìn tiểu thư đối với Mẫu tiểu thư cũng không tổn bao nhiêu hảo cảm, hắn tự nhiên không thể khiến nàng mất hứng.

"Mẫu tiểu thư, trong này có chút nguyên nhân, thứ cho tiểu nhân không thể phụng cáo."

Mẫu Thiên Thiên cau mày.

Lưu Chương kia lẫn lộn nhiều năm, sao có thể là kẻ không biết tiến thoái? Hắn nếu có điều khó nói, phải chăng vì thân phận người nọ có điểm đặc biệt?

"Nếu đã như vậy, tiểu nữ cũng không tiện quấy rầy."

Mặc kệ có bao nhiêu không cam lòng, công phu mặt ngoài vẫn phải làm đủ. Mẫu Thiên Thiên khẽ cười cáo từ, rồi khoan thai rời khỏi.

"Tiểu thư, chúng ta cứ như vậy từ bỏ?" - Vừa ra khỏi cửa, Tiểu Thúy đã nóng nảy hỏi.

"Sao có thể?" Mẫu Thiên Thiên thu hồi nụ cười. "Áo lông kia, ta nhất định phải thu về tay. Hừ! Lưu Chương nghĩ rằng, hắn không nói thì ta không thể tra ra? Nực cười!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lạc Dương thành chủ thủ phủ.

Mẫu Thiên Hành ngồi ở thư phòng, hai tay gõ gõ lên mặt bàn, lạnh giọng hỏi thuộc hạ: "Người xác định, áo lông là bị tiểu tử kia đoạt?"

"Hồi đại nhân, người của ta ở Tự Bảo các khẳng định, hắn lén nhìn thấy Lưu Chương sai người mang y phục cho tiểu tử kia chọn lựa. Đồ chúng ta muốn, cũng nằm trong đó." - hắc y nhân phía sau cung kính thưa.

"Có điều tra được thân phận của hắn?"

"Hồi đại nhân, tiểu tử kia... vào thành cùng Lam tướng quân."

"Ngô Quý Lam?" - Mẫu Thiên Hành cau mày. "Chẳng lẽ nói, hắn đang âm thầm giờ trò?"

"Phụ thân, không giống!" Mẫu Thiên Thiên vẫn trầm mặc một bên, lúc này đột nhiên mở miệng. "Tiểu tử kia, nữ nhi đã gặp qua. Hắn trong mắt có ngạo khí, trên người lại không có sát khí, không giống thuộc hạ của Lam tướng quân. Thêm nữa, chuyện kia, chỉ có phụ thân cùng nữ nhi biết rõ nội tình..."

Mẫu Thiên Hành sao lại không rõ nữ nhi tâm tư? Mẫu Thiên Thiên chẳng qua không nguyện ý nghi ngờ Ngô Quý Lam, cố tình nói giúp hắn mà thôi.

Bất quá, lời nàng cũng không phải là không có lý. Chuyện tàn đồ, quá mức nghiêm trọng, cho dù là thuộc hạ thân tín được hắn phái đi làm việc, cũng chỉ

biết một chút da lông. Ngô Quý Lam không có khả năng nắm được nội tình, trừ khi Thiên Thiên...

Thật sâu sắc nữ nhi một cái, Mậu Thiên Hành lạnh giọng: "Ta mặc kệ là thật là giả, vật kia, chúng ta nhất định phải đoạt về."

"Nữ nhi hiểu được."

"Vật kia nếu đã ở chỗ Ngô Quý Lam, vậy kế hoạch như cũ tiến hành. Thiên Thiên, người về chuẩn bị, sáng sớm mai xuất phát đi. Trước khi đến kinh thành, phải lấy được vật đó."

"Phụ thân yên tâm! Nữ nhi sẽ không khiến người thất vọng!"

"Thiên Thiên..." - Dịch Thiên Hành thở khẽ một hơi. "Người lần này tiến cung, không chỉ vì bản thân tiền đồ, còn vì Mậu gia tương lai. Sau này, người nhất định thân phận tôn quý, tuyệt không thể vì những kẻ không xứng mà động không nên có tâm tư."

Mậu Thiên Thiên trong mắt xẹt qua một tia mê man, nhưng rất nhanh đã kiên định trở lại.

Tương lai, nàng nhất định sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất! Đứng trước quyền lực tuyệt đối, chân tình... có là cái gì?

Lục Ly đứng sững giữa cầu thang, như thế nào cũng không thể nhấc chân bước tiếp.

Nhất định là đêm qua ngủ quá nhiều! Nếu không, sao có thể xuất hiện ảo giác?

Có điều, ảo giác này quá khó coi!

Nàng đợi... nàng đợi... nàng đợi... Lục Ly liều mạng đưa tay quệt, quệt đến khi hai mắt đầy nước, cảnh tượng chói mắt phía trước vẫn không tan biến đi.

Dưới lầu, Ngô Quý Lam ngồi bên bàn dùng điểm tâm. Nếu là thường ngày, hẳn nhất định sẽ ngồi một mình, chờ nàng thức dậy, cùng nhau dùng bữa. Nhưng hôm nay, bên cạnh hắn lại có thêm một người.

Là một nữ nhân.

Chỉ cần nhìn bóng lưng, cũng có thể khẳng định, kia tuyệt đối là một giai nhân.

"Lục Kiều, mau ăn thôi."

"Lam tướng quân, ngài vừa gọi ta là gì?" - Mậu Thiên Thiên mỉm cười ôn nhu.

Cao Trường Cung lúc này mới ngẩn người. Vì sao vừa rồi hắn gọi tên Lục Kiều? Còn gọi đến thập phần tùy ý, cứ như, cái tên kia đã thân quen đến mức khắc vào máu thịt hắn, chỉ cần hắn vừa mở miệng, sẽ bật xuất ra...

"Mậu tiểu thư, thứ lỗi!" - Cao Trường Cung đậm cười. "Ta chỉ là gọi theo thói quen."

"Xem ra, tướng quân cùng vị bằng hữu kia, thập phần quen thuộc!" - Mậu Thiên Thiên duy trì nụ cười ôn nhuận, rất sẵn sàng vì Cao Trường Cung chia thức ăn.

Cao Trường Cung nhú mày.

Hắn theo bản năng cực kỳ không thích hành động thân mật này. Có điều, đối phương thân phận có chút đặc biệt, lại là nữ nhân, hắn dù sao cũng nên cho nàng mặt mũi.

"Công tử, nữ nhân kia, nhìn có chút quen mắt..." - Từ Huyền tròn mắt suy nghĩ. "A? Công tử, không phải là người hôm qua sao? Cái gì Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân gì đó?"

Lục Ly ngẩn ra.

Trùng hợp như vậy?

Nàng nhìn kỹ lại, quả nhiên có tám chín phần giống với nữ tử nàng gặp tại Tự Bảo các. Sau khi nàng ta đi rồi, Lưu lão bản có giải thích qua, nàng ta tên Mậu Thiên Thiên, là ái nữ của thành chủ, được xưng tụng Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân.

Quản nàng ta là đệ nhất hay đệ nhị cái khi gió! Lục Ly chỉ quan tâm, Mậu Thiên Thiên tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Cùng Ngô Quý Lam có quan hệ gì?

Cao Trường Cung lúc này đã nhìn thấy Lục Ly đứng ở cầu thang, mỉm cười vẫy tay: “Ngươi tỉnh rồi? Lại đây!”

Lục Ly tự oán chính mình hết sức không có tiền đồ! Một phút trước tâm tình còn ở đáy cốc, vậy mà chỉ cần Ngô Quý Lam cười với nàng, trái tim lại như nai con chạy loạn, trước mắt lập tức hồng thành một mảnh, hai chân không khống chế được, ngoan ngoãn đi về phía hắn.

Mậu Thiên Thiên nhìn thấy Lục Ly đi tới, làm như khê giật mình, lại thoáng lúng túng, nhưng rất nhanh mỉm cười: “Công tử, không ngờ, chúng ta lại gặp nhau.”

“Các ngươi quen sao?” – Cao Trường Cung ngạc nhiên.

“Không có!” – Lục Ly lập tức lắc đầu.

Nàng không cho Mậu Thiên Thiên mặt mũi, nhưng nàng ta có vẻ hoàn toàn không để tâm, vẫn ôn nhu giải thích: “Lam tướng quân, là thế này. Ta cùng công tử đây không phải người quen, chỉ là cơ duyên xảo hợp, ngày hôm qua vô tình gặp mặt.”

“Trùng hợp như vậy? Mậu tiểu thư, hắn tên Lục Kiêu, là bằng hữu của ta. Lục Kiêu, đây là Mậu tiểu thư, là... ừm, cũng có thể coi là bằng hữu của ta.”

Bằng hữu? Quý mới tin!

Mậu Thiên Thiên khê cúi người: “Lục công tử hảo. Chúng ta về sau cùng đồng hành, Thiên Thiên cũng hy vọng có thể trở thành bằng hữu của Lục công tử.”

Ai muốn cùng ngươi làm bằng hữu? Lục Ly vừa mở miệng muốn nói, đột nhiên ngăn người. Vừa rồi, Mậu Thiên Thiên nói sẽ cùng nàng đồng hành, là cái quý gì?

Cao Trường Cung thấy Lục Ly quay sang nhìn hắn đầy ý dò hỏi, vội giải thích: “Lục Kiêu, Mậu tiểu thư sẽ cùng chúng ta hồi kinh.”

Dựa vào cái gì?

Lục Ly gượng cười, cũng không tự biết nụ cười của nàng có bao nhiêu khó coi, trong lòng âm thầm gào thét. Nàng phần nam trang, dùng thân phận của huynh trưởng, cùng hắn vượt biển, cùng hắn trà trộn vào Vu tộc cấm khu. Thậm chí, đến cấp kẻ lẽ cực độ quan trọng của nữ tử, nàng cũng vì đi theo hắn mà bỏ qua. Thế này mới có được chút “huynh đệ” vị trí trong lòng hắn, cùng hắn khai hoàn hồi kinh. Mà Mậu Thiên Thiên kia, nàng ta đã làm cái gì? Nàng ta dựa vào cái gì?

Lẽ nào, là vì nhất trương gương mặt kia? Hay vì, nàng ta thực ra là người trong lòng Ngô Quý Lam?

Miệng đắng chát, mặc dù trên bàn phần nhiều là món ăn nàng thích, nhưng Lục Ly vẫn không có nửa điểm khẩu vị. Đầu óc trống rỗng, nàng cũng không nhớ nổi bản thân làm thế nào húp một ngụm cháo, cắn một nửa cái bánh bao, làm thế nào duy trì nụ cười gượng gạo trên mặt. Buồng bát, Lục Ly đứng dậy: “Ta ra ngoài hít thở.”

“Lục Kiêu, ngươi sao vậy? Không khỏe chỗ nào?” – Cao Trường Cung nhíu mày, trong mắt khó giấu được lo lắng, đưa tay lên định chạm vào trán Lục Ly.

“Ta không sao.” Lục Ly quay đầu đi. “Bao giờ thì xuất phát?”

Cánh tay đưa lên, chừng lại giữa không trung, không bằng nổi hất hăng trong lòng hắn. Cao Trường Cung đột nhiên cảm thấy, bản thân sắp mất đi cái gì, nhưng hắn không thể hiểu nổi, đó đến cùng là thứ gì.

“Hai canh giờ nữa.”

“Được, ta ra ngoài, đến lúc đó sẽ về.”

Cao Trường Cung nhìn bóng lưng Lục Ly, đột nhiên trước ngực nhói lên một cái, tựa như ai đó nắm lấy trái tim của hắn, bóp mạnh. Hắn không kịp suy nghĩ, đã nghe thấy thanh âm của chính mình: “Ta đi cùng ngươi.”

Lục Ly tâm nảy lên một cái, dừng bước...

“Lam tướng quân, ta có việc muốn nói với ngươi.” – Mậu Thiên Thiên dè dặt lên tiếng, rồi tiến lại gần Cao Trường Cung, hạ giọng. “Liên quan đến tàng bảo đồ.”

Lục Ly đứng im. Nàng chờ.

Một, hai, ba, bốn... mười tám, mười chín, hai mươi... Rốt cuộc, chỉ chờ được một tiếng xin lỗi của Ngô Quý Lam.

Nước mắt không khống chế được, ào ào rơi xuống. Hắn nói, hắn đi cùng nàng. Hắn nói, đến Lạc Dương sẽ đưa nàng đi thăm thú. Lời nói có là cái gì đâu? “Huynh đệ”, có là cái gì đâu? So với nữ tử yêu mến, còn không phải không đáng nhắc tới?

Nhìn Lục Ly chạy ra ngoài, Cao Trường Cung hai tay nắm thật chặt. Hắn quay sang nhìn Mậu Thiên Thiên, thanh âm cực độ lạnh lùng: “Nói.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bí Mật Tàng Bảo Đồ

Vân Mộng quốc nằm ở phía Nam của Sở quốc, do Vu tộc nắm quyền cai trị. Hai nước ngăn cách bởi Tử Vong trạch, là nơi tuyệt địa. Bởi vậy, những năm gần đây tuy giao chiến không ít, nhưng phần lớn đều là tiểu đả tiểu nháo, chân chính đại chiến vẫn là không có. Lần này, Càn Nguyên để không tiếc xé rách da mặt, đánh úp cấm địa Vu tộc, kỳ thực là có nguyên nhân. Bên trong đó, là cả một hồi chuyện xưa.

Bốn mươi năm trước, lãnh thổ Sở quốc không rộng lớn như hiện tại. Lúc ấy, chỉ có hai đại quốc là Ly và Hán, xung quanh tất cả đều là tiểu quốc phụ thuộc. Nhưng bởi vì một nữ nhân ngang trời xuất thế, mà làm thay đổi cục diện của cả phiên đại lục.

Nàng tên – Âu Dương Tuyết.

Không ai biết nàng đến từ đâu, không ai hiểu vì sao thế gian lại có nữ tử giống nàng. Cầm kỳ thi họa, luận đạo trị quốc, đắc tâm chi thuật, bày binh bố trận, trị thủy cứu tai... dường như không có gì có thể làm khó được nàng. Dần dần, truyền ra lời đồn, Âu Dương Tuyết chính là thiên nữ. Có nàng, được thiên hạ!

Tiên hoàng có duyên gặp nàng, được nàng coi trọng, hết lòng phò trợ. Chỉ bằng mười năm ngắn ngủi bành trướng lãnh thổ, thống nhất Thực quốc, Tây Lương quốc, Ba Lạt Tử tiểu quốc. Sở quốc dường như chỉ qua một đêm có được thực lực đối kháng cùng Ly và Hán. Từ đó, hình thành cục diện tam quốc phân tranh, kéo dài đến hiện tại.

Chỉ tiếc, trí tuệ của Âu Dương Tuyết chỉ khiến nàng có được sự coi trọng của Tiên hoàng. Tâm của hắn, vĩnh viễn thuộc về một nữ tử khác, chính là truyền kỳ chốn hậu cung năm đó – Tiên hoàng quý phi. Tiên hoàng đối với nàng ta một mảnh cuồng dại, hai mươi năm chuyên sủng, đối với nhi tử do nàng sinh ra là Ngũ hoàng tử cũng hết mực yêu thương. Thậm chí, vì nàng ta, không tiếc tất cả thân mệnh đi Thái tử, lập Ngũ hoàng tử làm trữ quân.

Càn Nguyên để năm đó khi còn là Thái tử, đã phải trải qua một trận tình phong huyết vũ, mới có thể thành công ngồi lên long ý. Không ngờ, đại công cáo thành, đến khi phong thưởng tam quân, mới phát hiện quốc khố đã sớm trống rỗng. Tiên hoàng không ngờ vì ái tử mà làm được đến bước này, biết được đại thế đã mất, liền bí mật sai ám vệ ngày đêm chuyển dời toàn bộ quốc khố, giấu ở một nơi bí mật. Vị trí cất giữ, được vẽ trên một tấm da dê, trao lại cho Ngũ hoàng tử.

May mắn, bên trong ám vệ có kẻ từng chịu ơn Thái tử, bí mật báo tin, dẫn đến thêm một trận đại chiến giành bảo đồ. Đêm ấy, huyết nhuộm Thiên Sơn tự, tàng bảo đồ trong lúc hỗn loạn, bị mấy đạo tuyệt thế kiếm khí chém qua, lìa thành ba mảnh. Tuy đến cuối cùng, tàn dư Ngũ hoàng tử đáng bị diệt đến chín phần, nhưng Càn Nguyên để lại chỉ thu về được một mảnh tàng bảo đồ.

Mười mấy năm qua, chuyện này luôn là một căn thứ trong lòng Đế vương, khiến hắn chưa từng an giấc. Bởi vì những đồ vật mà Tiên hoàng cất giấu năm đó, ngoài trân bảo kỳ được, còn cả những bản chép tay ghi lại cách chế tạo vũ khí của Âu Dương Tuyết. Nếu địch nhân tìm được những thứ này, Sở quốc sẽ đến hồi diệt vong.

Cho đến hai tháng trước, Lạc Dương thành chủ Mậu Thiên Hành đột nhiên dâng lên mật tấu, nói rằng hắn tình cờ có được một mảnh tàng bảo đồ, hơn nữa, còn có tin tức của mảnh còn lại – hiện đang nằm trong tay Vu tộc.

Không phải nói Càn Nguyên để kích động đến mức nào. Hắn lập tức gọi Cao Trường Cung tiến cung nghị sự.

Hai ngày sau, truyền ra tin tức: Kim Lăng xảy ra dịch bệnh, quan phủ tra ra được đây là độc của Vu tộc. Trên Chính Loan điện, Hoàng đế mặt rồng giận dữ, lập tức lệnh cho Bình Nam vương xuất binh.

Cho nên, tất cả chỉ là cái cớ. Chân chính mục đích, vẫn là hai mảnh còn lại của tàng bảo đồ.

Năm ấy, Ngũ hoàng tử dùng kế kim thiên thoát xác, được mấy thuộc hạ thân tín nhất liều chết mở một đường máu xông ra, trải qua thiên tân vạn khổ trốn tránh truy binh, ẩn mình tại một cổ trấn hoang vắng bên trong dãy Thiểm Lĩnh sơn mạch. Ngay người hơn mười năm, đến một ngày xáo động tộc nhân Vu tộc, được hắn đưa qua Tử Vong trạch.

Ngũ hoàng tử thân phục Vu tộc, dâng lên hai mảnh tàng bảo đồ làm lễ vật. Hắn còn đưa ra hứa hẹn, chỉ cần có thể lấy lại ngôi vị, hắn nguyện ý cắt bốn phần Sở quốc nhập vào Vân Mộng. Hơn nữa, bảo tàng tìm được, sáu thành liền quy về Vu tộc.

Chim chết vì mồi, người tử vì bảo. Cái giá kia thực quá mê hoặc, Vu tộc không thể không động tâm. Có điều, bọn họ đối với thành ý của Ngũ hoàng tử

không quá tin tưởng, vì vậy muốn chặt đi cánh chim của hân.

Ngũ hoàng tử năm xưa giao thiệp rộng, trong nhà không ít môn khách. Khi đến Vân Mộng, cận vệ cùng ám vệ của hân cư nhiên không còn một ai sống sót, bên người chỉ còn lại bốn môn khách. Cho đến lúc bị Ngũ hoàng tử chuốc độc tửu, đám người này vẫn không thể tưởng nổi, chủ công nhân nghĩa mà bọn hân nguyên cả đời trung thành, lại có thể vì lấy lòng Vu tộc mà hạ xuống ngoan thủ.

Bọn hân vốn có năm huynh đệ, trên giang hồ danh khí không nhỏ, xưng là Đông Lăng ngũ tuyệt. Trong đó, lão nhị cùng lão ngũ còn được bài danh trên cao thủ bảng, cả năm nếu phối hợp cùng nhau, lực chiến đấu không thể xem thường. Vậy mà chỉ bởi vì bảo hộ Ngũ hoàng tử, trên đường đào tẩu đã chết đi lão tam, vốn tưởng đến được Vân Mộng là đã thoát vòng sinh tử, ai ngờ lại gặp phải tuyệt cảnh. Bốn huynh đệ hận cực, muốn cùng kẻ kia đồng quy vu tận, chỉ tiếc độc tính quá mạnh. Cuối cùng, lão đại, lão nhị cùng lão tứ liều chết mở một đường máu cho lão ngũ chạy thoát.

Lão ngũ tên Nam Kiếm Phong, trong năm huynh đệ hân võ công cao nhất, thường ngày lại không yêu uống rượu, cho nên khi ấy chỉ thoáng nhấp môi. Cũng bởi vậy mà hân nhất lại được một cái mạng.

Tin tưởng càng nhiều, đến khi bị phản bội, hận theo đó cũng càng lớn. Nam Kiếm Phong đối với Ngũ hoàng tử nay đã hận đến tận xương tủy, một lòng muốn trả thù. Hận ý cho hân thêm sức mạnh, mang theo thân mình trọng thương, một đường chém giết, xông ra khỏi Tử Vong trạch. Đến được Lạc Dương thành, mắt thấy không còn truy binh, thì đã là nỗ lực hết đà, trên đường cái ngắt xiu.

Người cứu hân, là Mậu Thiên Thiên.

Mậu Thiên Thiên tại Lạc Dương có tiếng thiện nữ, gặp được Nam Kiếm Phong toàn thân là huyết ngã ở bên đường, lệnh cho hạ nhân mang hân về phủ. Cũng nhờ mối thiện duyên này mà Mậu gia nhất được một cái cơ hội lập công.

"Những chuyện này, ta đều đã biết." – Cao Trường Cung thanh âm cực lạnh. "Mậu tiểu thư, chuyện quan trọng mà ngươi nói, không phải chỉ những thứ này đi?"

"Tự nhiên không phải." – Mậu Thiên Thiên đối với Cao Trường Cung xa cách không chút nào phiền lòng, vẫn ôn nhu mỉm cười. "Tướng quân có điều không biết, Nam đại hiệp còn tiết lộ thêm một sự tình thập phần trọng yếu..."

Thì ra, năm đó khi Ngũ hoàng tử nhận được tâng bảo đồ, tình thế đã trở nên không khống chế được. Việc khẩn cấp trước mắt là tìm nơi ẩn mình, chờ khôi phục lực lượng, cho nên hân không có thời gian cùng tinh lực nghiên cứu bảo đồ. Sau lại bị Thái tử tìm được tung tích, một trận huyết chiến, bảo đồ phân tách làm ba, càng khiến hân hận đến nghiến răng.

Sau này, mười năm ẩn cư nơi cỏ tranh, hân mỗi ngày đều tận lực dùng một chút ẩn tượng khi ấy để nhớ lại phân bảo đồ bị mất, đồng thời dựa vào ám chỉ của Tiên hoàng để phán đoán vị trí chôn giữ bảo tàng. Tất cả những thứ này, hân đều ghi chép trong một tờ giấy thiên thành, giấu kín trong một tấm áo choàng làm từ lông ngỗng hồ.

So với nam nhân bình thường, thân hình Ngũ hoàng tử tương đối nhỏ thấp, bởi vậy mỗi lần đến gần thành trấn, hân sẽ bỏ qua tự tôn mà phần nữ trang, nhờ vậy mà không ít lần tránh được tai mất truy binh. Áo lông này, cũng là đồ dùng của nữ nhân.

Đáng tiếc là khi đi qua Lạc Dương quan khẩu, bọn hân gặp phải sơn phi. Đám sơn phi này võ công không cao, nhưng thắng ở số lượng đông đảo. Song phương còn đang dây dưa, quan binh đã đuổi tới. Bên Ngũ hoàng tử sợ lộ thân phận, đành ôm hận rời khỏi. Áo lông cũng thất lạc trong lúc đó.

Lần này quay về, Nam Kiếm Phong hiểu được, nói suông không thể khiến người tin tưởng. Cho nên nơi đầu tiên hân đến chính là Lạc Dương, mục đích tất nhiên là tìm lại áo lông kia.

"Chuyện trọng yếu như vậy, vì sao các ngươi không nói ra sớm hơn?"

Cao Trường Cung hí mắt, lãnh mâu toát ra sát ý không thể che giấu.

"Tướng quân bớt giận!" – Mậu Thiên Thiên như cũ đạm cười. "Cha ta khi đó nghe xong, đã lập tức phái nhân thủ đi điều tra. Đáng tiếc, thời gian quá ngắn, nhất thời chưa thể tra ra cái gì..."

Nàng bỏ lửng câu nói, nhưng hân có thể hiểu được. Để tâm khó dò, có thể tìm được là đại công, nhưng nếu là không thể tra ra cái gì, vậy ngược lại thành có tội. Để vương nộ, ai có thể nhận? Loại chuyện này, nếu không có chín phần nắm chắc, kẻ thông minh tự nhiên sẽ không kéo lửa dẫn thân.

Bất quá, hiểu thì có thể, tha được hay không... liền là chuyện khác đấy!

"Mậu tiểu thư, hiện tại ngươi nói ra, phải chăng đã có tin tức?"

"Thực có! Nam đại hiệp miêu tả hình dáng áo lông nọ, họa sư trong phủ theo đó vẽ ra, trải qua tỉ mỉ điều tra, đích xác phát hiện thị thiếp của Lan viên ngoại ở Đông thành, vài tháng trước có mua một chiếc áo như vậy. Đáng tiếc, khi người của cha ta đến đó, nó lại vừa được bán đi..."

"Trùng hợp như vậy?"

"Nàng kia có một vị ca ca, tháng trước bởi vì thua bạc, bị người đánh đến trọng thương. Nàng ta cũng là bất đắc dĩ, cho nên mới mang một ít tư trang cùng y phục bán ra ngoài, giúp đỡ nhà mẹ đẻ."

"Sau đó?"

"Mua lại chiếc áo lông đỏ, là Tụ Bảo các. Khi cha ta nhận được tin, lập tức để ta đi qua. Vốn nghĩ nhanh như vậy, ắt hẳn sẽ không có vấn đề gì. Chẳng ngờ, đã bị một vị công tử lấy đi."

"..." - Nhìn Mậu Thiên Thiên, Cao Trường Cung bỗng nhiên có một cái suy đoán mơ hồ. "Người kia là..."

"Ta vốn không biết, nhưng hiện tại đã biết rồi." - Mậu Thiên Thiên cười càng ôn nhu. "Bởi vì, ngài vừa giới thiệu hẳn cho ta."

"Lục Kiêu???"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hắc Điệp Đồ Đằng

Lão Thiên hảo đùa, nói mưa liền mưa!

Mưa càng lúc càng lớn, khiến thiên địa biến sắc, khoác lên mình màu xám tro âm đạm. Lục Ly đột nhiên cảm giác tất cả như đang mộng tưởng, thể nhân cùng sự vật đều không hề tồn tại. Chỉ có mình nàng, tựa một u linh phiêu dạt không đích đến, cô đơn và yếu ớt đến cùng cực.

Bởi vì không cho Từ Huyền đi theo, lúc này cũng không có người nào cản nàng dầm mình trong màn mưa mờ ảo mà lạnh lẽo này. Mặt ướt nhẹp, Lục Ly khẽ đưa tay lên vuốt, một vài giọt lăn qua môi, chợt cảm thấy mặn chát.

Nàng cười khổ. Xuyên qua rồi, yếu đuối thể này được mãi sao?

Lục Ly ngẩng đầu lên. Phía trước có một quán nhỏ, trên biển hiệu có hình vài cái lá trúc, bên trong truyền ra hương rượu nồng nàn.

Muốn giải ưu sầu, chỉ có Đồ Khang!

Do dự một hồi, Lục Ly cũng bước vào quán. Bên trong vắng lạnh, bốn năm cái bàn chỉ có một người độc ẩm. Người này đội nón tre, một bình rượu một đĩa thức ăn, không rõ là tịch mịch hay đang tự tìm niềm vui.

Triệu Chí Minh? Hẳn vì sao ở chỗ này?

Không sai, người này là một trong những thân vệ binh của Ngô Quý Lam. Bọn họ giờ này không phải đang gấp rút chuẩn bị hành lý? Tại sao Triệu Chí Minh lại rảnh rỗi ở đây uống rượu đâu?

"Triệu huynh đệ, ta có thể ngồi sao?"

Suy nghĩ một hồi, Lục Ly bước lại gần Triệu Chí Minh. Dù sao, một người uống rượu là uống rượu, hai người uống rượu cũng vẫn là uống rượu, đến cùng không phải đều muốn giải ưu sầu hay sao?

"Lục công tử? Ngươi cũng tránh mưa?"

Thì ra, hẳn ngồi đây, chỉ vì trú mưa? Lục Ly cười: "Ta đây là bị cơn mưa trong bụng kéo vào."

Triệu Chí Minh cũng bật cười: "Vậy nếu Lục công tử không chê, tại hạ kính ngời vài chén."

"Không chê! Đương nhiên không chê!" Lục Ly rất tự nhiên ngồi xuống ghế. Nhìn thấy trên bàn đặt vài cái ấm lò, liền quay sang Triệu Chí Minh: "Đây là ngời mua?"

"Mấy cái này là Lam gia lệnh cho ta đi mua. Mậu tiểu thư là nữ nhân, chịu không được lạnh."

Lục Ly sụp mặt. Quả nhiên...

"Nói đến lạnh, ta thấy Lục công tử y phục đều ướt, để nhiệm thương hàn, chi bằng nhanh đi về thay ra mới phải."

"Hừ! Bản công tử là nam nhân, nào có chiều chuộng như vậy?"

"Ha ha, như vậy, là tại hạ nói sai rồi. Ta xin kính công tử một chén."

"Đều nói, thu phong thu vũ sâu sát nhân! Ngời ta gặp nhau tại đây, coi như có duyên. Đến! Uống thật thống khoái a..." - Lục Ly vỗ ngực, đem bao

nhiều kinh nghiệm giả nam phát huy toàn bộ.

"Được! Cạn!" Triệu Chí Minh sáng khoái rót hai ly rượu, rồi ngửa cổ uống sạch.

Lục Ly tình cờ nhìn thấy, trên cổ hắn, có khắc một cái hắc điệp đồ đằng, tựa như hình xăm ở kiếp trước. Cánh bướm màu đen, ở trên mạch máu khẽ nhấp nhô, tựa hồ có linh tính.

Nàng ngẩn người.

Rõ ràng là lần đầu nhìn thấy, vì cái gì lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

"Lục công tử? Lục công tử?"

"A... ách, thực xin lỗi, ta đột nhiên cảm thấy không khỏe..." - Lục Ly lúng túng ôm đầu. Từ sau khi nhìn thấy hắc điệp kia, trong óc nàng thỉnh thoảng xuất hiện một vài hình ảnh, tựa hồ một loại ký ức xa xưa nào đó. Nhưng chúng vụt qua rất nhanh, nàng không nắm bắt nổi. Cảm giác này, khiến Lục Ly phi thường khó chịu.

"Cũng không còn sớm, nếu Lục công tử không khỏe, vậy chúng ta nên đi về." Triệu Chí Minh đứng dậy, ném lại một ít bạc vụn, coi như tiền rượu.

...

Khi Cao Trường Cung nhìn thấy Lục Ly y phục ướt đầm, gương mặt ửng đỏ, trong mắt liền không giấu được tức giận.

"Tại sao ướt thành như vậy?"

"Mưa." - Lục Ly buống bình đáp gọn. Nàng thực muốn coi như không có gì xảy ra, vẫn hướng hắn hi hi ha ha như mọi ngày. Nhưng khi nhìn đến Mậu Thiên Thiên bước ra từ phòng hán, con giận cùng nổi chua xót lại bùng lên.

Hơi thở của nàng phả vào mặt Cao Trường Cung, làm cho hỏa diễm trong mắt hắn càng đậm: "Còn uống rượu?"

"Đù! Ta làm gì, đó là việc của ta! Ngươi quản? Ngươi lấy tư cách gì để quản?" Lục Ly hét lên. "Ngươi tốt nhất nên quan tâm đến người trong lòng của ngươi đi thôi."

Nói rồi, leo lên xe ngựa.

"Tử Huyền, còn không mau vào?"

Cao Trường Cung ngẩn người, cười khổ. Hắn chỉ là quan tâm mà thôi, tiểu tử kia phản ứng mạnh như vậy là vì cái gì?

Ở phía sau hắn, Mậu Thiên Thiên thoáng nhìn về cỗ xe ngựa của Lục Ly, trong mắt tràn đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tập Kích

"Công tử, ngươi cùng Lam tướng quân, đến cùng là có chuyện gì?" - Tử Huyền ngồi trong xe ngựa, miệng cắn hạt dưa, khó hiểu nhìn Lục Ly.

Lục Ly lắc đầu. Nàng cũng không hiểu chính mình đang nghĩ cái gì. Bản thân rõ ràng thích hắn đến vậy, chỉ muốn thời thời khắc khắc được dính bên người hắn, cũng thực mong lấy lòng hắn. Thế nhưng, chỉ cần nhìn thấy hắn dịu dàng với Mậu Thiên Thiên, trong lòng liền dậy hỏa, cảm xúc không thể không chế được, trở nên gắt gỏng vô lý. Ngô Quý Lam hắn... có phải hay không cảm thấy nàng đặc biệt tùy hứng, đặc biệt đáng ghét đâu?

Cũng khó trách nàng. Trước khi xuyên qua, Lục Ly bất quá chỉ là cô nhóc mười bảy tuổi. Nếu đổi lại ở thời đại này, mười bảy tuổi đã là đại cô nương, lúc này nên ở trong khuê phòng hảo hảo học cách quản gia, chờ ngày xuất giá. Nhưng mười bảy tuổi ở kiếp trước của Lục Ly, lại là mưa rào thanh xuân, bông bột và tình khôi. Nàng mang theo tâm hồn tươi tắn ấy xuyên qua, ở đâu biết được cách che giấu cảm xúc? Vui, buồn, giận dữ... cơ hồ đều viết ở trên mặt. So với Mậu Thiên Thiên tâm tư thâm trầm, Lục Ly có thể nói là quá đơn giản rồi.

"Theo nô tỳ thấy, cái này..." - Tử Huyền đột nhiên ngừng lại, liếc liếc xung quanh, rồi ghé sát vào tai Lục Ly, thì thầm. "...người đang ghen nha!"

"Cái gì, cái gì mà..." - Lục Ly mặt đỏ bừng, hai tay vung loạn. "Ngươi đó, cả ngày chỉ biết ăn rồi nói chuyện không đâu. Đợi hồi Lục gia, ta nhất định sẽ đem ngươi bán cho tam ca!"

Đến lượt Từ Huyền mặt hồng thành một mảnh.

"Công tử, nô tỳ biết sai, nô tỳ không nói nữa là được rồi."

Nói xong bĩu môi. Tiểu thư, bộ dạng này của cô, nhìn thế nào cũng giống như đang thừa nhận đây này. Rõ ràng nhìn Mậu tiểu thư kia không vừa mắt, còn nói không phải là ghen?

Từ Huyền không nói, Lục Ly cũng im lặng, không khí bên trong xe ngựa có chút trầm mặc. Đi thêm một đoạn, Từ Huyền xoa xoa hai tay:

"Công tử, càng lúc càng lạnh, đề nô tỳ lấy thêm áo cho người."

"Ừm." Lục Ly gật đầu. Nàng vẫn nhớ Ngô Quý Lam đã nói qua, hôm nay sẽ đi qua một mảnh rừng băng, nhiệt độ ở đó cực thấp.

Khoác thêm một chiếc ngoại sam, Lục Ly đã cảm thấy đủ ấm. Nhìn thấy Từ Huyền ở bên cạnh không ngừng mặc thêm, nàng hơi ngạc nhiên: "Từ Huyền, có lạnh đến vậy sao?"

Từ Huyền phủ thêm đến ba lớp áo, mới miễn cưỡng có thể chịu được, nhìn Lục Ly chỉ hờ hững khoác một tấm ngoại sam, hoảng lên: "Công tử, người sao lại mặc như vậy? Bị lạnh rồi biết phải làm thế nào?"

Nữ nhi gia thân thể chiều chuộng, tuyệt đối không thể nhiễm cung hàn. Nếu để hạ xuống bệnh căn, tương lai con nối dòng sợ là có gian nan.

Lục Ly buồn bực: "Ta rất ấm áp! Thật sự!"

"Sao có thể nha? Công tử, bên ngoài đều nhanh đóng băng rồi."

Nghe Từ Huyền nói, Lục Ly đưa tay định vén rèm cửa, lại kinh hãi phát hiện, rèm lụa thế nhưng đã băng hóa, trở nên có chút cứng rắn. Hé mắt nhìn ra, thiên địa quả nhiên đã đổi sắc, bên ngoài nhìn đâu cũng là một mảnh trắng buốt.

Đường mòn. Hàng đại thụ hai bên. Thậm chí đến từng lá cây ngọn cỏ. Tất cả, đều phủ lên bởi một lớp băng dày, trở nên cô tịch, lạnh lẽo.

Từ Huyền càng lúc càng run đến lợi hại, Lục Ly cơ hồ nghe được tiếng răng của tiểu nha đầu đập vào nhau cộp cộp. Nàng đau lòng, nhường ấm lò cho Từ Huyền cầm, cũng đưa luôn áo lông cho nàng ấy mặc.

Kỳ quái là, bản thân Lục Ly vẫn không hề cảm thấy lạnh. Mới vừa rồi, nàng còn không để tâm tới, nhưng hiện tại đã nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Nguyên chủ từ nhỏ lớn lên ở phía Nam, quanh năm ôn hòa, thân thể chưa từng gặp hàn, theo lý hẳn là không thể chịu nổi mới đúng. Kiếp trước, chỗ nàng ở tốt xấu gì mùa đông cũng có tuyết, ngoài trời lạnh giá, cơ thể đã sớm quen. Thế nhưng mỗi lần vào xem băng đẳng triển lãm, nàng đều mặc thành con gấu, mà vẫn lạnh đến thấu xương.

Khung cảnh trước mắt, so với băng đẳng ở kiếp trước, chín phần tương tự. Mảnh thiên địa băng này, nhiệt độ có lẽ dưới ngưỡng âm ba mươi độ. Thân thể này nhìn qua mảnh mai thực, mỡ không có lông lại càng không (ý bà Ly là bà không giống gấu), sao lại có thể thân nhiên chịu được loại lạnh giá này?

Viu~~~~

Hự...

Hự...

Hiiiiiiii~~~~

Xe ngựa đột nhiên chao đảo. Hàng loạt âm thanh vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Ly. Nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, đã nghe bên ngoài hô lên.

"Có địch nhân!"

"Cẩn thận!"

"Bảo hộ tướng quân cùng Mậu tiểu thư!"

Lục Ly giật mình. Có nguy hiểm sao?

Không kịp suy nghĩ, cũng không kịp sợ hãi, Lục Ly đẩy cửa xe ra, trước ánh mắt hoảng loạn vì không kịp ngăn cản của Từ Huyền, nàng xông ra ngoài.

Ngô Quý Lam đâu? Hẳn ổn sao?

...

Lúc trước, Cao Trường Cung luôn đi phía đầu. Từ khi có Mậu Thiên Thiên gia nhập, hắn bắt đầu lùi về đoạn giữa, cưỡi ngựa bên cạnh xe ngựa của nàng ta. Nhưng cũng vì thế mà khoảng cách giữa hắn và Lục Ly gần hơn một ít, vì nàng luôn ở phía sau cùng.

Khi hắn thỉnh thoảng cảm thấy có sát khí, theo bản năng đã rút kiếm ra, chỉ trong một tích tắc, vừa vận dụng kiếm gạt bay một mũi tên đang bay tới.

Có địch nhân!

Chỉ trong tích tắc, một đám hắc y nhân xuất hiện, số lượng không hề ít hơn bọn hắn. Đám người này đều có vũ khí, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Lại giả bất thiện! Chỉ là, còn chưa biết đối phương muốn nhắm vào hắn, hay là Mậu Thiên Thiên?

Cao Trường Cung quay lại, vừa khéo nhìn thấy Lục Kiều lao ra khỏi xe ngựa, tâm hắn lập tức nảy lên một cái.

Tiểu tử kia không biết võ công, xông ra ngoài muốn làm cái gì?

Song phương ánh mắt chạm nhau. Trong đôi mắt hắc bạch phân minh kia, là lo lắng không thể che giấu. Cao Trường Cung ngẩn người, trong lòng chợt ám Lục Kiều, lo cho hắn sao?

"Dạ Phong, bảo hộ Lục công tử!"

Sau tiếng hét của Cao Trường Cung, Dạ Phong lập tức bay đến bên cạnh Lục Ly, vừa kịp đâm một tên hắc y nhân muốn xuống tay với nàng.

"Lục công tử, người đứng phía sau ta."

Lục Ly tự biết bản thân lúc này là bao cớ, tuy chân tay đã mềm nhũn vì sợ, nhưng vẫn mui phần cố gắng phối hợp, run rẩy trốn sau lưng Dạ Phong. Cho dù trong hoàn cảnh nào, nàng cũng tuyệt đối không muốn trở thành phiên lụy của kẻ khác.

Thiên trắng. Địa trắng. Hắc y nhân. Huyết đỏ đậm. Những mảng màu đối chọi, tạo thành chấn động thật sâu đối với Lục Ly. Nàng ôm đầu, dưới chân quay cuồng, đất trời loạn đảo, mấy lần thiếu chút ngã xuống. Nhưng là, có một loại tín niệm bất năng đứng vững, bất năng mở mắt nhìn chăm chăm, bất năng dời theo Cao Trường Cung.

Ở bên này, Dạ Phong vì bảo hộ Lục Ly bị vướng tay vướng chân, không thể tham đánh, chỉ đành co lại phòng thủ. Phía Cao Trường Cung, chém giết ác liệt hơn rất nhiều.

Ngoại bào của hắn lúc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Tay trái hắn vung kiếm, tay phải nắm lấy Mậu Thiên Thiên gương mặt tái nhợt. Lục Ly bật khóc. Là máu của hắc y nhân, hay là của hắn?

...

Nếu như có thể, Cao Trường Cung ước gì, người đứng trước mặt bảo hộ Lục Kiều không phải Dạ Phong, mà là hắn.

Chỉ là, đám người kia rõ ràng mục tiêu là hắn. Hắn không thể để Lục Kiều đến gần mình. Chỉ cần nghĩ đến tiểu tử kia nếu có cái gì không hay, hắn liền muốn phát điên! Có một loại cảm xúc nào đó, lúc này không khống chế nổi, ầm ầm bạo phát!

Thân ở giữa chém giết, nhưng tâm của Cao Trường Cung lại có một chỗ nhu hòa nhẹ nhàng.

Hắn mình bạch rồi!

Hắn sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa!

Chờ sau khi giải quyết xong đám người này, nhất định hắn sẽ cùng Lục Kiều nói ra.

Tâm hắn, có Lục Kiều.

Nam nhân thì sao? Kinh thế hãi tục thì sao? Hắn cần người hắn muốn, cho dù cả thế gian phản đối, lại tính cái gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chỉ Vì Tình Cố, Tuy Tử Bất Hận

Hai khắc trôi qua, đám người hắc y nhân đã gục xuống không ít. Máu tươi nhuộm đỏ một mảnh thiên địa, thập phần thê lương.

Lục Ly đứng ở sau lưng Dạ Phong, vài lần kiếm khí quét qua, nhưng đều là hữu kinh vô hiểm. Dạ Phong võ công cực cao, hắc y nhân lại chủ yếu tấn công Cao Trường Cung, bởi vậy năng tương đối an toàn.

Lục Ly lần đầu tiên nhìn tròng cảnh huyết tinh, tự nhiên sợ hãi cực kỳ.

Chỉ là, sự lo lắng cho an nguy của người nam nhân kia trong lòng nàng còn cao hơn nỗi sợ, nàng một mực chú ý đến hắn. Rốt cuộc, phát hiện một cái vấn đề.

Trong số hắc y nhân, có hai kẻ từ đầu đến cuối chưa hề tham chiến. Bọn hắn đứng ở vòng ngoài, mắt lạnh nhìn về phía Cao Trường Cung cùng Mậu Thiên Thiên.

Đã là có chuẩn bị mà đến, Lục Ly không tin hai kẻ kia lại không có tác dụng nào đó. Cho nên, khi bọn hắn quan sát Cao Trường Cung, thì Lục Ly cũng nhìn bọn hắn chăm chăm.

Cho đến khi hắc y nhân còn lại toàn bộ bị tiêu diệt, bên phía Cao Trường Cung nhân thủ cũng chỉ còn chưa đến hai thành, một kẻ trong đó rốt cuộc động thân.

Hắn nhẹ bay lên, tay áo phất phất, một luồng chưởng lực màu đen huyền xuất ra, bay thẳng về phía Cao Trường Cung. Cao Trường Cung biến sắc, túm lấy Mậu Thiên Thiên nhảy sang một bên, vừa vặn tránh khỏi. Chỉ là, một thân binh ở bên cạnh phản ứng chậm mất một nhịp, bị chưởng phong kia đánh trúng, lập tức ngã lăn ra.

Người kia chỉ kịp kêu lên một tiếng, khí tức đã tuyệt, tử vong tình trạng thập phần khủng bố. Gương mặt hắn đen lại, thân thể dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà rữa nát. Trong tích tắc, trên mặt băng chỉ còn lại một bãi máu đen.

"Hù thực thuộc tính? Người là... Vu tộc nhân?" Dạ Phong hét lên. Rồi hắn bỏ qua phân phó của Cao Trường Cung, mặc kệ Lục Ly, lao mình về chắn phía trước Cao Trường Cung. Những thân vệ binh còn sót lại cũng lập tức làm theo, vây quanh chủ tử, sẵn sàng thủ hộ.

Lục Ly không hiểu sao không hề cảm thấy sợ hãi. Nàng nhìn chăm chăm vào bãi máu đen trên mặt băng, trong đầu ầm ầm chấn động. Những hình ảnh xa lạ như thủy triều ập đến, khiến nàng choáng váng đến khó thở. Tựa hồ, một cỗ ký ức cực kỳ xa xưa đang dần thức tỉnh.

"Sự phụ, vì sao chỉ mình thúc thúc kia trên trán có hắc điệp? Thực đẹp a!"

Lục Ly ôm đầu. Là ai đang nói chuyện? Thanh âm non nớt, là của tiểu hài tử.

"Tiểu nha đầu, đó là ký sĩ đồ đẳng. Mỗi một đời Thánh nữ, chỉ có một ký sĩ, đương nhiên hắc điệp chỉ có một."

"Sự phụ, ký sĩ là gì?"

"Là người trung thành nhất với Thánh nữ. Sinh mệnh của hắn gắn liền với nàng, không bao giờ rời bỏ, không bao giờ phản bội... A Ly, sau này, con cũng sẽ có được ký sĩ của riêng mình..."

Thánh nữ?

Ký sĩ?

Vu tộc?

Hắc điệp?

Hắc điệp...

Lục Ly mở to mắt. Hắc điệp... Triệu Chí Minh...

Nàng không có thời gian suy nghĩ về những hình ảnh vừa lóe lên trong đầu mình. Hoảng hốt đưa mắt đảo quanh, Lục Ly tìm kiếm Triệu Chí Minh bóng dáng. Hắn là Vu tộc nhân! Ngô Quý Lam đánh giết Thánh nữ của hắn rồi, hắn sao có thể thực tâm đi theo chàng?

Triệu Chí Minh lúc này, đứng không xa phía sau Cao Trường Cung.

Hắn trong mắt có giãy dụa, có đấu tranh kịch liệt, tựa hồ phải đưa ra một cái quyết định cực kỳ khó khăn. Nhưng rất nhanh, trong mắt hắn tràn ngập kiên định.

Con đường này, hắn đã chọn từ lâu, không có cách quay đầu!

Triệu Chí Minh đưa tay lên...

...

Cao Trường Cung phân phó toàn bộ thân binh còn sót lại bảo vệ Mậu Thiên Thiên. Hắn cùng Dạ Phong giao thủ cùng hai hắc y nhân Vu tộc. Luận võ công, hai kẻ này kém xa bọn hắn. Có điều, Vu tộc có nhiều loại bí thuật quỷ dị cực kỳ, cũng am hiểu dụng độc, khó đối phó vô cùng. Song phương nhất thời bất phân thắng bại.

Đột nhiên, Cao Trường Cung cảm nhận được một loại nguy cơ chưa từng có. Hắn nhiều năm lăn lộn sa trường, cảm ứng đối với nguy hiểm từ lâu đã trở thành một loại bản năng. Lúc này đây, sẽ là cái tình huống gì?

Vù vù...

Không hề báo trước, một luồng chưởng lực mang theo sát khí nồng đậm xông thẳng đến từ phía sau.

Cao Trường Cung thầm kêu không ổn. Hắc y nhân đang giao thủ với hắn đột nhiên liều mạng, từng chiêu từng chiêu đều là ngọc thạch câu phần. Rõ ràng là muốn hắn tập trung ứng phó, không thể phân tâm né tránh luồng chưởng phong kia...

Từ Vong chú!

Thiếu đốt huyết nhục của bản thân, mượn sức mạnh của Vu thần!

Lục Ly không quan tâm chính mình tại sao lại hiểu được loại bí thuật này. Nàng chỉ biết, nếu hắn bị đánh trúng, sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

...

Khí tức u ám hủy diệt ầm ầm đánh tới, tựa như một thanh ma binh tru diệt Thần Phật, rít gào giận dữ. Một thân vệ binh rút cuộc phản ứng kịp, xông vào giữa Cao Trường Cung cùng hắc y nhân đang giao thủ. Hắn không phải đối thủ của người kia, rất nhanh bị trúng một đao. Nhưng nhờ hắn, mà Cao Trường Cung có được chút thời gian để quay đầu lại.

Chỉ là, một lần quay đầu này, trọn đời không cách nào quên!

Bóng lưng thanh mảnh quen thuộc đột nhiên hiện ra, chắn trước hắn. Ầm! một tiếng, luồng chưởng phong mang theo khí tức tà ác kia không chút lưu tình đánh thẳng vào ngực nàng.

Chưởng lực quá mạnh, tựa như một ngọn đại phong, mang theo cơ thể của Lục Ly thẳng tắp bay về phía xa. Tóc của nàng xỏa tung, không phải là nam nhân tóc ngang vai... là mái tóc đen dài như suối của nữ tử...

Nữ tử ấy gương mặt trắng bệch, y phục như tuyết. Thế nhưng, trước ngực nàng là vô số sưng mù màu huyết sắc, ngưng thành bức tường máu như một tấm áo choàng màu hồng ngọc. Hình ảnh thê mỹ này, từ nay về sau, trở thành một loại ma ấn trong lòng hắn, vĩnh viễn không thể phai nhòa.

Nàng nhìn về phía hắn, nhẹ nhàng nở một nụ cười mờ nhạt.

Rồi thẳng tắp ngã về phía sau.

Rơi xuống.

Bởi phía sau nàng, là vực sâu vạn trượng.

Phía sau nàng, là Từ Vong tuyệt địa.

"KHÔNGGGGGGGG"

Cao Trường Cung tê tâm liệt phế gào lên, bất chấp thương tích ở chân, bay thẳng về phía nàng, hai tay vươn ra muốn kéo lấy người con gái ấy. Đáng tiếc, hắn không kịp! Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình nhỏ nhắn kia từ từ xa dần...

"AAAAAAAAAAAA...."

Lục Ly không ngờ, nàng lại có thể bình thần đối diện với sinh tử đến vậy.

Ai nói, tình cảm ban sơ không thể cuồng nhiệt? Ai nói, vì quân hy sinh chỉ nằm trong tiểu thuyết?

Lục Ly nhẹ cười, khe khẽ đọc lên hai câu thơ kiếp trước nàng yêu nhất...

Tam sinh thất thế, vĩnh dạ Diêm La

Chỉ vì tình cố, tuy từ bất hận

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cái Giá Của Mất Đi

Cao Trường Cung nhập ma!

Tận mắt chứng kiến người trong lòng vì bản thân mà vẫn lạc, rõ ràng gần trong khoảng khắc mà không thể nắm giữ. Loại thống khổ này, đào tâm liệt phế, khiến Cao Trường Cung gần như phát cuồng.

"AAAAAAAAAAAA...."

Hắn khuyu gối, mũi kiếm cắm chặt xuống đất, lần nữa gào lên. Tựa như tiếng gào của dã thú trong cơn tuyệt vọng, mang theo vô tận thê lương.

Yên tĩnh!

Không biết là vì sự bi thương của nam nhân kia, hay vì sự hy sinh vô oán vô hối của nữ tử ấy, không gian xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Triệu Chí Minh đã gục xuống. Hắn thiếu đốt huyết nhục cùng lực lượng của bản thân để thi triển bí chú kia, đến hiện tại chỉ còn một hơi thở. Nhưng đôi mắt hắn vẫn mở to. Là ngờ ngẩn, là không thể tin, thậm chí... còn có một tia giải thoát...

Mậu Thiên Thiên sững sờ. Thiếu niên kia, không ngờ lại là "nàng". Lúc này, cảm xúc của nàng ta đối với Lục Ly rất phức tạp. Vừa cảm động vì mối chân tình mà nàng dành cho Cao Trường Cung, lại vừa hận vì từ nay địa vị của nàng trong lòng hắn không ai có thể lay động. Thậm chí, còn cảm thấy may mắn, may mắn vì nàng đã không còn trên thế gian.

Nhân loại, chỉ cần có dục vọng, tự sinh ra ích kỷ. Cho dù Mậu Thiên Thiên ngày thường tự nhận bản thân thanh cao thiện lương, đối diện chấp niệm trong lòng, vẫn trở nên hèn mọn.

Dạ Phong sững sờ, là vì Cao Trường Cung. Trong trí nhớ của Dạ Phong, người nam nhân kia, luôn trầm tĩnh kiên định. Cho dù là khi tám tuổi diện thánh, hay khi thiếu niên đối diện vạn quân nơi sa trường, hắn chưa từng lộ ra Thất thổ. Vậy mà, vì một thiếu niên... không, lúc này Dạ Phong đã biết nàng là nữ tử, Cao Trường Cung lại trở nên bi thống đến vậy.

Hai hắc y nhân sững sờ, là vì Lục Ly. Thân là Vu tộc trưởng lão, bọn hắn tự nhiên biết rõ bí chú kia có bao nhiêu uy lực. Không chỉ Cao Trường Cung, mà cho dù bất kỳ ai trong võ lâm ngũ đại cao thủ ở đây, trúng một chiêu này, chắc chắn kết quả chỉ có một: thân thể nổ tung, hóa thành từng đoàn huyết vụ, thi cốt vô tồn!

Vậy mà, nữ nhân kia trúng phải Tử Vong chú, thân thể cứ nhiên lại bảo toàn nguyên vẹn. Cho dù nàng vẫn bị thương, cho dù nàng rơi xuống từ cốc kia cũng chỉ có một con đường chết, nhưng sự thật này vẫn khiến bọn hắn không cách nào tiếp nhận. Chẳng lẽ nói, nàng còn lợi hại hơn võ lâm bắc đầu? Không thể! Tuyệt đối là không!

Cho đến khi Tử Huyền vừa khóc vừa chạy đến vách núi, nhìn xuống Tử Vong cốc, miệng hô to "Tiểu thư, tiểu thư...", Cao Trường Cung mới từ trong đau thương tỉnh lại.

Mà hai tiếng "tiểu thư" này, không thể nghĩ ngờ là một nhát dao, thật sâu đâm thêm vào tim hắn.

Uống cho hắn tự nhận thông minh, uống cho hắn vẫn cho là bản thân đủ quan tâm nàng. Nàng bên cạnh hắn lâu như vậy, nhưng đến chuyện nàng là nữ nhi thân hắn cũng không hề phát hiện ra.

Thậm chí, hắn còn chưa kịp nói với nàng, hắn yêu nàng...

Có đôi khi, chết không đáng sợ, mà ngược lại là một sự giải thoát nhẹ nhàng. Chân chính đáng sợ, là muốn chết mà không thể chết, là sống mà tâm đã chết.

Cao Trường Cung không thể chết. Bởi vậy, hắn càng thêm đau đớn, càng thêm thống khổ. Ôm lấy ngực, hắn phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Khí huyết toàn thân như đảo ngược, Cao Trường Cung có cảm giác hàng nghìn, hàng vạn độc trùng đang di chuyển khắp cơ thể, thôi thúc hắn, ép buộc hắn...

Giờ phút này, hắn hận!

Giờ phút này, hắn muốn giết người!

Uuuuuu.....

"Cái này... sát... sát khí..."

Hai hắc y nhân hoảng loạn nhìn Cao Trường Cung. Mái tóc của hắn tung ra từ khi nào, phần phật bay trong gió. Bạc mầu thâm trầm lúc này đỏ như máu, thấp phần quý dị. Hắn khẽ nở một nụ cười lạnh lẽo, chống kiếm đứng dậy.

Sát khí! Là vô tận sát khí! Một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố lấy Cao Trường Cung làm trung tâm, ầm ầm lan tràn. Ngay cả hai nữ tử không có nửa điểm nội lực là Mậu Thiên Thiên cùng Từ Huyền cũng cảm nhận rành mạch được sự run rẩy đến từ nội tâm, càng không nói đến những người còn lại.

Đám Dạ Phong không nói hai lời liền quỳ xuống. Còn hai gã hắc y vu nhân cũng khó khăn lắm mới có thể trụ vững. Trong mắt bọn hắn, Cao Trường Cung lúc này giống như ma thần hàng lâm, từng bước từng bước tiến đến, bề ngoài không thể kháng cự.

Ông ông ông...

Quý dị còn chưa chấm dứt! Từ bên trong bọc hành lý của Cao Trường Cung vang lên một tiếng xoẹt. Tiếp theo đó, vài bọc nát vụn, một thanh đao đột nhiên tự mình bay ra, lao thẳng đến trước mặt Cao Trường Cung.

"Huyết Âm đao?" - Dạ Phong kinh hãi hô lên.

Thanh đao này, tự bản thân nó đã có danh khí cực lớn. Trước đây, võ lâm có một nơi gọi là Quý Cốc, mùi dấm xung quanh từ khí u u, bất cứ vật sống nào tiến vào đều bị hấp huyết đến chết. Bảy năm trước, trời sinh dị tượng, thiên lôi tam đạo bổ xuống, đất đá vỡ vụn, lộ ra một thanh huyết đao.

Truyền thuyết, đây là thanh ma đao hai trăm năm trước Quý Đạo Nhân đã sử dụng, độc bá võ lâm. Giang hồ lập tức dậy lên một trận mưa gió máu tanh tranh đoạt thần binh, làm kinh động đến cả triều đình.

Cao Trường Cung năm ấy mười chín tuổi, trở về từ sa trường, vừa vặn đi ngang qua Quý Cốc. Không ngờ cơ duyên xảo hợp, bảo đao nhận chủ.

Từ đó đến nay, hắn sử dụng hai thân phận, cũng mang theo hai loại binh khí. Giang hồ Lam công tử dùng Vô Tình kiếm, Bình Nam vương sử Huyết Âm đao. Mỗi lần dùng thân phận Ngô Quý Lam, thanh ma đao kia đều được cất kỹ, tránh tầm mắt thế nhân.

Nhưng, bảo đao đầu quý cũng bất quá là vật chết, sao có thể tự mình bay tới?

Dạ Phong chợt nhớ tới lời của Phổ Đức đại sư năm nào.

"Huyết Âm là ma đao, nó mang trong thân lệ khí, cho nên có được linh tính. Chỉ có những người tâm trí kiên định như Bình Nam vương, bản tâm vững vàng, mới có thể khống chế được ma đao..."

Chủ tử, người vì nữ nhân kia, lẽ nào đã không giữ vững được bản tâm rồi?

Trước mặt Cao Trường Cung, Huyết Âm đao không ngừng rung lên,

thân đao ánh lên từng luồng huyết văn kỳ dị, tựa hồ đang phản kích, đang cộng hưởng cùng sát khí tỏa ra từ người hắn.

"Chạy!"

Khí tức khủng bố của Cao Trường Cung không ngờ đã làm hai gã hắc y vu nhân đánh mất ý niệm chống lại. Cả hai nhanh chóng lấy ra một viên đan dược, nuốt vào. Được hoàn này được điều chế theo bí phương của Vu tộc, trong nháy mắt có tác dụng bạo tăng chân khí. Đan điền nóng lên, bọn hắn không do dự tự khí vào mũi chân, thi triển khinh công, chia ra hai hướng đào thoát.

"Muốn chạy?" Cao Trường Cung nhếch môi.

Một người cũng đừng mơ tưởng!

Hắn đưa tay nắm lấy Huyết Âm đao, cảm nhận được thân đao từng trận rung động. Chỉ trong một sát na, không ai kịp nhìn rõ cách hắn xuất thủ, hai đạo đao phong đã rít gào lao thẳng về phía hai gã hắc y vu nhân. Cả hai chỉ kịp hét thảm một tiếng, rồi khí tuyệt bỏ mình.

Dạ Phong còn chưa kịp vui mừng, lại thấy Cao Trường Cung lần nữa vung tay. Đao quang lạnh lẽo mà sắc bén lướt qua ba người thân vệ, chỉ trong một chiêu đã lấy đi tính mạng của bọn hắn.

Chết tiệt!

Dạ Phong thầm kêu không ổn.

Hắn cũng là người luyện võ, hiểu được Cao Trường Cung đây là lệ khí công tâm. Nếu tiếp tục như vậy, nhẹ thì khí huyết đảo ngược, tẩu hỏa nhập ma; nặng hơn là tự bạo mà chết.

Đương trường chỉ còn lại Dạ Phong cùng Mậu Thiên Thiên, Từ Huyền và hai thân vệ khác. Mắt thấy Huyết Âm đao lại đánh thẳng về phía hai người kia, tiếp theo khẳng định sẽ là hắn hoặc Mậu Thiên Thiên, Dạ Phong vội kéo nàng ta núp sau xe ngựa, vừa vặn tránh được một kiếp.

Ầm... xe ngựa nổ tung, Dạ Phong vì che chắn cho Mậu Thiên Thiên, lưng bị va đập mạnh, thương không nhẹ.

Từ Huyền bị dọa đến mặt mũi trắng bệch. Nhưng khi nhìn Cao Trường Cung hai mắt đỏ như máu, tiến dần về phía Dạ Phong, nàng không hiểu sao có được dũng khí hết lên:

"Ngô Quý Lam, dừng tay! Tiểu thư chỉ mong ngươi có thể hảo hảo mà sống!"

Hảo hảo mà sống..

Hảo hảo mà sống..

Ngô Quý Lam, hảo hảo mà sống..

Đôi ngươi huyết sắc của Cao Trường Cung đột nhiên mờ mịt, cánh tay cầm đao cũng khựng lại. Trong đầu hắn, hiện lên hình ảnh bạch y thiếu nữ với nụ cười nhẹ, rơi xuống vực rồi vẫn cố nói với hắn..

Ngô Quý Lam, ngươi nhất định phải sống thật tốt...

"AAAAAAA...."

Ngựa cổ lên trời hét một tràng dài, Cao Trường Cung rút cuộc buông đao, quỳ xuống.

Trên má hắn, lăn dài hai hàng lệ chói mắt.

Huyết lệ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thần Bí Cổ Thôn

Thiên Thành hồ cách Thịnh kinh không xa, được cổ nhân xưng tụng là Sở quốc tiên cảnh, nhưng lại không nhiều người muốn đến đây du lịch. Bởi hồ nằm bên dưới vách núi dựng đứng, trên núi toàn là kỳ nam quái thạch, độc trùng quái xà rất nhiều, không cẩn thận một chút sẽ tan xương nát thịt, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng chỉ cần vượt qua được vách đứng kia, sẽ gặp một thế giới khác biệt. Thiên Thành hồ quanh năm ôn hòa, khắp nơi mọc đầy kỳ hoa dị thảo, hạc trắng bay quanh, là chốn nhân gian tiên cảnh.

Phụ cận Thiên Thành hồ, nằm sâu phía trong núi, có một cái cổ thôn. Thôn này không lớn, tổng cộng chỉ có ba mươi mấy hộ, nhân khẩu ước chừng chưa đến một trăm. Tương truyền, bọn họ sống ở chỗ này đã lâu lắm, xa rời thế sự, độc lòng tu tiên. Trải qua thương hải tang điền, nhiều lần thay đổi triều đại, đến nay đã cực ít người biết đến họ. Những người biết được, đều gọi thôn này bằng một cái tên.

Tiên Nhân thôn.

Mấy chục căn nhà tranh yên tĩnh nằm sát vào vách núi, phía trên là một thạch động, bên phải thạch động có một gian tịnh xá. Tịnh xá này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng bề ngoài tạo nhã thoát phàm, tựa hồ một ẩn sĩ danh sơn.

Lúc này, đứng trước tịnh xá, hướng về phía Thiên Thành hồ bao la là một thiếu niên. Người này còn rất trẻ, diện như quan ngọc, mi thanh mục tú, trên người tuy mặc bố y màu xám nhưng vẫn nhân nhật lộ ra bất phàm, là mỹ lang quân trong mộng điển hình của thiếu nữ. Hắn hơi cau mày, trong mắt có ánh náy:

"Liễu cô nương, tâm ý của ngươi, thứ cho tại hạ không thể tiếp nhận."

"Vì cái gì?"

Thanh âm ngẹn ngào của nữ nhân vang lên. Đằng sau thiếu niên là một nữ tử khoảng mười bảy, mười tám tuổi, nước mắt chảy dọc khuôn mặt trắng nõn.

"Tần Minh, là ta đã cứu mạng ngươi! Ta đối với ngươi có điểm nào không tốt? Vì cái gì lại muốn cự tuyệt ta?"

Tần Minh khẽ thở dài, xoay người lại: "Liễu cô nương, ân tình của ngươi, Tần mỗ kiếp sau dầu làm trâu làm ngựa, cũng nhất định báo đáp..."

"Kiếp sau?" Nữ tử cười thê lương. "Hiện tại không thể như nguyện, còn nói cái gì kiếp sau? Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình! Tần Minh, trong lòng ngươi phải chăng đã có ý trung nhân?"

Hắn là như thế! Liễu Tú Niên khề tự giễu. Nàng là con gái thôn trưởng, trong thôn nam nhân có ai không tìm mọi cách lấy lòng nàng? Chỉ tiếc, nàng lại nhìn trúng một kẻ đến từ bên ngoài, còn nghĩ hân đối nàng cũng có một hai phần cảm tình. Nàng cùng phụ thân náo nức nửa ngày, còn nói phi quân bất giả... Không nghĩ tới, tất thảy đều là tự mình đa tình! Trong mắt người kia, vốn không hề có nàng...

"..." Tần Minh không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Tú Niên. Trong mắt, còn có thêm đồng tình cùng xót xa.

"Liễu cô nương, nếu không còn gì, tại hạ đi trước."

Nói rồi, quay người đi xuống.

Liễu Tú Niên cắn môi: "Tần Minh, đôi này người không thú ta, cũng đừng mơ tưởng đến nữ nhân khác!"

Tần Minh men theo con dốc, đi đến phía trước một căn nhà tranh. Một phụ nhân trung niên từ bên trong bước ra, nhìn thấy hân vội gọi: "Tần Minh? Người đến vừa đúng lúc! Mau qua đây!"

"Lưu thăm, có chuyện tìm ta?"

"A Hồ nhà chúng ta vừa cứu được một cô nương. Nàng giống người, đều đến từ bên ngoài, có điều... ừm... có chút cổ quái, người vào xem thử a."

"Được."

Nghe nói cô nương kia cũng đến từ thế giới bên ngoài, Tần Minh hơi nhú mày, nhưng vẫn nhanh chóng bước vào. Hân không phải vô tình lạc đến đây, mà là ôm mục đích tới tìm thảo dược. Còn nàng kia đây?

Nhà của Lưu thăm không lớn, ngoài gian chính đặt một cái bàn, còn có hai gian phòng ngủ nhỏ. Ngồi trên giường tranh hiện tại là một cô nương khoảng mười lăm tuổi, theo Tần Minh thì nàng rất đẹp.

Mặt bầu bĩnh, hai mắt cực to tròn, mũi cao thẳng tắp. Khí chất cũng rất đặc biệt. Mái tóc đen dài rủ xuống, nếu nàng cúp mắt không nói chuyện, Tần Minh cảm thấy nhất định sẽ là một đại mỹ nhân u tình. Nhưng đôi mắt to của nàng lại đảo lia lịa, miệng không ngừng hỏi, rất sống động, cũng rất thú vị!

"Người gạt ta! Sao lại có người không biết hiện tại là năm nào?"

Tiểu cô nương nhỏ nhắn bậm môi tức tối. Trước mặt nàng, Lư Hô thân hình cao lớn, lúc này lại cúi đầu gần tai, miệng áp ứng, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu. Bộ dạng lúng túng này, chớ không phải là nhìn trúng người ta rồi?

"Ta... ta không có..." Lư Hô mặt hồng hồng. "Cái này, ta thực sự là... Ách? Tần Minh? Tốt quá rồi! Cô nương, hân... hân nhất định là biết a."

"Hửm? Ta nhất định phải biết cái gì?" Tần Minh cười cười. Tên Hồ Đầu này, muốn đá sang hân cái quả bóng gì?

"Tần Minh, cô nương này muốn biết hiện tại là năm tháng nào." Lư Hô hơi thẹn, cúi đầu. "Người biết đấy, chúng ta thực không để ý mấy chuyện này."

Tần Minh gật đầu. Thôn dân ở đây tách biệt với bên ngoài, chỉ nhận thức hai mùa để canh tác, đối với ngày tháng cụ thể quả thực không quan tâm.

"Tháng mười một, ngày mười ba."

Tiểu cô nương kia nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi: "VẬY... NĂM?"

"Càn Nguyên năm thứ mười hai."

Lục Ly cúi đầu.

Nàng nhớ rõ, khi rơi xuống Từ Vong cốc, cũng là Càn Nguyên năm thứ mười hai, ngày sáu tháng mười một. Là năm ngày trước. Đã nghĩ bản thân hân phải chết không thể nghi ngờ, vậy mà khi mở mắt ra, lại ở trong một căn nhà tranh. Nam nhân cứu nàng nói, ở đây là Vô Danh thôn, hân cũng không biết Từ Vong cốc nằm ở đâu.

Đây là cái chuyện gì? Lẽ nào... nàng lại xuyên đến một thân thể khác rồi hả?

F*** you!

Lục Ly khề rửa thềm. Không nghĩ tới, nam nhân to lớn tên Lư Hô kia thính lực lại tốt đến vậy. Hân mở to mắt: "Phát du? Cô nương, có ý tứ gì?"

"Ngà? A ha ha..." Lục Ly đỏ mặt, vội vàng xua tay. "Cái đó... đọc là Phách cách yết lộ, là ngôn ngữ quê hương ta... ừm, ý tứ chính là... chính là, thời tiết thực đẹp..."

(Viên: là Phúc cự sự rự - phiên âm theo Katakana tiếng Nhật của cái từ nào đó nhé)

"Thời tiết đẹp?" Lư Hô nhìn ra ngoài, hơi nghi hoặc. Băng tuyết sắp đóng dày, không thể trông trọt, hân thể nào cũng không thấy đẹp. Nhưng nếu nàng nói vậy, hân là băng cũng có vẻ đẹp của băng đi?

Lưu Hồ âm thầm gật đầu. Hắn nhất định sẽ nghiêm túc hào hào đi ngắm băng!

"Đẹp! Quả nhiên đẹp! Cô nương, ta cũng thấy rất đẹp! À không, phải là Phách cách yết lộ! Phách cách yết lộ!" - Lưu Hồ chân chó lấy lòng.

Lục Ly cười đến méo xệch miệng.

Thế nào là tự đào hố chôn mình? Thế này chính là!

Nàng không chú ý tới, nam nhân tao nhã còn lại không hề cười. Hắn nhìn nàng chăm chăm, trong mắt phát ra những tia sáng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mỹ Lệ Của Băng

Thân thể không quá đáng ngại, chỉ có phần lưng bị va đập mạnh, dẫn đến sưng tím. Dựa theo phần sưng mà phán đoán, lúc đó va đập không nhẹ, nhưng kỳ quái là lục phủ ngũ tạng lại không hề bị tổn thương. Đây là kết luận của Tần Minh.

Lục Ly qua lời kể của Lưu Hồ, đã biết Tần Minh là đại phu, thắng trước trong lúc đi hái thảo dược sơ sảy trượt chân ngã xuống, được Lưu thăm cứu về. Bản thân Lục Ly cũng cảm thấy lưng đau đến lợi hại, cho nên đối với kết luận của Tần Minh không hề nghi ngờ.

Về phần cái tên này, nàng cũng từ chối đưa ra ý kiến. Đã nghe đến một Cao Trường Cung, nay gặp thêm một Tần Minh, nếu sau này nhìn thấy Điều Thuyền hay Tô Đắc Kỷ, cũng không tính kỳ quái.

Đối với thân thể của mình, nàng chỉ nói với mẫu tử Lưu thăm, bản thân họ Lục tên Ly, những chuyện khác đều nhớ không rõ. Tần Minh không ngờ rất phối hợp, nói nàng chấn kinh quá độ dẫn đến mất trí nhớ tạm thời, qua một đoạn thời gian sẽ ổn. Lục Ly rất cao hứng, nhìn hắn cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Ở đây rất tốt! Không khí đặc biệt trong lành, Lưu thăm cùng Lưu Hồ đều thuần lương tốt bụng. Y thuật của Tần Minh dường như rất cao, hẳn cho nàng uống mấy loại dược thảo nào đó, mùi vị tuy không dễ chịu, nhưng cực có tác dụng. Qua ba ngày phục dược cùng đắp lá trên lưng, Lục Ly đã cảm thấy bản thân có thể sinh long hoạt hổ được rồi.

Nàng hiện tại muốn ra bờ suối.

Chỗ này không có gương. Lưu thăm nói, gương đồng rất quý, chỉ tộc trưởng mới có. Nữ nhân khác, đều chỉ có thể dùng nước để soi. Góc bếp có một cái vại lớn đầy nước, nhưng bên trong quá tối, căn bản không thể thấy được rõ ràng. Vại thoát nhìn rất nặng, Lục Ly không thể vì muốn soi gương mà yêu cầu Lưu Hồ chuyển nó ra ngoài. Vì vậy, chỉ có thể ra suối.

Lưu Hồ mấy ngày nay đã tập thành một thói quen, thì phải là coi mong muốn của Lục Ly như thánh chỉ. Nàng vừa mở miệng, hắn lập tức đồng ý đưa nàng đi, khiến Tần Minh ở một bên không biết nói cái gì.

Nữ nhân yêu làm đẹp, hẳn hiểu. Nhưng vết thương chưa khỏi hẳn đã một hai muốn soi gương, cũng hơi quá rồi.

Tần Minh không biết, điều Lục Ly quan tâm hiện tại không phải dung mạo, mà là thân phận. Tần Minh nói, nơi đây rất gần Thịnh kinh. Nhưng chỉ mấy ngày trước đây, nàng rõ ràng còn cách kinh thành rất xa. Bởi vậy, nàng lo sợ Lục Ly căn bản đã chết đi, mà linh hồn nàng lại xuyên đến một cổ thân thể khác.

Nhà của Lưu thăm cách con suối một quãng không ngắn, phải đi sâu vào rừng. Gần đến tiết Đông chí, bên ngoài càng lúc càng lạnh, hai ngày nay tuyết rơi thêm dày, không mấy người muốn ra khỏi cửa.

Lục Ly im lặng, chậm chậm đi phía sau Lưu Hồ. Qua khỏi thôn là một khoảng rừng trống, rồi đến con đường mòn giữa hai vách núi. Sơn phong gào thét ủa đến, lạnh đến gai người, thấm vào xương thịt. Lục Ly khẽ kéo cổ áo, chà chà hai bàn tay vào nhau.

"Lục cô nương, người lạnh sao?" - Lưu Hồ nghe tiếng động quay đầu lại. Thấy Lục Ly gương mặt trắng bệch, lần đầu tiên trong hai mươi năm nhân sinh, hắn biết đến thế nào là vì người mà đau lòng.

"Có một chút!" Lục Ly gượng cười. "Ta chịu được!"

"Không bằng... ta công người, như thế nào?"

"Cái này... hình như không tốt cho lắm!" - Lục Ly linh hồn đến từ hiện đại, tự nhiên không quá mức để ý cái gì nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng ngại ngùng của nữ tử vẫn là có.

"Có gì không tốt? Ngươi còn chưa khỏe, gió lại lớn, đi chậm như vậy, chưa đến nơi ngươi đã nhiễm hàn phải làm sao?" - Lư Hổ cố gắng thuyết phục.

"..." Hình như không sai?

Thấy Lục Ly im lặng, hần mừng thầm, hào hứng khoa tay: "Ngươi gầy như vậy, khẳng định là nhẹ! Ta cõng ngươi, vẫn có thể đi rất nhanh! Trước lúc trời tối là có thể về a."

Trước lúc trời tối?

Lục Ly trợn mắt. Lúc này hần mới qua chính Ngọ, tuổi kia đến cùng còn bao xa?

Nàng khó khăn nuốt một cái: "Lư đại ca, phải mất bao lâu để tới nơi?"

"Nếu ta cõng ngươi, thì chưa đến một canh giờ!"

Lục Ly trợn mắt tập hai, rút cuộc đầu hàng. Khuôn mặt trắng bệch khế hồng, nàng chậm chạp trèo lên lưng Lư Hổ, hai tay không dám ôm vào cổ hần, chỉ có thể bám chặt lên vai.

Trông mất, lại hơi ươn ướt.

Lưng của Lư Hổ rất to, cũng rất vững chắc, rất ấm áp! Sự ấm áp này, khiến nàng nhớ đến một loại ấm áp khác. Là nụ cười nàng vương vấn, là giọng nói nàng tơ tưởng, là nam nhân nàng ngày đêm mong nhớ.

Ngô Quý Lam... hần hiện tại thế nào?

Lư Hổ chớp mắt, cảm nhận được từ sau lưng truyền đến sự mềm mại. Trên người nàng, có một mùi hương nhẹ nhàng thanh mát, như có như không. Hít sâu một hơi, trong lòng hần, có điều gì đó dần dần rõ nét.

"Lục cô nương, ngươi có thể gọi ta là A Hổ, hoặc Hổ Đầu, cả hai đều tốt."

Nàng thường ngày vẫn gọi hần Lư đại ca, gọi Tần Minh là Tần đại ca. Không hiểu sao, hần có chút không thích nghe.

Lục Ly hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: "Hảo! Hổ Đầu! Nhưng huynh cũng đừng gọi ta Lục cô nương. Kêu A Ly được rồi."

Lư Hổ mừng rỡ ứng thanh.

Nhanh nhẹn như hần, lại quen thuộc vùng núi này, vốn chỉ cần hơn nửa canh giờ là có thể chạy tới suối. Cho dù là cõng thêm một người, cũng không mất thêm bao nhiêu thời gian.

Qua khỏi rừng cây phủ đầy tuyết, trước mắt hiện ra một bãi đất nhỏ. Dải suối không lớn, do tuyết rơi nhiều ngày, lúc này đã băng hóa, tinh khiết sáng loáng.

Lục Ly nhảy khỏi lưng Lư Hổ, vội vàng chạy về phía mặt băng kia, hồi hộp nhìn xuống.

Cho đến khi gương mặt quen thuộc hiện ra, nàng mới thở nhẹ một hơi.

Hoàn hảo! Vẫn còn là Lục Ly!

Lư Hổ không biết suy nghĩ trong lòng Lục Ly, chỉ nghe theo lời mẩu thân, cho là nàng sợ trên mặt có thương, lúc này cười chân thành: "A Ly, đừng lo lắng! Mặt ngươi rất đẹp!"

Lục Ly khước mi cong cong.

Nàng biết, khối thân thể này nếu đặt ở kiếp trước, đích thực có thể gọi là đại mỹ nhân. Nhưng mỹ quan ở đây có khác. Mặt thon nhỏ, mắt phượng hẹp dài, mũi nhỏ, miệng nhỏ mới là tiêu chuẩn. Nàng cùng lắm chỉ có thể coi là dễ nhìn.

"Cám ơn huynh, Hổ Đầu!"

Lư Hổ ngậy người nhìn.

Tuyết vẫn đang rơi, như là tấm màn mỹ lệ bao trùm thiên địa, dung nhập vào năm tháng, khiến người khó quên. Có một vài bông tuyết theo gió lật phất xoay vòng trước mắt Lục Ly, rơi trên gương mặt bầu bĩnh, rồi nhanh chóng hòa tan.

Nghe bên tai tiếng Lục Ly khế hô, lòng Lư Hổ chợt thấy ấm áp lan tràn toàn thân, hóa thành một loại cảm giác đặc biệt. Cảm giác này có cái tên thực dễ nghe, gọi là hạnh phúc.

Lư Hổ cười, nụ cười vui vẻ ẩn chứa sự thuần khiết của thanh xuân. Hần đứng đó, yên lặng nhìn Lục Ly. Thiếu nữ trong tuyết, bóng hình phản chiếu trên

mặt bằng, tại khoảnh khắc này như hóa thành hình ảnh vĩnh hằng, thật sâu khắc trong trí nhớ của hắn.

Cho đến khi Lục Ly giục hắn cùng nhau quay về, Luru Hồ trong lòng vẫn còn tiếc nuối.

Nếu như thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này, thì thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Xuất Thôn Nan Đề

Chớp mắt một cái, Lục Ly ở Vô Danh thôn đã được tám ngày.

Về việc tại sao bản thân có thể tới đây, Lục Ly đã sớm ném ra sau đầu. Nàng bản tính lạc quan phóng khoáng, nếu đã không thể nghĩ ra, vậy không nghĩ tốt nhất!

Luru thăm nói qua, nhiều năm chỉ có mẫu tử hai người, trong nhà có chút vắng lạnh. Bà nhìn trúng một cô nương tốt, đã qua nhà gái đánh tiếng, chỉ đợi sang năm rằm kia cặp kê là nghênh thú vào cửa. Nay có Lục Ly cùng Tần Minh, trong nhà nhiều thêm hai người, Luru thăm rất mừng, cảm thấy có sinh khí hơn nhiều.

Lục Ly co ro ngồi gần bếp lò, nhìn Luru thăm vừa khâu cho nàng một cái áo bông vừa kể chuyện Luru Hồ lúc nhỏ, không khỏi nhớ đến mẹ mẹ ở kiếp trước, trong lòng ảm đến muốn khóc.

Nếu ngay từ đầu nàng xuyên đến thôn này, có lẽ sẽ thực hạnh phúc. Bình bình đạm đạm mà qua ngày, sau đó gả cho người, mùa hè trồng trọt mùa đông nướng bánh. Sinh vài cái bánh bao nhỏ, dạy chúng thành người tốt. Cuộc sống như thế, bình an biết bao nhiêu!

Chỉ tiếc, nàng không phải. Tâm đã có chấp niệm, lòng đã có vẩn vương, sao có thể không quay về?

"A Ly, con thử mặc xem có vừa không?" - Luru thăm căn chỉ, hài lòng vỗ vỗ mấy cái, rồi đưa áo bông cho Lục Ly.

"Đẹp lắm! Con rất thích! Cảm ơn người, Luru thăm!"

"Ây da, nha đầu này, khách khí cái gì? Tới nay là lễ cúng Thần, cô nương gia ai nấy đều xinh đẹp, không thể bắt con mặc áo của bà già như ta mãi được."

"Con biết rồi, Luru thăm. Cảm ơn người!"

"Lại thế rồi..."

Lục Ly le lưỡi, cười cười chạy ra cửa. Tần Minh đã chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy nàng liền vẫy tay ra hiệu để nàng đi theo hắn.

Nhà của Luru thăm ở giữa thôn, Tần Minh cầm trong tay một vò rượu, đi vòng đến cuối thôn, dừng lại ở một căn nhà tranh nhỏ có chút cũ nát, khề hắng giọng: "Giang bá bá, chúng ta đến rồi."

Trong nhà truyền đến vài tiếng ho, rồi tiếng bước chân loẹt quẹt. Một lát sau, cửa mở. Giang bá bá trong lời Tần Minh là một lão già đã quá ngũ tuần, người gầy nhỏ, mái tóc pha sương, nhưng cặp mắt đặc biệt hữu thần. Lão nhìn Tần Minh, cười vui vẻ: "Tần tiểu tử đến rồi?"

"Giang bá bá, ngài hảo!" - Lục Ly theo sau đi vào.

Tần Minh đã kể cho nàng, vị này họ Giang tên Viễn Sơn, ba mươi năm trước cũng lưu lạc tới đây. Giang lão không quay về cố hương, mà một mình sống cô độc trong thôn.

Giang Viễn Sơn nghe được tiểu cô nương thanh âm trong trẻo, nội tâm hướng thụ cực, cười khả khả: "Hảo hảo tử! Hảo hảo tử!"

Lại nhìn thấy vò rượu trong tay Tần Minh, lão cười đến híp mắt: "Thôi tiểu tử, quả nhiên là lão phu tri kỷ!"

Tần Minh cười dài, rất thuần thực đi vào gian trong lấy ra ba cái chén, đối với đồ vật trong nhà Giang lão thập phần quen thuộc, hiển nhiên là làm nhiều thành quen.

Giang lão thực dễ thấy là con sâu tửu. Hai mắt lão nhìn chăm chăm vào vò rượu, không ngừng nuốt nước miếng. Đến khi Tần Minh rót đầy một chén, thì lão không đợi được nữa, ngửa cổ cạn sạch.

"Hảo tửu! Đến! Lại thêm một lần!"

Liên tục uống ba chén, Giang lão mới quệt quệt miệng: "Vô công bất thụ lộc! Tiểu tử, việc kia, ta liên tục vì ngươi thăm dò. Nếu tuyết tiếp tục rơi như vậy, không quá bốn ngày là có thể đi rồi."

"Hào!" - Tần Minh nghe vậy, trên mặt lộ ra hoan hi. "Tạ Giang bá bá!"

Lục Ly cũng theo đó vui mừng.

Một ngày trước, sau nhiều lần bị nàng dò hỏi, Tần Minh rốt cuộc nói ra những điều mà hắn biết.

Thôn dân ở đây đối với người đến từ bên ngoài không lớn bài xích, sẵn sàng cho họ dung nhập vào, trở thành một người của thôn. Nhưng mà, bọn hắn tuyệt đối không chấp nhận có người nào rời khỏi.

Đã đến rồi, thì sống là người của thôn, chết làm ma ở thôn!

Về phần nguyên nhân trong đó, Tần Minh không quá rõ ràng. Hắn suy đoán, có lẽ vì thất phu vô tội hoài bích hữu tội loại đạo lý này. Giang lão nói, chỉ cần qua mùa đông, băng tuyết tan đi, thôn sẽ thay đổi hoàn toàn. Ở đây linh khí dồi dào, kỳ hoa dị thảo khắp nơi, tùy tiện nhặt vài gốc đem ra ngoài, cũng đủ làm đầy lên một trận tinh phong huyết vũ.

Cơ hội ra ngoài duy nhất trong năm, chính là tiết Đông chí, ngày Đại hàn. Lúc này băng đóng dày khắp hồ Thiên Thành, chính tạo thành một con đường băng tự nhiên để chạy ra. Chỉ là, phải thoát khỏi tai mắt của thôn dân, cũng không dễ dàng.

"Ngươi đừng nghĩ quá đơn giản!" - Tần Minh biết Lục Ly còn chưa đánh giá đúng tình hình, trầm giọng. "Người nơi này ăn thảo dược, hít linh khí mà lớn lên, cho dù không tu tập võ công thì sức lực, thính giác, thị giác đều tốt vô cùng! Muốn dưới mí mắt họ rời khỏi, cần có kế hoạch từng bước, không thể xem thường!"

Lục Ly gật mạnh đầu. Chỉ cần có thể trở về tìm Ngô Quý Lam, bảo nàng làm gì cũng được đây này.

Tần Minh dặn dò Lục Ly thêm vài câu rồi để nàng về trước, nói muốn bàn bạc kỹ hơn với Giang lão. Lục Ly tự nhiên là vui vẻ đồng ý.

Nhìn bóng dáng nàng rời khỏi, Tần Minh hơi trầm ngâm.

"Tiểu tử, nha đầu kia là vương bận, ngươi chắc chắn muốn mang nàng đi cùng?" - Giang lão nheo mắt.

"..."

Tần Minh sao lại không biết, hắn muốn trốn đi lại mang theo Lục Ly, là tự mua thêm gánh nặng. Nhưng Lục Ly không chỉ là nữ tử bình thường, nàng đối với hắn có ý nghĩa đặc biệt hơn nhiều.

"Đáng sao?" - Giang lão hỏi lại.

Vì nữ nhân, đáng đem cơ hội duy nhất ra đánh cược sao?

"Nàng xứng đáng!" Tần Minh nắm chặt tay.

...

Lục Ly vui vẻ rời khỏi gian nhà tranh của Giang lão đầu, vừa đi vừa cười, nội tâm cao hứng cực! Khẽ ngân nga một câu hát mà kiếp trước bản thân ưa thích, nàng không hề hay biết, họa sắp rơi xuống đầu.

Bốp~~~~

Thanh âm giòn đánh vang lên. Lục Ly chỉ kịp cảm thấy một vật cứng đập mạnh vào sau gáy, giây tiếp theo, tất cả chìm vào khoảng đen tĩnh lặng.

Trước khi ngất đi, nàng cơ hồ nhìn thấy - một đôi giày thêu hoa...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thuần Âm Chi Thể

Sau gáy truyền tới cơn đau dữ dội, Lục Ly khẽ rên lên mấy tiếng, khó nhọc mở mắt ra.

Hình ảnh phía trước đường nét không rõ ràng. Phải mất gần một phút mắt nàng mới quen dần với bóng tối. Nơi đây là một gian thạch bích u ám, không có lấy nửa tia ánh sáng bên ngoài hắt vào, hẳn là nằm sâu trong một sơn động nào đó. Vách tường đá có một viên dạ minh châu nhỏ, tỏa ra thứ ánh sáng nhạt nhòa, lạnh lẽo.

Lục Ly đang nằm trên một cái giường đá lớn, hai tay bị trói ngoặt về phía sau. Nàng thử dùng sức, nhưng dây thừng rất chặt, căn bản không thể gãy ra.

Đến cùng đã có chuyện gì?

Nhớ kiếp trước, trên giảng đường, Lục Ly được dạy rằng: Bản năng sinh tồn luôn nằm trong tiềm thức và tạo ra những nỗi sợ không được định hình. Nó giúp nhân loại tồn tại, nhận thức được nguy hiểm, và đưa ra lựa chọn: trốn tránh - hoặc vượt qua.

Không gian kín. Bóng tối. Những điều chưa biết. Tất cả đều là nỗi sợ bản năng, ép căng thần kinh của Lục Ly, khiến nàng ghệt thở.

Nhưng nàng không muốn chịu thua!

Ngồi chờ chết cũng không phải là cách! Lục Ly bò vào sát vách đá, khó khăn lần tìm. Sau một lúc, nàng tìm được một viên đá nhỏ, khá thuận tay nhưng lại thiếu sắc bén. Cho nên, đành kiên nhẫn mài vào vách tường. Thạch bích vắng lặng, chỉ có tiếng mài trên đá xoạt xoạt, tựa tiếng kim đồng hồ, đếm từng giọt thời gian chậm chậm trôi đi.

Không biết là qua bao lâu, bên ngoài truyền tới tiếng động.

Lục Ly hoảng hốt ngừng tay, vội vã nằm xuống như ban đầu, nín thở lắng nghe.

"Nàng ta còn chưa tỉnh?" - là thanh âm trầm thấp của nam nhân. Lục Ly không tự chủ được, tâm khê nảy lên một cái. Trực giác nói cho nàng, chủ nhân của thanh âm này, cực kỳ nguy hiểm!

So với nữ tử thông thường, lá gan của Lục Ly có thể tính tương đối lớn. Kiếp trước, nàng không chỉ một lần tham gia các đoàn thám hiểm, hoặc du lịch sinh tồn gì đó. Mỗi thành viên trong đoàn đều có sở trường riêng, từ đó có được địa vị cùng vị trí trong đoàn. Mũi nhọn của Lục Ly, chính là trực giác cực nhạy.

"Có lẽ là vậy." - lần này là thanh âm của nữ tử. "Phụ thân, lúc đó, nữ nhi ra tay rất mạnh."

"Đã lục soát kỹ càng?"

"Hồi phụ thân, nữ nhi đã xem xét cẩn thận. Trên người nàng ta, ngoại trừ y phục, không còn thứ gì khác."

"Không thể! Tuyệt đối không thể!" - nam tử gập dờ gầm lên. "Nàng ta được tìm thấy gần khe đá, là nơi chí âm chí hàn. Một thuần âm chi thể, căn bản không đủ giúp nàng sống sót. Nhất định là có bảo vật nào đó! Nhất định!"

"Phụ thân, vậy... có thể hay không, nàng ta gửi ở chỗ mẫu thân Lưu Hồ?"

"Không có khả năng! Bảo vật như thế, sao có thể không đem theo người?" Nam tử trầm ngâm giây lát, rồi quay sang phân phó. "Tú Niên, người đến nhà hắt một chuyến, đề phòng vạn nhất."

"Nữ nhi đã biết."

"Tú Niên, ta biết ngươi vừa ý tên tiểu tử đến từ bên ngoài kia. Nhưng sự việc hệ trọng, đến lúc cần thiết, ngươi cần phải biết nên xử sự thế nào..."

"Nữ nhi minh bạch, thỉnh phụ thân an tâm!"

Tú Niên? Nữ nhi của thôn trưởng cũng có cái tên như vậy, có phải là một người? Nếu như đúng rồi, vậy phụ thân trong miệng nàng ta, chẳng phải là thôn trưởng có tiên thuật trong truyền thuyết kia?

Bọn hắt muốn làm gì Lưu Hồ cùng Tần Minh?

Bảo vật? Nàng vốn không có!

Khe đá? Chí âm chí hàn? Là địa phương nào?

Còn có... thuần âm chi thể, lại là cái con mẹ gì?

Hàng chục câu hỏi liên tiếp xoay quanh trong óc Lục Ly, khiến nàng có cảm giác bản thân đang lọt vào một tầng sương mù dày đặc. Quá nhiều bí ẩn, quá nhiều mơ hồ, nhưng có một điều lại thật rõ ràng.

Là nàng liên lụy Lưu Hồ cùng Tần Minh rồi.

Lúc này, bên ngoài lại vang lên một thanh âm nam nhân khác: "Phụ thân, nhà đầu kia thực có thuần âm chi thể sao?"

"Không sai! Ha ha, lần này, trời cũng giúp ta! Đợi sau khi ta lấy được nguyên âm của nàng rồi, linh lực tự nhiên tăng vọt. Đến lúc đó, có khả năng phá giải phong ấn thương khùng, ra đến bên ngoài, gây dựng bá nghiệp... ha ha ha..." - nam nhân cuồng tiếu.

"Chúc mừng phụ thân!"

"Ha ha... Cảnh Chi, sau này, có nha đầu kia làm lô đỉnh, phụ tử chúng ta nhất định tiêu dao khoái hoạt..."

"Đa tạ phụ thân!"

Tiếng bước chân nhỏ dần, Lục Ly biết, trưởng thôn đã rời khỏi. Nhưng con trai hắn vẫn còn ở bên ngoài, nàng phải làm thế nào để thoát ra đây?

Dây thừng chỉ thiếu một chút là bị cửa đứt, Lục Ly dùng sức chà sát, cuối cùng cũng rút được tay ra. Hai bàn tay bị trói chặt, máu huyết thiếu lưu thông trở nên tím bầm. Cổ tay cũng bởi vì dùng lực mà rướm máu, đau đớn khiến nàng cắn chặt môi, trong óc không ngừng xoay chuyển tìm biện pháp.

Vài phút sau, đột nhiên có tiếng bước chân tiến lại gần. Lục Ly hơi hí mắt. Là một nam nhân thoạt nhìn còn rất trẻ, có lẽ là con trai thôn trưởng, khoe môi hơi câu lên thành một nụ cười quỷ dị.

Lục Ly tìm đập bình bịch, hai mắt vẫn nhắm như chưa hề tỉnh lại, nhưng tay nắm thật chặt mảnh đá đã được mài nhọn, chờ đợi một cơ hội.

Nam nhân tiến sát lại gần Lục Ly, tà tà cười.

Thuần âm chi thể, thể gian bảo vật! Chỉ cần là nam nhân, sẽ không thể không động tâm. Vì cái gì muốn hắn nhường nguyên âm của nàng cho người khác?

Nằm mơ! Dù là thân phụ, cũng không có cửa!

Liễu Cảnh Chi tại trong thôn có địa vị cao cao tại thượng, khinh thị đã nhập vào cốt tủy, đối với người ngoài đều xem như kiến cỏ không có tính uy hiếp. Hơn nữa, hắn lúc này bị dục vọng cùng dục ý xâm chiếm, cho nên đối với thiếu nữ đang nằm trên giường đá cơ hồ không có nửa tia phòng bị.

Ghé sát vào Lục Ly, cảm nhận được xừ nữ u hương nhẹ nhàng mà thanh mát từ người nàng, trong mắt hắn hiện lên si mê cùng điên cuồng. Hạ thể nhanh chóng có phản ứng, Liễu Cảnh Chi gấp gấp đưa tay muốn giải khai váy ngoài của Lục Ly.

Bốp!

Không hề báo trước, Lục Ly bất ngờ xuống chân. Cú đá này, nàng dồn toàn lực, cộng thêm lão Thiên ưu ái để nàng đá trúng mệnh căn đang sưng phồng của nam nhân, khiến hắn không kịp phòng bị, hét thảm một tiếng, lăn xuống đất.

Có cơ hội!

Lục Ly loạn choạng chạy, chưa được năm bước đã ngã nhào. Thì ra là cổ chân của nàng bị nam nhân kia tóm lấy. Hắn hai mắt đỏ rực, miệng co rút vì đau đớn, cơ mặt vặn vẹo, dị thường khủng bố.

Phập!

Không chút do dự, Lục Ly cầm mảnh đá đã mài nhọn đâm thật mạnh vào tay Liễu Cảnh Chi. Máu tươi chảy ra, đau đớn càng kích thích huyết tính của hắn, khiến hắn càng thêm điên cuồng, cũng không thể tin nổi.

Nữ nhân thấp hèn! Một con kiến hôi! Cưng nhiên dám phản kháng hắn?

Tay trái Liễu Cảnh Chi đưa lên, tạo thành một thủ ấn quái dị. Lục Ly bỗng thấy trước ngực đau nhức, toàn thân không thể cử động, trong lòng thầm kêu không xong.

"Tiện nhân! Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!" Liễu Cảnh Chi rít lên.

Roẹt!

Váy ngoài, bị xé đi rồi.

Roẹt!

Ngoại sam, bị xé đi rồi.

Liễu Cảnh Chi điên cuồng cười to, hắn muốn chứng kiến con mồi hoảng sợ, giãy dụa, cầu xin hắn tha mạng. Tựa như một con chó. Mà hắn, chính là chủ nhân cao cao tại thượng.

Nhưng không được.

Thiếu nữ ban đầu có hoảng loạn, có mất khống chế. Nhưng trên người nàng y phục rơi xuống càng nhiều, bờ vai trắng nõn đã lộ hẳn ra, trong mắt nàng lại dần bình tĩnh. Là loại bình tĩnh mà hắn ghét nhất. Thông dong, thân nhiên, vô ba. Như một kẻ ngoài cuộc.

Nàng khiến hắn có cảm giác, bản thân chỉ đang nhảy nhót tiểu sử, cho dù hắn có làm gì, cũng không thể tác động đến nàng.

Lục Ly khẽ cười.

Tựa như khi nàng rơi xuống Tử Vong cốc.

Chết, thực ra không đáng sợ!

Tâm nàng, để lại ở chỗ Ngô Quý Lam. Vậy thân thể nàng, kiếp này chỉ có thể thuộc về hắn! Kẻ khác, đừng mơ tưởng nhúng chàm!

Lục Ly nhắm mắt, một hàng lệ mỏng chậm rãi lăn xuống.

Nàng dùng sức, cắn thật mạnh vào lưỡi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Người Có Biết Trượt Bể Không?

Bốp!

"A Ly!"

Hai thanh âm đột nhiên vang lên. Lưu Hồ cùng Tần Minh không rõ bằng cách nào tìm được chỗ này, cùng nhau xông vào.

Lưu Hồ khí lực đại, ở trong thôn được công nhận là thanh niên khỏe nhất, lúc này nhìn thấy tình trạng của Lục Ly, lửa giận âm âm kéo tới. Hắn không chút lưu tình nhảy lên người Liễu Cảnh Chi, song quyền vung lên loạn xạ.

Tần Minh cười ngoai sam đập lên người Lục Ly, lại thấy từ khoe miệng nàng một dòng máu đỏ đến chói mắt, vệt vàng mọc trong người ra mấy viên đan được gì đó, nhanh chóng ép nàng nuốt xuống. Sau đó, lại lấy ra một loại thảo dược, dùng sức vò nát, rồi bảo Lục Ly ngậm vào.

Thấy Lục Ly ngoan ngoãn phối hợp, Tần Minh lúc này mới thở ra một hơi, nhìn sang bên cạnh. Liễu Cảnh Chi lúc này đã bị đánh đến khuôn mặt biến dạng, răng rơi đầy đất, bất tỉnh nhân sự.

Tần Minh khẽ cau mày. Thật đúng là một con gấu, chỉ biết dùng sức mà hành sự.

Tần Minh mở nắp một chiếc bình nhỏ, lập tức không khí tràn ngập dị vị. Dung dịch màu xanh sẫm bên trong rơi xuống người Liễu Cảnh Chi, cơ thể của hắn dùng tốc độ nhanh chóng biến xanh, rồi chuyển sang xám đen, teo dần, cuối cùng trở thành một cái xác khô.

"Người...?" - Lưu Hồ hoảng hốt. "Người giết hắn?"

"Hắn nếu không chết, vậy kẻ chết sẽ là người!" Tần Minh lạnh lùng. "Hắn tỉnh dậy chỉ chứng, người chịu được?"

Lưu Hồ á khẩu.

"Có đôi khi, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân." Tần Minh liếc mắt về phía Lục Ly, những lời này là muốn nàng nghe hiểu.

Hắn biết nàng chỉ là đơn thuần, không phải ngu ngốc. Lương thiện là tốt, nhưng cần đúng người. Thế giới này có những quy tắc riêng, người không vì mình, trời tru đất diệt!

Lục Ly mím môi.

Tần Minh nói đúng. Nàng muốn sống sót, muốn trở về bên Ngô Quý Lam, muốn dùng thân phận nữ nhi bày tỏ cùng hắn. Vì bản thân, đôi lúc cần tàn nhẫn.

"Chúng ta đi thôi."

Bởi vì Lục Ly hiện tại rất yếu, nên Lưu Hồ lần nữa công nàng. Khác với lần trước, lúc này nội tâm Lưu Hồ tràn đầy chua xót. Hắn biết, hôm nay ly biệt, có thể là vĩnh viễn.

Vô Danh thôn có một kết giới vô hình bên ngoài, chỉ cần là người mang huyết mạch của thôn, dù muốn cũng không thể đi ra. Tổ tiên ghi lại, gọi là thương khung. Đó là một loại thương cổ cấm chế, tồn tại đã từ rất lâu, không kẻ nào có thể phá vỡ.

Lưu Hồ tự nhiên là muốn cùng nữ tử trong lòng hắn rời đi, nhưng hắn không thể. Cảm giác này dị thường khó chịu, như một lưỡi dao vô hình, không ngừng xoay vào tim hắn.

Lưu Hồ trầm mặc. Tần Minh im lặng. Lục Ly tự nhiên cũng không mở miệng nói cái gì.

Nàng hiểu tâm tư của Lưu Hồ, cũng thực sự quý mến hắn cùng lưu luyến cảm giác yên bình ở nơi này. Nhưng tâm của nàng đã vương vấn người kia, chưa từng dao động. Thứ hắn muốn, nàng không thể cho. Nếu kết quả cuối cùng vẫn là rời khỏi, vậy sớm một chút sẽ tốt hơn.

Thiên Thành hồ cực rộng lớn, con đường dễ dàng nhất để ra bờ hồ là qua khỏi thôn rồi đi thẳng. Có điều, hiện tại là lúc cần trốn tránh thôn trưởng, ba người không thể không lựa chọn phương hướng ngược lại, đi vòng qua rừng.

Còn may, lúc này là đại lễ tế thần, thôn dân tất cả đều tụ tập tại sân lớn trước nhà thôn trưởng. Thạch động lại nằm cuối thôn, cho nên không có người chú ý tới nơi này. Bất quá, Tần Minh cũng không vì thế mà mất đi cảnh giác.

Sâm lâm đen sẫm, tuyết đọng dày thành từng đồng lớn, son phong gào thét trên từng ngọn đại thụ, phát ra những tiếng rít ghê rợn. Đâu đó ẩn hiện ánh mắt sắc nhọn cùng tiếng thở than của dã thú. Nếu không phải bất đắc dĩ, có lẽ không người nào nguyện ý tiến sâu vào rừng trong thời điểm này. Nhưng hiện tại, Tần Minh cùng Lưu Hồ đã bất chấp.

Ngay sau khi rời khỏi thạch động, Tần Minh lấy ra hai viên từ sắc được hoàn, một cho hắn, một cho Lưu Hồ. Đây là bí bảo của Đường Môn, hắn hai năm trước từng bán cho thiếu môn chủ Đường Môn một cái nhân tình, cho nên có được hồi báo. Đường Môn lấy thân pháp làm trọng, cực kỳ đề cao tốc độ xuất thủ. Người phục dụng loại đan này, trong thời gian hai khắc chân khí ngưng tụ ở tứ chi bạo tăng, khinh công cùng thân pháp đều đề thăng đến mức tối đa.

Cả hai chạy, chạy mãi, cho đến khi Tần Minh có cảm giác hai chân trở nên tê dại, hơi thở đã có chút hỗn loạn, sâm lâm đột nhiên mở ra, trước mắt là mặt băng cực kỳ rộng lớn.

"Lưu Hồ, chúng ta chia tay tại đây." - Tần Minh đứng lại một lát để hồi phục chút ít thể lực, rồi quay sang bên cạnh nói.

Lưu Hồ trầm lặng giây lát, rồi thật chậm rãi khom người xuống, tận lực nhẹ nhàng để Lục Ly có thể vững vàng bước xuống. Nàng vừa rời khỏi, cảm giác trống rỗng trên lưng lập tức tràn vào trong lòng, lan đến tận tâm can, khiến hắn cơ hồ ngừng thở.

"Hồ Đầu, ta phải đi rồi." - Lục Ly khẽ nói. Đầu lưỡi rất đau, nhưng nhờ có lá thuốc của Tần Minh, cho nên khả năng nói chuyện không bị ảnh hưởng.

"..." Lưu Hồ nhìn thật sâu vào gương mặt bầu bình của Lục Ly, khó nhọc thở ra. "Bảo trọng!"

Lục Ly có chút không đành lòng, khóe mắt hơi ướt, nhưng cũng không thể nói thêm cái gì, dứt khoát xoay người bước theo Tần Minh.

Mặt hồ cực lớn, không nhìn thấy đầu cuối, có thể dùng từ bao la để hình dung. Tuyết rơi đã nhiều ngày, nước hồ sớm đóng băng thành một mặt gương khổng lồ, Lục Ly cúi xuống đưa tay cảm nhận, quả nhiên là trơn bóng.

Nàng lúc này đã hiểu được rõ ràng, vì cái gì Vô Danh thôn tồn tại đã nhiều năm lại không bị ngoại nhân tìm đến. Bởi vì ngoài vách núi sừng sững kia, bản thân Thiên Thành hồ này cũng là đại vật cản mà Tự Nhiên chi thần đã sớm tạo ra. Mặt gương khổng lồ hay biển nước bao la, cho dù ở trạng thái nào, người bình thường đều khó có thể vượt qua.

Cho nên, bây giờ nàng cùng Tần Minh phải làm thế nào?

Lục Ly đưa mắt, ra ý hỏi. Tần Minh vừa nhìn đã hiểu được nàng muốn nói cái gì, khẽ cười: "Người có biết trượt băng không?"

Hửm?

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Lục Ly, ý cười của Tần Minh càng sâu. Hắn lấy bọc vải từ trên lưng xuống, nhanh chóng mở ra. Lục Ly đã nhìn thấy bọc vải này từ đầu, nó rất dài, cho nên nàng nghĩ là một thanh kiếm hay loại vũ khí nào đó tương tự. Không ngờ, lại là 2 bộ ván gỗ, bên trên gắn giày cỏ, bên dưới tấm lót kim loại mỏng, quả thực có phần giống với ván trượt tuyết ở kiếp trước.

Nàng còn đang ngơ ngẩn, đã thấy Tần Minh xỏ chân vào một bộ trong đó, cái còn lại đưa qua cho nàng.

"Không nhanh lên, ta sẽ bỏ người lại."

Lục Ly vừa nghĩ đến cái gì đó, nghe được câu nói này liền bị dọa rồi, ý niệm thoáng qua nhanh chóng biến mất, vội vàng làm theo Tần Minh.

Hắn mỉm cười, nắm lấy tay nàng, vù một cái, cả hai lập tức băng băng lướt đi.

Qua một lát, sâm lâm xa dần, bóng dáng Lưu Hồ đứng ngẩn ngơ bên hồ cũng chỉ còn là một dấu chấm nhỏ, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Lúc này có lẽ đã qua giờ Sửu, màn đêm đen thẫm hơi nhạt đi. Mênh mông xung quanh là băng hải, khiến Lục Ly có cảm giác đi giữa vùng chân trời,

khắp nơi đều là thiên địa. Cuồng phong vẫn gào thét khiến nàng mấy lần không thể giữ vững, nhưng may mắn Tần Minh thăng bằng rất tốt, đều là hấn ở phía trước che chắn cho nàng, nắm tay nàng thật chặt.

Hào âm áp đầu!

Thiên địa là bao la sân khấu, Tần Minh là người dẫn dắt, Lục Ly cứ thế lướt đi, lắng nghe tâm tình bình lặng lại. Cho đến khi chân trời đã có vài tia sáng, rốt cuộc lại lần nữa nhìn thấy hùng vĩ tường thành.

Thịnh kinh!

Nàng, thực sự sắp trở về!

Không thấy điểm đầu cùng điểm cuối, tường đá đen phía xa giống như cự long khổng lồ, hoàn toàn có thể so sánh với Vạn Lý Trường Thành. Lục Ly kinh hãi, trong đầu lại có thêm nhận thức mới về thế giới này.

Ví như Thiên Thành hồ, nàng cùng Tần Minh trượt đi không chậm, đạt tới 15km/h là hoàn toàn có thể. Vậy mà hơn một canh giờ vẫn chưa đến nơi, đủ thấy rộng lớn cỡ nào. Lưu thâm nói, Thiên thành hồ hình tròn, tựa như bầu trời, cho nên mới có cái tên Thiên Thành. Nếu thực như vậy, diện tích mặt hồ ít nhất cũng đạt tới hơn một trăm mười nghìn kilomet vuông!

Chỉ là một cái hồ lớn phụ cận kinh thành, lại bằng 1/9 cả Vịnh California! Sở quốc, đến cùng lớn thế nào? Thế giới này, lại còn rộng đến đâu?

"Đang nghĩ cái gì?"

"Chỉ là cảm thấy, hồ này quá lớn!"

"Ừm, diện tích đích thực không nhỏ!"

Lục Ly gạt đầu, đang muốn nói thêm nữa, bỗng sững người.

Có gì sai sai?

Trượt băng, diện tích...

Nàng tròn mắt, há hốc miệng: "Tần đại ca, ngươi... ngươi xuyên qua?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thân Thể Chi Mê

Lý Giai Minh, hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp thủ khoa Đại học Y Trung ương, được quốc gia công nhận là Trung y thiên tài, đặc biệt có năng lực trong việc phối chế nguyên liệu theo phương pháp mới, ba lần nhận Bằng sáng chế chuyên ngành Dược do Chính phủ trực tiếp trao tặng. Vào một ngày không may, phòng thí nghiệm xảy ra sự cố, cô trực tiếp ngất đi.

Khi tỉnh lại, đã trở thành “hấn”.

Tần Minh, mười chín tuổi, đệ tử trực hệ Tần gia. Tần gia mười bảy đời là y thế gia, tại nơi này có địa vị siêu nhiên, là thế lực được lịch đại quân vương lập thế bảo hộ. Tần Minh vào năm mười sáu tuổi, tiếp nhận gia tộc thử thách, ra ngoài lịch lãm, tình cờ gặp được Trần Bắc vương. Từ đó đến nay vẫn cùng hấn ở Bắc Vực Thiên Tuyệt thành, cho đến nửa năm trước Trần Bắc vương gặp tập kích, trúng phải kịch độc, Tần Minh dùng mọi biện pháp chỉ có thể tạm thời ngăn chặn, không thể trị được hoàn toàn độc tố. Hấn tìm kiếm trong thư tịch cổ của gia tộc, phát hiện ghi chép xa xưa về một nơi gọi là Tiên Nhân cốc cùng vô số kỳ dược, liền mạo hiểm xông vào.

...

Tần Minh dùng thanh âm bình thản kể lại mọi chuyện, nhưng vẫn làm Lục Ly kinh ngạc đến không thể khép miệng: “Nói vậy, ngươi kiếp trước là nữ nhi?”

“Không sai.”

“Không đúng, không đúng! Ngươi kiếp này linh hồn vẫn là nữ, chỉ có thân thể là nam nhân? Lão thiên! Thực con mẹ nó kích thích!”

“...”

“Tần đại ca... không, là Minh tỷ tỷ... Ai da, ngươi tại sao lại đánh ta?”

“Gọi Tần Minh được rồi.”

“Thì là Tần Minh.” – Lục Ly xụ mặt. “Tần Minh, ta cứ nghĩ bản thân đã đủ thảm, không ngờ so với ngươi, cũng không tính cái gì đặc biệt...”

Lục Ly thực lòng vì người bạn đồng hương này cảm thấy chua xót. Xuyên qua đã là không may, lại còn không giữ được chân thực giới tính, bị ai a...

“Có cái gì thảm?” – Tần Minh cười, đưa tay xoa đầu nàng. “Thế giới này nam tôn, ta là nam nhi thân, làm việc tiện lợi rất nhiều. Đúng rồi, A Ly, ngươi tiếp theo muốn đi đâu?”

“Tìm Ngô Quý Lam, nói với hắn, ta đã bình an trở về.” – Nhắc đến người trong lòng, Lục Ly mặt mũi tràn đầy rạng rỡ.

“Sau đó đâu?”

“Tiếp tục theo đuổi hắn!”

Tần Minh thờ dài. Cô nương, da mặt có thể mỏng hơn một chút được không? Loại chuyện mắt mặt này, lại có thể chính nghĩa lắm lắm, hiên ngang vỗ ngực mà nói ra? Ngươi thích hắn như vậy, tiếc là ta sẽ không để ngươi như nguyện: “Trước mắt, tạm thời đừng nghĩ tới chuyện đó.”

“Hả?”

“Không những không được tìm Ngô Quý Lam, thậm chí Lục gia, ngươi cũng không thể quay về.”

“Vi cái gì?” – Lục Ly ngơ ngác.

“Biết thế nào là thuần âm chi thể không?” – Tần Minh đột nhiên thay đổi chủ đề.

Lục Ly tuy đầy thắc mắc, nhưng biết hắn sẽ không vô cớ nói sang chuyện khác, vẫn ngoan ngoãn đáp lời: “Không biết!”

“Cái gọi là thuần âm chi thể, chính là nữ nhi sinh ra vào giờ âm, ngày âm, tháng âm. Không những thế, mẫu thân người đó từ khi mang thai phải liên tục sống trong điều kiện âm hàn, khi sinh ra, địa điểm cũng phải là nơi chí âm chí hàn. Một nghìn nữ tử, không chắc có được một!” – Tần Minh nghiêm giọng giải thích, thấy Lục Ly vẫn ngơ ngác, hơi nhiu mày. “Còn chưa hiểu phải không?”

“...” Gật đầu như già tòi.

“A Ly, ta lúc trước đã phát hiện ra, cơ thể ngươi thế nhưng toàn là âm mạch, cũng sớm có suy đoán này, chỉ là không dám khẳng định. Trải qua việc kia, ngươi có được thuần âm chi thể đã là không nghi ngờ. Nhưng mà, ngươi sinh ra tại Kim Lăng, là nơi âm áp, không cảm thấy mâu thuẫn sao?”

“Cái này...” – Lục Ly đã nghe hiểu, hoang mang. “Ngươi nói, ta không phải sinh ra ở Kim Lăng?”

“Ngày sinh tháng đẻ, ngươi có biết không?”

Lục Ly gật đầu, cái này trong ký ức của nguyên chủ có, nàng liền đọc lên cho Tần Minh.

“Vậy càng không đúng! Đó không phải ngày âm, cũng không phải tháng âm.”

“Có khi nào, phụ mẫu biết được việc này, cố ý đối ngoại che giấu, là vì muốn tốt cho ta?” – Lục Ly nội tâm luôn lạc quan, suy nghĩ hướng tới tích cực, vui vẻ đoán.

Tần Minh im lặng hồi lâu, rồi lại đột nhiên hỏi: “A Ly, ngươi có từng luyện võ?”

“Không có.” – Lục Ly lắc đầu, thập phần chắc chắn. Nếu nàng có võ công, sẽ bớt phiền toái hơn nhiều.

Lại một hồi trầm lặng. Rất lâu sau, Tần Minh mới tiếp tục mở miệng: “A Ly, câu hỏi này vô cùng quan trọng, ngươi phải suy nghĩ thật kỹ: Trước đây, mỗi lần trăng tròn, ngươi làm cái gì?”

“Thì là...”

Lục Ly muốn nói uống rượu ngâm thơ, hay là thưởng nguyệt làm hoa đăng gì đó, nhưng nàng lại kinh ngạc phát hiện ra, nàng không nhớ chút gì liên quan. Mười lăm năm, một trăm tám mươi lần trăng tròn, cứ nhiên không có lấy nửa điểm ký ức.

Lục Ly hoang mang nhìn Tần Minh: “Ta...”

Tần Minh suy đoán đã được chứng thực, trầm giọng:

“A Ly, trong người ngươi có nội lực, hơn nữa, còn không ít hơn hai mươi năm công lực.”

"A?" - tiểu nha đầu tròn mắt.

"Nội lực của ngươi tự động theo lộ tuyến mà vận hành. Muốn thuần thục thành như vậy, công pháp tu luyện ít nhất có tám năm."

Miệng ai đó đã lớn đến có thể nhét vừa hai cái trứng gà.

"Loại công pháp này, ta vừa vận có biết đến. Là Hợp Hoan công."

"..."

"Hợp Hoan phái đến từ Tây Vực, trong giang hồ nổi danh kỳ bí, có chút tà môn. Bọn hần tu luyện lấy người khác phái làm lô đỉnh, dựa vào giao hợp để chiếm nguyên khí. Hợp Hoan công truyền cho lô đỉnh, bồi dưỡng âm nguyên hoặc dương nguyên, mục đích chính vẫn là phục vụ cho Hợp Hoan đệ tử."

"Hợp Hoan hay không Hợp Hoan cái gì, ta vốn không biết a..."

"Ta tin ngươi! A Ly, Hợp Hoan công trong cơ thể ngươi, nếu không phải bản thân ngươi tu luyện, thì phải là kẻ khác cố ý truyền cho. Nhưng là, mỗi dịp trăng tròn, người kia nhất định phải độ công. Ta nghĩ ngờ, kẻ đó là Lục gia nhân, mỗi tháng đến lúc trăng tròn có thể là đem ngươi đánh ngất, cho nên ngươi căn bản không nhớ chút gì."

Lục Ly hoang mang đến cực độ. Trực giác bảo nàng, Tần Minh không hề nói dối. Nhưng những điều hần nói ra, lại quá mức kinh thế, trong nhất thời khiến nàng không thể tiếp nhận.

Mẫu thân từ ái, phụ thân đau sùng, các ca ca liên tục chở che... Gia đình như thế, là nguyên chủ niềm tự hào, cũng làm nàng theo đó ngọt đến xương tủy. Nhưng hiện tại, lại có người nói với nàng, đây vốn không hoàn toàn là thực. Tất cả, hoặc một người trong số họ, đối với nàng tồn tại dị tâm. Lục Ly theo bản năng lựa chọn không tin tưởng, nhưng lại cũng không tìm ra cách để phủ nhận. Mâu thuẫn này, khiến nàng như lạc vào rừng mê.

Tần Minh hiểu, cho nên kiên nhẫn ngồi ở bên cạnh. Lục Ly im lặng, hần cũng không nói thêm điều gì, cho nàng thời gian để suy nghĩ.

Thật lâu sau, Lục Ly ngẩng đầu lên: "Nếu thực là người Lục gia, vì sao không giống như thôn trưởng kia cùng nhi tử của hần, trực tiếp lấy đi nguyên âm của ta?"

Tần Minh biết, nàng đã chấp nhận sự thực.

"Thời cơ tốt nhất để lấy nguyên âm của lô đỉnh, là khi nàng mười sáu tuổi."

Mười sáu tuổi? Nàng quả thực chưa đến mười sáu tuổi.

"Vậy vì sao bọn hần đồng ý để ta một mình ra ngoài? Không cần mỗi tháng độ công?"

"Sau khi ngươi tròn mười lăm, không cần tiếp tục. Hợp Hoan công sẽ tự động theo lộ tuyến mà tuần hoàn trong kinh mạch."

Lại là một hồi trầm mặc thật lâu.

"Bây giờ ta nên làm thế nào?"

Tần Minh thở ra một hơi, biết Lục Ly đã lựa chọn tin tưởng hần.

"Không bằng, theo ta đến Bắc Vực? Đợi khi ngươi qua mười sáu tuổi sẽ tính toán tiếp."

"Hảo! Quyết định như vậy!"

--- ta là đường phân cách tuyến---

Viên: do đặc thù của Tần Minh, từ chương sau, Viên sẽ gọi là "nàng" nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mây Mù Càng Nhiều

Bởi vì thời gian cấp bách, Lục Ly cùng Tần Minh không vào thành, mà trực tiếp thúc ngựa vòng qua, thẳng hướng Bắc Vực.

Nửa năm trước, Tần Minh khi rời đi đã để lại lượng lớn đan dược, Trấn Bắc Vương hiện tại hẳn là tính mạng vô ưu. Bất quá, thời gian càng lâu, độc được tích lũy trong cơ thể càng nhiều, khu độc theo đó cũng khó khăn thêm không chỉ một điểm.

Không may là tốc độ Bắc tiến của hai người không được như mong muốn của Tần Minh. Bởi vì vừa đi được mấy ngày, Lục Ly liền cảm lạnh.

Nhìn tiểu nha đầu ngồi trên giường, khuôn mặt tái nhợt, quanh người là một lớp chăn bông dày, Tần Minh đau lòng, nhẹ nhàng thổi thổi bát dược: "A Ly, uống đi."

Lục Ly nhận lấy, một hơi cạn sạch, khổ vị làm nàng nhăn mặt lại.

"Có cần chút ô mai?" - Tần Minh cầm một hộp mứt, đưa đưa trước mặt Lục Ly.

"Không cần! Ta chịu được."

Lục Ly lắc đầu. Nàng vốn không ưa ngọt. Hơn nữa, chút khổ này có là gì? Muốn trở nên mạnh mẽ, phải kiên cường từ những điều nhỏ nhất.

Tần Minh bật cười: "Hài tử ngoan!". Nói rồi, "nàng" nhú mày:

"Đúng rồi, A Ly, ta cảm thực khó hiểu. Ngươi rõ ràng chịu lạnh kém như vậy, vì sao khi trước có thể sống sót ở khe đá kia?"

"Khe đá?" - Lục Ly khụ khụ hai tiếng, hơi nghiêng đầu suy nghĩ. Lúc trước, Lưu Hồ nói cho nàng, hẳn tìm được nàng bất tỉnh ở một cái khe đá. Nhưng khi đó nàng nói không nhớ chút gì về những việc đã qua, hẳn cũng không có hỏi thêm, nàng liền cho ra sau đầu. Chẳng lẽ trong này có huyền cơ gì?

"Khi ta bị bắt, thôn trường dường như cũng thất mất giống ngươi. Khe đá đó đặc biệt sao?"

"Nếu cả thôn là nhân gian tiên cảnh, vậy khe đá đó ngược lại là tử địa. Nước nơi này cực lạnh, trong vòng mười dặm xung quanh hàn khí dày đặc, không có sinh vật nào dám sinh sống."

Cực hàn? Tử địa? Sao lại có chút quen tai?

"Khi ta rơi xuống Tử Vong cốc, rơi rất lâu, sau đó tựa hồ cũng là rơi vào nước. Ta còn nhớ, khi đó cảm thấy lưng bị đập rất mạnh, rồi ngất đi luôn. Tần Minh, ngươi cảm thấy có hay không điểm liên quan?"

Tần Minh nhìn sâu vào Lục Ly, hồi lâu mới trầm giọng:

"Ta không phải chưa nghĩ qua. Thực tế, từ mấy ngày trước ngươi kể lại mọi chuyện, ta đã cảm giác hai nơi đó có chút liên hệ. Chỉ là... ừm, A Ly, chuyện này quá mức không thể tưởng tượng, ta không dám vô đoán. Ngươi nhìn..."

Tần Minh lấy ngón tay chấm vào nước trà, rồi di chuyển trên mặt bàn. Qua vài lần như vậy, một sơ đồ địa hình đơn giản hiện ra. "Nàng" chỉ vào một điểm: "Đây là Tử Vong cốc."

Rồi một điểm khác: "Vô Danh thôn ở chỗ này."

Ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Hai nơi cách nhau gần một ngàn dặm, chỉ có điểm chung là dãy Thiên Phong sơn mạch chạy qua. Trong "Thập quốc bách lục ký" có ghi chép, sâu bên dưới Tử Vong cốc là hàn đàm cực lớn. Nếu ta đoán không sai, hàn đàm này hẳn có nhánh bên dưới lòng núi, thông với Vô Danh thôn..."

Tần Minh hít sâu một hơi:

"A Ly, ngươi có biết điều này nghĩa là gì? Nếu sự thực là thế, ngươi đã bị cuốn theo dòng hàn thủy, trôi từ Tử Vong cốc đến Vô Danh thôn. Chưa nói đến loại nước từ thần kia, chỉ tính áp lực không khí trong lòng núi, người bình thường có thể sống sót, cơ hồ là chuyện không thể nào!"

Ý tứ nàng không phải người? Lục Ly nhăn mũi, tự nhìn khắp một lượt. Có chỗ nào không giống người bình thường đâu này?

"Đúng rồi, thôn trường khi đó cũng nói như ngươi. Hẳn khẳng định, trên người ta có bảo vật. Liệu có phải sợi dây chuyền?"

"Dây chuyền?" - Tần Minh cau mày, lấy từ trong áo ra một cái vòng có gắn một viên ngọc màu bạc. "Này sao?"

"A? Tại sao nó lại ở trong tay ngươi?"

"Hôm đó, khi ta rời khỏi nhà của Giang bá bá, phát hiện dây chuyền của ngươi rơi trên mặt đất. Còn có một loại hương rất nồng, ta đã từng thấy trên người Liễu Tú Niên. Vì vậy mới đoán được ngươi bị nàng ta bắt đi."

Tần Minh liếc mắt, trong lòng âm thầm thở dài. Tiểu nha đầu vô tâm, nếu "nàng" không nói ra, có phải nàng vẫn còn không phát hiện dây chuyền bị mất?

Lục Ly cười có chút xấu hổ: "Là vậy à?"

"Ta không cảm thấy nó có điểm nào đặc biệt."

"Ta nói miếng ngọc. Khi ta mới xuyên qua, nó không như vậy." - Lục Ly xua tay. "Đó là huyết ngọc, màu đỏ rực. Hơn nữa, khi ta trúng chiêu của Vu tộc, nó đột nhiên nóng rực, sau đó cả người tựa hồ... tựa hồ được ôm vậy, rất ấm áp đấy!"

"Còn có chuyện này?" - Tần Minh kinh ngạc, một lần nữa nhìn kỹ khối ngọc, nhưng vẫn không cảm thấy có điểm nào đặc biệt.

Chất ngọc hơi đục, mới nhìn vào còn tưởng hàng kém chất lượng. Ngoài ra, thực sự không có gì khác. Nhưng Lục Ly hẳn sẽ không vô cớ bịa đặt, vậy chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ?

Xem ra, bí mật trên người tiểu nha đầu kia, càng lúc càng nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Muốn Ta Làm Cái Gì?

"Mặt tướng van cầu ngài!"

Quân doanh không khí yên tĩnh, bên ngoài trường bông lớn nhất có một nam tử đang quỳ sụp xuống, thậm chí còn không ngừng dập đầu. Người này thân hình vạm vỡ, chiến giáp trên người cũng là tướng quân tiêu chuẩn, tại Sở quốc rất có danh vọng, tên là Hoa Mãn Thiên.

Hoa Mãn Thiên nhiều năm trở lại vẫn nắm trong tay Cẩm vệ quân, là tâm phúc số một của Càn Nguyên đế. Hai năm trước, bởi vì tình huống tại Bắc Vực đột nhiên phức tạp, hắn nhận Hoàng lệnh đi tới nơi này, làm phó tướng cho Trần Bắc vương Sở Bắc Tiệp. Qua hai năm thời gian, đã sớm nhận Sở Bắc Tiệp vì nghĩa huynh, tình như thủ túc.

Lúc này đã cách thời điểm Tần Minh rời đi gần nửa năm, Sở Bắc Tiệp tuy có đại lượng đan dược chống đỡ nhưng thể trạng đã đi vào suy yếu. Mất thấy huynh đệ càng lúc càng không xong, Hoa Mãn Thiên gấp như kiến bò trong chảo. Hơn mười ngày trước, đột nhiên nhận được tin Độc Thần đến Thiên Tuyệt thành.

Tiểu Dật Tài, Nhật Nguyệt giáo chủ, cực thiện dụng độc, giang hồ xưng y Độc Thần. Người này tính tình cổ quái, hi nộ vô thường, nửa chính nửa tà, nghịch lân duy nhất của y là thê tử.

Thê tử của Tiểu Dật Tài nghe nói thiên tiên nhược thể, ngày thường căn bản chính là một cái ả sắc thuốc. Lần này y tới, mười phần đến tám là vì đấu giá hội thường niên tại Thiên Tuyệt thành. Đấu giá chủ sự sớm đã thông báo, vật phẩm lần này thập phần trân quý, trong đó có cả bách niên tử lam thảo, đối với nữ nhân cực có ích lợi. Tiểu Dật Tài ái thê như mạng, nghe được tin này tự nhiên không thể bỏ qua.

Tần Minh xuất thân y thế gia, trong tay thảo dược không ít, đúng là có thể lấy ra một hai cây tử lam thảo. Tuy chưa được đến bách niên, nhưng vài chục năm vẫn là dư sức đấy. Tần Minh vắng mặt, Hoa Mãn Thiên liền tự mình chủ trương, từ tư khố của hắn ở quân doanh xuất ra tử lam thảo, tặng cho Tiểu Dật Tài.

Kẻ dùng độc cũng có thể giải độc. Hoa Mãn Thiên đây là hy vọng. Độc Thần có thể nhận lấy phần ân tình này, xuất thủ tương trợ.

Đáng tiếc, lần này quá mức lạc quan.

Tiểu Dật Tài bởi vì một ít cổ sự, đối với triều đình cực căm ghét. Hoa Mãn Thiên một câu lại một câu "mặt tướng", roi vào tai y, còn không phải muốn dùng thân phận tạo áp lực?

Phi! Mơ cũng đừng mơ!

Y đối với tử lam thảo đúng là có động tâm, nhất định phải thu về tay. Nhưng là, không nhất thiết phải giúp đỡ tên tiểu tướng này chứ? Quang minh không thể, vậy lén lút được rồi! Không tin trong đám hậu bối này, có kẻ nào ngăn được y.

"Không giúp! Ngươi dập nát đầu cũng vậy."

"Tiền bối..." - mặt đất tiếp tục vang lên mấy tiếng cộp cộp.

Thằng nhãi, muốn tức chết lão tử?

"Nếu ngươi còn dám nói nhiều một câu, ta lập tức hạ thêm độc, đảm bảo cho dù thần tiên cũng không cứu được hắn!"

Hoa Mãn Thiên: "..."

Không lẽ lời đồn có lầm? Người này, nhìn thế nào cũng không thấy giống thê nô trong truyền thuyết...

Giữa lúc hần chưa biết nên làm thế nào, phía ngoài đột nhiên có binh sĩ chạy vào, nói là Tần Minh đã trở lại.

Rất nhanh, Tần Minh xuất hiện. Hần nhìn qua cực kỳ mệt mỏi, à không, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, hần thể nhưng còn dẫn theo vào doanh trại một vị cô nương.

"Ta đổi ý!"

Cái gì vậy?

Hoa Mãn Thiên ngơ ngác quay lại nhìn Tiểu Dật Tài, phát hiện y hết sức nghiêm túc gật đầu.

"Ta bức độc cho hần! Lập tức!"

Này...

Người trong giang hồ đều lật mặt nhanh như vậy à?

Hoa Mãn Thiên khó xử. Tần Minh vừa rồi hơi gật đầu, hiển nhiên rồi đi đã có thu hoạch. Nếu là có được thảo rồi, vậy Độc Thần cũng không còn quá mức quan trọng. Y nếu muốn rời đi, hần cũng không tiếp tục van nài.

Vì cái gì y đột nhiên đổi ý đâu?

Tiểu Dật Tài không phải dễ chơi, nếu bây giờ làm y mất hứng, không chừng mất nhiều hơn được?

Hoa Mãn Thiên còn chưa kịp nói gì, Tiểu Dật Tài lại mở miệng: "Đổi lại, ta có một điều kiện."

"Tiền bối, mời nói." Hoa Mãn Thiên ôm quyền, hít sâu một hơi. Hần biết, thiên hạ tự nhiên không có bữa cơm miễn phí.

"Ta muốn một người." Tiểu Dật Tài vui vẻ quét mắt về phía Lục Ly:

"Nàng."

Tràng cảnh rất nhanh biến thành như thế này:

Lục Ly mục trừng khẩu ngọc, miệng há hốc, ngón tay đưa lên chỉ chỉ vào mặt mình.

Tần Minh vội đứng chắn trước mặt nàng, ý đồ bảo hộ rõ rệt.

Hoa Mãn Thiên thấy thế, mặt lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm. Con bà nó! Nữ nhân của huynh đệ lão tử, Diêm Vương cũng đừng mong nhúng chàm!

Một loạt binh sĩ phía sau đặt tay lên chuôi đao. Tướng quân có sát khí! Bọn hần tự nhiên cần chuẩn bị, chỉ cần có lệnh, lập tức xông lên! Chết cũng phải bảo vệ trong sạch cho huynh đệ nữ nhân!

Cái này... Lục Ly khó khăn nuốt một ngụm...

Có ai đến nói cho nàng, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thứ Không Thiếu Nhất Thật Ra Là Thân Phận

Trong trướng bỗng, một già một trẻ đang ngồi trước bàn, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Nha đầu, ngươi tên gì?"

"Lục Ly."

"Chính là như thế! Tuyệt đối không được quên! Đã nghe rõ chưa?"

"..." mỗ nha đầu khóe môi khẽ gật. Tiền bối, ta không thể quên, bởi tên thực của bản cô nương cũng là Lục Ly đây này.

" Bao nhiêu tuổi?"

" Vừa qua cặp kê."

" Chính xác! Nha đầu, trí nhớ của ngươi may là không sai." - trung niên nam tử cười hắc hắc.

" ..."

Tiền bối, ta đích thực vừa qua mười lăm tuổi, được chứ?

" Nếu nàng hỏi ngươi chuyện lúc nhỏ..."

" Năm tuổi bị bệnh, hiện tại đã sớm quên sạch!"

Trung niên nhân đối với thái độ mau mắn của thiếu nữ hình như rất vừa lòng, cười đến muốn bao nhiêu từ ái liền có bấy nhiêu. Có điều, y vẫn bắt Lục Ly trả bài thêm hai lần, thế này mới gạt đầu rồi đi, hiển nhiên là cực coi trọng lần diễn này.

Về phần là diễn cái gì, thì phải quay ngược lại hai canh giờ trước.

Nàng đi theo Tần Minh tới Bắc vực, không ngừng ngửa chạy về quân doanh, vừa vặn gặp được một ông chú đẹp trai, tên là Tiểu Dật Tài.

Vị thúc thúc này trên giang hồ nghe nói rất có danh vọng, thuộc loại người nghe người sợ. À không, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, y nói, nàng rất giống thê tử của y.

Thê tử của Tiểu Dật Tài bởi vì mười năm trước thất lạc nữ nhi, trong lòng thống khổ, nhiều năm nay ngoài bốn ba tìm kiếm con gái, thời gian còn lại đều là dùng lệ rửa mặt. Tâm bệnh tích lũy lâu ngày, khiến cho thân thể càng lúc càng không được.

Cho nên, khi Tiểu Dật Tài nhìn thấy Lục Ly, ý nghĩ đầu tiên chính là: đưa nàng về gặp Dao Dao. Thân phận thực sự của Lục Ly, hẳn căn bản không quan tâm. Nàng phải cũng thế, không phải cũng thế, tóm lại, chỉ cần khiến Dao Dao của hắn vui vẻ là được rồi.

Lục Ly không phản đối.

Vì nàng xem ra, phản đối mới là ngu ngốc.

Thứ nhất, vị thúc thúc này hiển nhiên lợi hại cực, nàng có thể nhận thấy được qua sự e dè của tướng sĩ. Đắc tội một người lợi hại, không phải là hành động khôn ngoan.

Thứ nhì, y đã bức độc cho Trần Bắc Vương, đồng nghĩa với bán cho Bạch Hổ quân, trong đó có cả Tần Minh, một cái ân tình. Có vay có trả, thiên kinh địa nghĩa, không phải sao?

Về phần vì sao người trả nợ lại là nàng? Vô nghĩa! Lại một câu hỏi ngu ngốc! Tần Minh là đồng hương của nàng, tại dị thế có thể coi như thân nhân duy nhất, chuyện của "nàng", Lục Ly sao có thể không quan? Hơn nữa, cũng chỉ là nhận thêm một người mẹ, không phải xông vào đầm rồng hang hổ, lại có thể khiến Bạch Hổ quân cảm kích, vì cái gì không làm?

Đường trường mỗi một, Tiểu Dật Tài vừa rời khỏi, Lục Ly ngáp hai cái, thả mình xuống giường, giấy lát sau đã ngồi đánh cờ cùng Chu công.

Sáng hôm sau, vừa qua khỏi giờ Mão, Tiểu Dật Tài đã xuất hiện ở ngoài doanh trại. Mặc dù còn chưa tỉnh ngủ, nhưng biết y ái thê sốt ruột, Lục Ly rất phối hợp, thật nhanh sửa soạn rồi đi cùng với y.

Thiên Tuyết Thành long xà hỗn tạp, nhưng Tiểu Dật Tài có một nguyên tắc, chính là phải đặt ái thê dưới mí mắt. Bởi vậy, thê tử của y ở ngay tại một khách điểm phía Đông thành, khoảng cách tới Bạch Hổ doanh không quá xa.

Khách điểm khá lớn, là loại hai tầng lầu, địa điểm cũng rất tốt, nhưng không hiểu tại sao cực vắng khách trọ. Lục Ly thắc mắc, mới biết được Tiểu Dật Tài đã bao trọn cả rồi, ở đây ngoại trừ thê tử của y cùng vài thủ hạ thì không có ngoại nhân. Lục Ly âm thầm tặc lưỡi, người này muốn soái có soái, muốn thâm tình có thâm tình, quả nhiên là thê nô nam chủ điển hình trong truyền thuyết.

Tiểu Dật Tài khề ho nhẹ, còn chưa kịp đưa tay lên gõ, cửa phòng đã bật mở. Hiển nhiên người bên trong chờ đợi thật lâu, vừa nghe có động tĩnh liền vội vàng đi ra.

Lục Ly ngờ ngác nhìn thiếu phụ trước mắt.

Nàng thoát nhìn không còn trẻ, ước chừng đã qua ba mươi, làn da trắng đến gần như trong suốt, nhìn được từng sợi gân xanh, dễ thấy ngày thường thân thể vẫn luôn không tốt. Đôi mắt sâu như nước, bên trong chứa đựng rõ ràng tang thương.

Trọng điểm là, nàng cực giống Lục Ly. Hay nói đúng hơn, Lục Ly có đến chín phần giống nàng.

" A... A Ly...?" - thanh âm nữ nhân cực độ run rẩy, hai chân không giữ vững được, lão đảo tiến về phía Lục Ly.

Lục Ly khòe mi uơn ướt.

Rõ ràng là diễn kịch, nhưng không hiểu từ đâu, một loại cảm giác thân thuộc đến kỳ lạ cứ lan tràn trong tâm nàng, lớn dần thành một cổ xúc động chưa từng có. Nàng mếu máo, thực tự nhiên khóc lên:

"Nương..."

--- ta là đường phân cách tuyến---

Cuối năm rồi, Viên làm ngân hàng nên bận quá, lâu ngày ko viết sợ mọi người quên Viên cùng A Ly rồi, nên phải ngoi lên viết tạm một chương ngắn ngắn.

Chúc cả nhà Giáng sinh an lạc!

Và đừng bỏ Viên mà đi nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một Năm Sau

Võ lâm có nhất giáo, nhị minh, tam ma, tứ gia, ngũ kiếm, lục đại phái.

Nhất giáo, là chỉ Nhật Nguyệt giáo. Giáo chủ Tiểu Dật Tài võ công trác tuyệt, sử độc như thần; thiếu chủ Âu Dương Phong thần bí khó lường, hiện tại giáo chúng đã có trên mười vạn, thanh thế như mặt trời ban trưa.

Nhị minh nói đến hai thế lực lớn Hạo Khí Minh và Ác Nhân Cốc, từ khi thành lập đã vĩnh viễn đứng ở hai phía đối diện, tranh chấp không ngừng.

Tam ma phân biệt là Tuyết Ma Vương Di Phong, Kiếm Ma Tạ Văn Lưu, Cầm Ma Cao Giáng Đình. Cả ba tính tình cổ quái không phân chính tà, hành sự độc lập lại thuần thụy vì cảm hứng, khiến cả võ lâm vừa kính vừa sợ.

Có câu: "Nam Diệp, Bắc Tần, Tây Đường, Đông Dương". Tứ đại thế gia bao gồm Diệp gia Tàng Kiếm sơn trang, Tần gia Xuất Vân cốc, Dương gia Trường Ca Môn và Đường gia Đường Môn. Tứ đại thế gia tuy rằng nhân số không nhiều nhưng tinh anh xuất hiện liên tục, là nhân tài trong thế hệ võ lâm trẻ tuổi.

"Thiên hạ ngũ kiếm, sở hữu vi tôn" là nói đến năm tuyệt thế thần binh được truyền lại từ viễn cổ. Hiện tại, ngoại trừ Ly Hồn kiếm nằm trong tay Sở Bắc Tiệp, bốn thanh kiếm còn lại vẫn chưa rõ tung tích.

Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Luân, Thục Sơn, Cái Bang, Thất Tú được xưng lục đại phái. Đệ tử đông đảo, tuyệt kỹ vô số, nội tình thâm hậu, có thể nói là chủ lực trong võ lâm.

Mấy ngày này, khắp các trà lâu quán rượu, chuyện giang hồ nhân sĩ bàn luận nhiều nhất, thì phải là Thiên Tuyết thành chủ Tư Mã gia gặp phải họa diệt môn. Nguyên nhân bên trong thực khiến người mở rộng tầm mắt: nhị tiểu thư Tư Mã Tử Tình cùng ái nữ của Độc Thần Tiểu Dật Tài tranh giành tình nhân, dẫn đến lửa giận của Nhật Nguyệt giáo. Tư Mã gia trên dưới một trăm mười ba nhân mạng, không ai may mắn thoát khỏi đồ sát, toàn phủ tử khí u u, gà chó không tha!

Nghe nói, Tiểu Dật Tài không có con gái ruột, vị kia chỉ là nghĩa nữ thu nhận bắt quá một năm, thế nhưng lại được y đem thành tròng mắt mà đổi đãi, tất nhiên có chỗ hơn người.

Qua việc này, võ lâm nhân sĩ đối với độ điên cuồng của Nhật Nguyệt giáo đạt đến tận nhận thức. Một vài tiểu môn tiểu hộ lá gan nhỏ, lập tức đưa Tiểu Dật Tài nghĩa nữ vào danh sách tiểu ma đầu không thể đụng vào. Về phía lục đại môn phái, lần đầu tiên cảm thấy ngưng trọng.

Nhật Nguyệt giáo tuy lớn đấy, nhưng trong mắt lục đại phái xưa nay vẫn chỉ là đám ô hợp, nếu chân chính xung đột sẽ không chịu nổi nhất kích. Nhưng chỉ trong một đêm, bọn hán lại có thể không một tiếng động đem Tư Mã gia diệt sát, thực lực này không thể coi thường.

Tư Mã gia là tồn tại thế nào? Gia chủ Tư Mã Hoành đang lúc trung niên chính thịnh, võ công cực cao, bài danh thứ sáu trên cao thủ bảng, nhị tử của hán Tư Mã Mạc Ngôn cũng là trẻ tuổi kiệt xuất. Trong nhà ngoại trừ đệ tử trực hệ còn có không ít giang hồ môn khách, tổng thể thực lực tương đương một môn phái cỡ trung. Nhật Nguyệt giáo tuy nói giáo chúng đông đảo, nhưng tại Thiên Tuyết thành bắt quá là một cái tiểu phân đường thành lập chưa đến một năm, từ khi nào đã có được loại thực lực này?

Các hữu tâm tư, nhất thời rối rắm.

...

Thanh Minh tiết luôn là thời điểm tối thích hợp để ngắm cảnh xuân.

Sở quốc dân phong tương đối cởi mở, cô nương gia thỉnh thoảng xuất môn vẫn là có thể. Tại biên ngoại lại càng không có nhiều quy củ, bởi vậy, bên ngoài Bạch Mã tự, dễ dàng có thể gặp được phương hoa thiếu nữ. Các nàng vừa đi bái Phật, vừa là xuân vãn, oanh yến nói cười, khiến thiên địa cũng được điểm sắc. Nhưng nếu là có hữu tâm nhân để ý quan sát, sẽ thấy được các nàng đều tập trung tại khu vực phía trước đại điện, ai nấy đều cố gắng bày ra tư thái hoàn mỹ nhất. Có cô nương gan lớn một chút, còn không kiêng dè ngo ngáy nhìn vào bóng người áo trắng đứng trước cửa điện, trong mắt lộ rõ si mê.

Thiếu nữ hoài xuân tâm, đối diện như ý lang quân, mấy người có thể giữ được lạnh nhạt?

Chỉ thấy thiếu niên mặt như quan ngọc, từng đường nét tựa điêu khắc mà thành, hoàn mỹ vô song. Hắn một thân bạch y, tay cầm quạt nhỏ, đứng đó giống như trích tiên không nhiễm bụi trần. Chỉ tiếc, ánh mắt của hắn lại đắm đắm nhìn về một nữ tử đang quỳ trước Phật tổ bên trong đại điện.

"A Ly quỳ như vậy đã bao lâu?"

"Hồi Tàn công tử, tiểu thư ở bên trong đã gần hai canh giờ."

Tàn Minh khẽ thở dài. Nha đầu kia vì chuyện đó mà áy náy trong lòng sao?

Đào mất một cái, "nàng" cùng Lục Ly ở Thiên Tuyết thành đã có một năm thời gian. Trong một năm này, phát sinh rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là việc Lục Ly mất đi ký ức.

Ngày đó, khi cả hai rời khỏi Vô Danh thôn, gấp rút giục ngựa thẳng hướng Bắc vực. Đến Thiên Tuyết thành rồi, Lục Ly ngày đêm vẫn nhớ đến Ngô Quý Lam, Tiểu Dật Tài cùng Sở Bắc Tiếp song phương đều lệnh cho hạ nhân chạy về Thịnh kinh hỏi thăm. Không ngờ, cùng được đến tin tức, Ngô Quý Lam thân trúng kịch độc, đã chết.

Còn nhớ, Lục Ly khi ấy như người bị sét đánh trúng, tại chỗ ngơ ngác. Sau đó, nàng tự giam mình trong phòng, không ăn không ngủ, cũng không khóc không nháo, chỉ yên lặng ngồi ngẩn người, khiến ngoại nhân nhìn vào ai nấy đều đau lòng. Cứ như thế bảy ngày liên tục, rốt cuộc không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngất đi.

Một lần ngất này, cứ nhiên kéo dài đến mười ngày. Khi tỉnh dậy, mọi ký ức ở thế giới này đều mất sạch, Lục Ly trở lại là tiểu cô nương vừa mới xuyên qua, vô ưu vô sầu.

Tàn Minh biết, hiện tượng này đối với y học tiên tiến không tính cái gì hiếm lạ, chính là "mất trí nhớ có chọn lọc". Khi đại não bị thương tổn quá nặng nề sẽ tự động giấu đi những ký ức đau thương, mục đích để tự bảo vệ chính mình.

Phải yêu đối phương đến mức nào, mới có thể vì người kia không còn mà tạo thành đả kích đến như vậy?

Bên trong đại điện.

Tro bảo tăng nhân mỉm cười: "Thí chủ có tâm địa bồ tát, ngày sau nhất định an lạc!"

"Đại sư quá lời!" Lục Ly hơi cúi đầu. "Chỉ là chút tâm ý nhỏ, không đáng nhắc tới."

"Thí chủ lời này sai rồi! Lần nào người tới, cũng quyên góp rất nhiều bạc để bản tự giúp đỡ bách tính, công đức vô lượng, sao có thể nói không đáng nhắc tới?"

"Là chuyện tiểu nữ tử nên làm." - Lục Ly ngẩng đầu, mỉm cười.

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Đối với huyết án một trăm mười ba nhân mạng của Tư Mã gia, Lục Ly vẫn canh cánh trong lòng, chỉ có thể dùng danh nghĩa của nghĩa phụ, làm chút việc thiện, vì y mà tích công đức.

Ngày ấy, Tư Mã Tử Tình nhìn trúng Tàn Minh, một hai khẳng định không phải quân không gả. Tư Mã Hoành cung chiêu ái nữ, dùng danh vọng của bản thân mời một mình Tàn Minh đến phủ. Chẳng ngờ, đó lại là Hồng Môn yến, Tàn Minh cho dù có chuẩn bị trước cũng không thoát được độc thủ, bị Tư Mã Tử Tình hạ cực mạnh xuân dược, ý đồ gao nấu thành com.

Lục Ly chờ đến giờ Tuất vẫn không thấy Tàn Minh quay về, vội vàng dẫn theo mấy người xông vào thành chủ phủ, lại bị Tư Mã Mạc Ngôn một chương đánh bị thương, may mắn có sư huynh Âu Dương Phong đến kịp, nếu không, hậu quả thực khó lường. Âu Dương Phong đưa nàng cùng Tàn Minh quay về, sáng sớm hôm sau, liền truyền ra tin tức Tư Mã gia bị diệt môn.

Bái biệt Bạch Mã tự tăng nhân, Lục Ly bước ra khỏi điện, đã thấy Tàn Minh đứng chờ bên ngoài, vội chạy lại gần.

"Tàn Minh, ngươi tới khi nào?"

"Nha đầu, ngươi ở đây đã ba ngày, đến lúc phải về rồi."

"Hửm? Không phải trước khi đi, ta đã nói sẽ ở lại bảy ngày sao?"

Trai giới bảy ngày, mới đủ thành tâm!

Tần Minh hơi thờ ra: "E là không được! Khâm sai từ kinh thành đến, nói muốn gặp người."

"Khâm sai?" - Lục Ly há hốc miệng.

Liên quan đến huyết án Tư Mã gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sở Lão Đại Quá Lợi Hại Rồi

Thân là thành chủ, Tư Mã Hoành có thể coi như một nửa quan viên. Cả nhà hắn bị người diệt sát, bất luận thế nào, triều đình cũng không thể không có một chút động tĩnh. Hơn nữa, đại nữ nhi của Tư Mã Hoành là Tư Mã Lan Tâm, tiền cung đã hai năm, hiện tại thánh sùng chính nùng, lại đang hoài long tử. Nghe nói, nàng ta sau khi nhận được tin tức, hôn mê hồi lâu, khi tỉnh lại còn gặp hồng, khiến cho Thái y viện một phen khốn đốn. Trên long điện, Càn Nguyên để mặt rồng giận dữ, lập tức phái người gấp rút đến Thiên Tuyết thành điều tra.

Biết được việc này, Lục Ly lo lắng cực kỳ! Nghĩa phụ cùng sư huynh của nàng dẫu trên giang hồ hô phong hoán vũ, đối diện với hoàng quyền vẫn là không có sức chống cự đây, nàng sao có thể an tâm đâu?

Khâm sai đến từ kinh thành, không biết là người nào? Muốn gặp nàng, đề đòi khẩu cung sao?

...

Trong Tư Mã phủ.

Khách phòng rất rộng, bài trí thanh nhã. Bên cạnh một lò hương, một bình trà, có một nam nhân mặc y phục tơ lụa màu xanh nhạt, lông mày cong cong hiển nhiên trải qua xử lý tỉ mỉ, làn da non mịn, ngón tay dài nhỏ cho dù nữ nhân thấy cũng cảm giác xấu hổ, giờ phút này ngón cái cùng ngón giữa tay phải đang cầm bạch kỳ, chậm rãi ưu nhã đặt lên bàn.

"Vương gia, đến lượt ngài."

Ngồi đối diện hắn, Sở Bắc Tiệp đã cởi bỏ chiến bào, một thân từ y kết hợp với tuyệt thế dung mạo càng phát ra cao quý, khẽ mỉm cười giờ lên một quân hắc kỳ, không nhanh không chậm đặt xuống.

"Trình đại nhân, thất lễ rồi!"

Trình Cung hơi nhíu mày, sau một lát thần nhiên nói: "Kỳ nghệ của vương gia quả nhiên bất phàm, Trình mỗ cam bái hạ phong, thua tâm phục khẩu phục!"

"Bất quá là may mắn, Trình đại nhân cần gì hạ thấp chính mình?"

"Kỳ nghệ cũng giống như binh pháp, Vương gia nổi danh Sở quốc chiến thần, tự nhiên có bản lĩnh này, ta đây là múa rìu qua mắt hổ Ban." Trình Cung xua tay, ngừng lại một lát rồi nói tiếp. "Đối với huyết án lần này, hạ quan cũng cần đến ngài chỉ điểm một hai."

"Chỉ điểm, hai chữ này Sở mỗ thực không dám nhận. Chân tướng vụ án chẳng phải đã rất rõ ràng? Trình đại nhân còn gì muốn làm rõ? Hoặc giả... người căn bản vẫn tin vào lời giang hồ đồn đại?"

"Cái gọi là chân tướng kia..." - Trình Cung trên mặt ý cười không giảm. "Vương gia, ngài không cảm thấy, quá mức trùng hợp?"

Bên ngoài đồn đại, Nhật Nguyệt giáo vì muốn thay giáo chủ ái nữ xá giận mà không kiêng dè đồ sát Tư Mã toàn gia. Thế nhưng khi tiến hành điều tra, mọi bằng chứng lại chỉ ra, Tư Mã Hoành từ lâu thông đồng với Nữ Chân tộc, trục lợi phản quốc. Mà lần huyết án này, cũng là do song phương có xung đột về lợi ích mà dẫn ra.

Nữ Chân tộc là bộ lạc hùng mạnh nhất ở phía Bắc, từ lâu đã nhòm ngó Thiên Tuyết thành. Nếu Tư Mã Hoành thực sự cấu kết với người Nữ Chân, chuyện này vô cùng trọng đại, tại sao lúc trước không có chút phong thanh, đến nay lại dễ dàng lộ ra?

"Trùng hợp hay không, đâu phải ta người nói là được?" - Sở Bắc Tiệp nhấp một ngụm trà.

"Tư Mã Hoành là thành chủ, há có đạo lý từ bỏ chính mình lợi ích?" - Trình Cung tiếp tục đưa ra nghi vấn. Nếu Nữ Chân tộc thật sự tiến công Thiên

Tuyệt thành, thiết thời đầu tiên không phải Tư Mã gia?

"Từ phi... có loại lợi ích lớn hơn!" - Sở Bắc Tiệp gạt đầu. Quả nhiên là trà ngon!

"Nghe khẩu khí này của vương gia... Trình mỗ cả gan phán đoán, ngài dường như biết chút gì?"

"Ta cũng như Trình đại nhân, tất thầy đều là phán đoán. Cụ thể thế nào, ngày mai chẳng phải sẽ biết?"

Trình Cung khẽ hừ một tiếng. Sở Bắc Tiệp này quả nhiên miệng kín như bưng, khó có thể nhả ra được cái gì. Bất quá, hẳn nói không sai, ngày mai chẳng phải mọi thứ sẽ rõ ràng?

Trong lúc lục soát thư phòng của Tư Mã Hoành, bất ngờ phát hiện ra một cái cơ quan cực kỳ bí mật. Nếu không phải thủ hạ của Trình Cung hẳn đối với cơ quan thuật có nghiên cứu rất sâu, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra. Bên trong mật thất có một cái địa đạo rất dài, điểm cuối là một thạch môn bí hiểm, toát ra một loại khí tức cực kỳ cổ xưa. Trình Cung cẩn thận xem xét qua, đích thực không có dấu vết bị người động thủ, hẳn là từng chưa có ai tìm ra nơi này.

Trình Cung vốn muốn lập tức xông vào, nhưng bên ngoài thạch môn kia cơ quan trùng trùng, bên trong tình huống càng chưa rõ, nếu không có chuẩn bị kỹ lưỡng, e là tổn thất nặng nề. Bởi vậy, hẳn cùng Sở Bắc Tiệp đưa ra lời hẹn, sáng hôm sau sẽ cùng dẫn theo thủ hạ tiến vào.

Chuyện vốn theo tự nhiên mà đến, nhưng không hiểu sao, trong lòng Trình Cung vẫn có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị khó nói rõ! Tựa như, hẳn đang đi trong một bàn cờ, mà người chơi cờ... là kẻ trước mặt đây...

...

Đêm không trăng cũng không sao, gió se se lạnh, không gian bàng bạc mênh mông, cảnh vật tĩnh mịch chìm vào màn đêm u huyền đầy bí ẩn. Đột nhiên trên quan đạo xuất hiện ba bóng đen lướt đi như tia chớp, dựa vào kinh công mà phán đoán, hẳn cả ba đều là cao thủ nhất giai.

Sau một hồi, ba bóng đen đến trước một thư lâu thì dừng lại. Thư lâu này có lẽ được xây dựng khá lâu, tường vách loang lổ nhiều mảng, rêu phong phủ đầy. Bên trong chính phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ, tỏa ra thứ ánh sáng nhạt nhòa. Một thiếu niên chừng mười chín, hai mươi đang ngồi trầm tư trong không gian vô cùng tĩnh lặng. Đột nhiên, khóe môi hắn giương lên, lộ ra một nụ cười tà mị:

"Ba vị đã đến, sao còn không vào?"

Ba bóng đen đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ gạt đầu, nối tiếp cất bước đi vào. Nhờ ánh đèn có thể nhận ra người đi trước là một hoàng y đại hòa thượng, theo sau là trung niên đạo trưởng mặc thanh bào, bên hông đeo trường kiếm, giữa ngực áo có hình tượng âm dương. Cuối cùng là một tục gia thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, diện mạo khá đỉnh đặc khí phái, hẳn là đệ tử danh môn.

Do dự giây lát, hòa thượng trước tiên cất lời: "Bản tăng đến từ Tung Sơn Thiếu Lâm tự, pháp hiệu Thiên Y, đương đêm quấy rầy tiểu thí chủ thật đắc tội, đắc tội!"

"Thì ra là Thiên Y đại sư!" - thiếu niên cười cười. "Ta nghe nói, đệ tử Thiếu Lâm đến hàng chữ Thiên đều là cao thủ, hôm nay có dịp gặp gỡ, hạnh ngộ, hạnh ngộ!"

Nói rồi, hắn liếc mắt về phía trung niên đạo trưởng, hiển nhiên có ý chờ người này lên tiếng. Đạo nhân không chút chậm trễ, hắng giọng:

"Bản đạo là Vô Đang Phi Vân Tử. Còn vị này là Giang Hào, gia phụ của hắn là Tổng trại chủ Động Đình thập nhị trại."

"Phi Vân Tử đạo trưởng, Giang đại hiệp, nghe danh đã lâu!" - Thiếu niên vẫn giữ trên môi nụ cười như tắm gió xuân. "Ba vị hôm nay tìm đến Phong mỗ, hẳn là có chuyện quan trọng?"

"Không dám giấu thí chủ, chúng ta vì tin tức thượng cổ bảo tàng mà tới." Thiên Ý hòa thượng hai tay ôm quyền.

"Thượng cổ bảo tàng? Có ý tứ gì?"

"Âu Dương Phong, thôi giả vờ giả vệt!" - Phi Vân Tử hừ lạnh. "Chúng ta đều được đến tin tức, xác thực vô cùng, ngươi còn định chối? Phải chăng ngươi muốn liên thủ với đám quan quân triều đình, độc chiếm bảo tàng?"

Âu Dương Phong nhủ mảy.

Môn phái lớn nhỏ, ở các thành trì phần lớn đều có phân đà, tin tức mau lẹ chút vẫn có thể hiểu. Nhưng việc này trọng đại, vốn được coi là cơ mật, bất quá mới qua vài cái canh giờ đã để lộ tiếng gió, bên trong khẳng định có vấn đề!

Hay là... có người cố tình đem tin tức truyền ra ngoài?

Có ý tứ!

"Người sáng mắt không nói tiếng lóng! Âu Dương Phong, có điều kiện gì, cứ việc nói thẳng." - Giang Hào đập bàn, lớn tiếng nói, hiển nhiên không phải là người biết kiên nhẫn.

"Ba vị sợ là có hiểu lầm!" Âu Dương Phong thân nhiên cười, trên tay phe phẩy quạt giấy. "Phong mỡ quả thực nhận được tin tức, bên dưới Tư Mã phủ có một thạch động cổ. Bất quá, có phải là thượng cổ di tích hay không, ai dám xác định?"

"Chuyện này quá mức trọng đại, cho dù tin tức có lầm, chúng ta cũng phải tận mắt nhìn thấy. Phong thí chủ, ngươi có thể có biện pháp?"

"Đại sư có phải đã đánh giá tại hạ quá cao rồi hay không? Ta lại không phải người của triều đình, đến tư cách đi vào cũng không có, lấy cái gì liên thủ cùng ba vị?"

"Bớt nói nhảm! Chúng ta tìm đến ngươi hợp tác, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh. Lão tử không tin, ngươi lại không chút nào động tâm."

"Giang đại hiệp, ngươi tin cũng thế, không tin cũng thế." - Âu Dương Phong thanh âm biến thành cực độ lạnh lùng. "Tóm lại, Phong mỡ vẫn là câu trả lời đó. Nếu không còn chuyện gì, mời ba vị về cho."

"Ngươi..."

"Thí chủ... haiizzz.... Nói vậy, lão nạp lần này coi như một chuyến không công. Bái biệt."

"Không tiễn!"

"Âu Dương Phong! Ngươi đừng hối hận!"

Ba người đến lặng lẽ, rồi đi cũng âm thầm, trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng. Qua một khắc, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động. "Giá" một tiếng, lục y thiếu nữ nhảy xuống khỏi yên ngựa, thò hồn hên chạy vào.

"A Ly?"

Nhìn người chạy vào là Lục Ly, Âu Dương Phong vội vàng nghênh đón. Lại thấy nàng tóc mai tán loạn, gương mặt đỏ bừng, hấn nhin không được đau lòng:

"Muộn như vậy, sao lại quay về? Có biết rất nguy hiểm?"

Nói rồi, giật dũ nhìn Tần Minh.

Lục Ly thấy trong mắt Âu Dương Phong ảm ảm sát ý, vội kéo tay hấn: "Sur huynh, Tần Minh đến đón ta từ rất sớm. Là trên đường gặp chút chuyện, làm trễ thời gian, huynh đừng trách lầm hấn."

Đều do nàng thích lo chuyện bao đồng, giữa đường gặp một cô nương tội nghiệp bán thân chôn cha, lại bị đám lưu manh chọc ghẹo, không nhin được liền ra tay thu thập một phen.

Đều nói, tiền người tiền đến Tây Thiên. Giúp người nếu chỉ nửa vơi, không chừng ngược lại thành hại người. Lục Ly lo sợ khi nàng rời đi, thiếu nữ kia sẽ bị đám lưu manh quay lại trả thù, bởi vậy không những giúp nàng ta chôn cất phụ thân, còn tiền một đoạn đường, đưa cho nàng ấy lộ phí rồi khỏi nơi này. Làm xong mọi chuyện, đã mất gần ba canh giờ.

"Không nói chuyện này nữa. Sur huynh, khâm sai từ kinh thành có làm khó ngươi? Cha ta cùng nương đâu? Họ thể nào?"

"Tất cả đều ổn! Sur phụ, sur nương đều đã đi nghỉ. Chúng ta vô can, tự nhiên có thể gối đầu ngủ ngon."

"Vô can?" - Lục Ly trợn mắt. Rõ ràng là hung thủ, như thế nào biến thành vô can?

"Nha đầu ngốc! Quan gia nói chúng ta vô can, thì chính là vô can! Ngươi thắc mắc làm cái gì?"

Lão Thiên! Đây có phải là chạy án? Nhưng Hoàng đế nổi giận, quan khâm sai khẳng định không thể qua loa. Như thế, chứng cứ hấn phải vô cùng xác thực.

Là ai? Lại có bản lĩnh thông thiên như vậy, cư nhiên che mắt được trọng quan triều đình?

Lục Ly và Tần Minh nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương một cái đáp án.

Sờ Bắc Tiếp!

Trong chuyện này, hấn khẳng định có một chân! Thân là thành chủ, Tư Mã Hoành có thể coi như một nửa quan viên. Cả nhà hấn bị người diệt sát, bất luận thể nào, triều đình cũng không thể không có một chút động tĩnh. Hơn nữa, đại nữ nhi của Tư Mã Hoành là Tư Mã Lan Tâm, tiền cung đã hai năm, hiện tại thánh sùng chính nùng, lại đang hoài long tử. Nghe nói, nàng ta sau khi nhận được tin tức, hôn mê hồi lâu, khi tỉnh lại còn gặp hồng, khiến cho Thái y viện một phen khốn đốn. Trên long điện, Càn Nguyên đế mặt rồng giận dữ, lập tức phái người gấp rút đến Thiên Tuyệt thành điều tra.

Biết được việc này, Lục Ly lo lắng cực kỳ! Nghĩa phụ cùng sur huynh của nàng dẫu trên giang hồ hô phong hoán vũ, đối diện với hoàng quyền vẫn là không có sức chống cự đây, nàng sao có thể an tâm đâu?

Khâm sai đến từ kinh thành, không biết là người nào? Muốn gặp nàng, để đòi khẩu cung sao?

...

Trong Tư Mã phủ.

Khách phòng rất rộng, bài trí thanh nhã. Bên cạnh một lò hương, một bình trà, có một nam nhân mặc y phục tơ lụa màu xanh nhạt, lông mày cong cong hiển nhiên trải qua xử lý tỉ mỉ, làn da non mịn, ngón tay dài nhỏ cho dù nữ nhân thấy cũng cảm giác xấu hổ, giờ phút này ngón cái cùng ngón giữa tay phải đang cầm bạch kỳ, chậm rãi ưu nhã đặt lên bàn.

"Vương gia, đến lượt ngài."

Ngồi đối diện hẳn, Sở Bắc Tiệp đã coi bỏ chiến bào, một thân từ y kết hợp với tuyệt thế dung mạo càng phát ra cao quý, khẽ mỉm cười giờ lên một quân hắc kỳ, không nhanh không chậm đặt xuống.

"Trình đại nhân, thất lễ rồi!"

Trình Cung hơi nhú mày, sau một lát thần nhiên nói: "Kỳ nghệ của vương gia quả nhiên bất phàm, Trình mỗ cam bái hạ phong, thua tâm phục khẩu phục!"

"Bất quá là may mắn, Trình đại nhân cần gì hạ thấp chính mình?"

"Kỳ nghệ cũng giống như binh pháp, Vương gia nổi danh Sở quốc chiến thần, tự nhiên có bản lĩnh này, ta đây là múa rìu qua mắt hổ Ban." Trình Cung xua tay, ngừng lại một lát rồi nói tiếp. "Đối với huyết án lần này, hạ quan cũng cần đến ngài chỉ điểm một hai."

"Chỉ điểm, hai chữ này Sở mỗ thực không dám nhận. Chân tướng vụ án chẳng phải đã rất rõ ràng? Trình đại nhân còn gì muốn làm rõ? Hoặc giả... người căn bản vẫn tin vào lời giang hồ đồn đại?"

"Cái gọi là chân tướng kia..." - Trình Cung trên mặt ý cười không giảm. "Vương gia, ngài không cảm thấy, quá mức trùng hợp?"

Bên ngoài đồn đại, Nhật Nguyệt giáo vì muốn thay giáo chủ ái nữ xả giận mà không kiêng dè đồ sát Tư Mã toàn gia. Thế nhưng khi tiến hành điều tra, mọi bằng chứng lại chỉ ra, Tư Mã Hoành từ lâu thông đồng với Nữ Chân tộc, trục lợi phản quốc. Mà lần huyết án này, cũng là do song phương có xung đột về lợi ích mà dẫn ra.

Nữ Chân tộc là bộ lạc hùng mạnh nhất ở phía Bắc, từ lâu đã nhòm ngó Thiên Tuyết thành. Nếu Tư Mã Hoành thực sự cấu kết với người Nữ Chân, chuyện này vô cùng trọng đại, tại sao lúc trước không có chút phong thanh, đến nay lại dễ dàng lộ ra?

"Trùng hợp hay không, đâu phải ta người nói là được?" - Sở Bắc Tiệp nhấp một ngụm trà.

"Tư Mã Hoành là thành chủ, há có đạo lý từ bỏ chính mình lợi ích?" - Trình Cung tiếp tục đưa ra nghi vấn. Nếu Nữ Chân tộc thật sự tiến công Thiên Tuyết thành, thiệt thòi đầu tiên không phải Tư Mã gia?

"Trừ phi... có loại lợi ích lớn hơn!" - Sở Bắc Tiệp gật đầu. Quả nhiên là trà ngon!

"Nghe khẩu khí này của vương gia... Trình mỗ cả gan phán đoán, ngài dường như biết chút gì?"

"Ta cũng như Trình đại nhân, tất thấy đều là phán đoán. Cụ thể thế nào, ngày mai chẳng phải sẽ biết?"

Trình Cung khẽ hừ một tiếng. Sở Bắc Tiệp này quả nhiên miệng kín như bưng, khó có thể nhả ra được cái gì. Bất quá, hẳn nói không sai, ngày mai chẳng phải mọi thứ sẽ rõ ràng?

Trong lúc lục soát thư phòng của Tư Mã Hoành, bất ngờ phát hiện ra một cái cơ quan cực kỳ bí mật. Nếu không phải thủ hạ của Trình Cung hẳn đối với cơ quan thuật có nghiên cứu rất sâu, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra. Bên trong mật thất có một cái địa đạo rất dài, điểm cuối là một thạch môn bí hiểm, toát ra một loại khí tức cực kỳ cổ xưa. Trình Cung cẩn thận xem xét qua, đích thực không có dấu vết bị người động thủ, hẳn là từng chưa có ai tìm ra nơi này.

Trình Cung vốn muốn lập tức xông vào, nhưng bên ngoài thạch môn kia cơ quan trùng trùng, bên trong tình huống càng chưa rõ, nếu không có chuẩn bị kỹ lưỡng, e là tổn thất nặng nề. Bởi vậy, hẳn cùng Sở Bắc Tiệp đưa ra lời hẹn, sáng hôm sau sẽ cùng dẫn theo thủ hạ tiến vào.

Chuyện vốn theo tự nhiên mà đến, nhưng không hiểu sao, trong lòng Trình Cung vẫn có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị khó nói rõ! Tựa như, hẳn đang đi trong một bàn cờ, mà người chơi cờ... là kẻ trước mặt đây...

...

Đêm không trăng cũng không sao, gió se se lạnh, không gian bàng bạc mênh mông, cảnh vật tĩnh mịch chìm vào màn đêm u huyền đầy bí ẩn. Đột nhiên trên quan đạo xuất hiện ba bóng đen lướt đi như tia chớp, dựa vào kinh công mà phán đoán, hẳn cả ba đều là cao thủ nhất giai.

Sau một hồi, ba bóng đen đến trước một thư lâu thì dừng lại. Thư lâu này có lẽ được xây dựng khá lâu, tường vách loang lổ nhiều mảng, rêu phong phủ

đầy. Bên trong chính phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ, tỏa ra thứ ánh sáng nhạt nhòa. Một thiếu niên chừng mười chín, hai mươi đang ngồi trầm tư trong không gian vô cùng tĩnh lặng. Đột nhiên, khóe môi hắn giương lên, lộ ra một nụ cười tà mị:

"Ba vị đã đến, sao còn không vào?"

Ba bóng đèn đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ gật đầu, nối tiếp cất bước đi vào. Nhờ ánh đèn có thể nhận ra người đi trước là một hoàng y đại hòa thượng, theo sau là trung niên đạo trưởng mặc thanh bào, bên hông đeo trường kiếm, giữa ngực áo có hình tượng âm dương. Cuối cùng là một tục gia thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, diện mạo khá đỉnh đặc khí phái, hẳn là đệ tử danh môn.

Do dự giây lát, hòa thượng trước tiên cất lời: "Bản tăng đến từ Tung Sơn Thiếu Lâm tự, pháp hiệu Thiên Y, đương đêm quấy rầy tiểu thí chủ thật đắc tội, đắc tội!"

"Thì ra là Thiên Y đại sư!" - thiếu niên cười cười. "Ta nghe nói, đệ tử Thiếu Lâm đến hàng chữ Thiên đều là cao thủ, hôm nay có dịp gặp gỡ, hạnh ngộ, hạnh ngộ!"

Nói rồi, hắn liếc mắt về phía trung niên đạo trưởng, hiển nhiên có ý chờ người này lên tiếng. Đạo nhân không chút chậm trễ, háng giọng:

"Bản đạo là Vô Đang Phi Vân Tử. Còn vị này là Giang Hào, gia phụ của hắn là Tổng trại chủ Động Đình thập nhị trại."

"Phi Vân Tử đạo trưởng, Giang đại hiệp, nghe danh đã lâu!" - Thiếu niên vẫn giữ trên môi nụ cười như tắm gió xuân. "Ba vị hôm nay tìm đến Phong mộ, hẳn là có chuyện quan trọng?"

"Không dám giấu thí chủ, chúng ta vì tin tức thượng cổ bảo tàng mà tới." Thiên Ý hòa thượng hai tay ôm quyền.

"Thượng cổ bảo tàng? Có ý tứ gì?"

"Âu Dương Phong, thôi già vờ già vệt!" - Phi Vân Tử hừ lạnh. "Chúng ta đều được đến tin tức, xác thực vô cùng, ngươi còn định chối? Phải chăng ngươi muốn liên thủ với đám quan quân triều đình, độc chiếm bảo tàng?"

Âu Dương Phong nhú mày.

Môn phái lớn nhỏ, ở các thành trì phần lớn đều có phân đà, tin tức mau lẹ chút vẫn có thể hiểu. Nhưng việc này trọng đại, vốn được coi là cơ mật, bắt quá mới qua vài cái canh giờ đã để lộ tiếng gió, bên trong khăng định có vấn đề!

Hay là... có người cố tình đem tin tức truyền ra ngoài?

Có ý tứ!

"Người sáng mắt không nói tiếng lóng! Âu Dương Phong, có điều kiện gì, cứ việc nói thẳng." - Giang Hào đập bàn, lớn tiếng nói, hiển nhiên không phải là người biết kiên nhẫn.

"Ba vị sợ là có hiểu lầm!" Âu Dương Phong thần nhiên cười, trên tay phe phẩy quạt giấy. "Phong mộ quả thực nhận được tin tức, bên dưới Tư Mã phủ có một thạch động cổ. Bất quá, có phải là thượng cổ di tích hay không, ai dám xác định?"

"Chuyện này quá mức trọng đại, cho dù tin tức có lầm, chúng ta cũng phải tận mắt nhìn thấy. Phong thí chủ, ngươi có thể có biện pháp?"

"Đại sư có phải đã đánh giá tại hạ quá cao rồi hay không? Ta lại không phải người của triều đình, đến tư cách đi vào cũng không có, lấy cái gì liên thủ cùng ba vị?"

"Bớt nói nhảm! Chúng ta tìm đến ngươi hợp tác, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh. Lão tử không tin, ngươi lại không chút nào động tâm."

"Giang đại hiệp, ngươi tin cũng thế, không tin cũng thế." - Âu Dương Phong thanh âm biến thành cực độ lạnh lùng. "Tóm lại, Phong mộ vẫn là câu trả lời đó. Nếu không còn chuyện gì, mời ba vị về cho."

"Ngươi..."

"Thí chủ... haiizzz.... Nói vậy, lão nạp lần này coi như một chuyến không công. Bái biệt."

"Không tiễn!"

"Âu Dương Phong! Ngươi đừng hối hận!"

Ba người đến lặng lẽ, rồi đi cũng âm thầm, trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng. Qua một khắc, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động. "Giá" một tiếng, lục y thiếu nữ nhảy xuống khỏi yên ngựa, thở hổn hển chạy vào.

"A Ly?"

Nhìn người chạy vào là Lục Ly, Âu Dương Phong vội vàng nghênh đón. Lại thấy nàng tóc mai tán loạn, gương mặt đỏ bừng, hẳn nhịn không được đau

lòng:

"Muộn như vậy, sao lại quay về? Có biết rất nguy hiểm?"

Nói rồi, giật dũ nhìn Tần Minh.

Lục Ly thấy trong mắt Âu Dương Phong ẩn ẩn sát ý, vội kéo tay hắn: "Sur huynh, Tần Minh đến đón ta từ rất sớm. Là trên đường gặp chút chuyện, làm trễ thời gian, huynh đừng trách lầm hắn."

Đều do nàng thích lo chuyện bao đồng, giữa đường gặp một cô nương tội nghiệp bán thân chôn cha, lại bị đám lưu manh chọc ghẹo, không nhịn được liền ra tay thu thập một phen.

Đều nói, tiền người tiền đến Tây Thiên. Giúp người nếu chỉ nửa vời, không chừng ngược lại thành hại người. Lục Ly lo sợ khi nàng rời đi, thiếu nữ kia sẽ bị đám lưu manh quay lại trả thù, bởi vậy không những giúp nàng ta chôn cất phụ thân, còn tiễn một đoạn đường, đưa cho nàng ấy lộ phí rời khỏi nơi này. Làm xong mọi chuyện, đã mất gần ba canh giờ.

"Không nói chuyện này nữa. Sur huynh, khâm sai từ kinh thành có làm khó ngươi? Cha ta cùng nương đâu? Họ thế nào?"

"Tất cả đều ổn! Sur phụ, sur nương đều đã đi nghỉ. Chúng ta vô can, tự nhiên có thể gối đầu ngủ ngon."

"Vô can?" - Lục Ly tròn mắt. Rõ ràng là hung thủ, như thế nào biến thành vô can?

"Nha đầu ngốc! Quan gia nói chúng ta vô can, thì chính là vô can! Ngươi thắc mắc làm cái gì?"

Lão Thiên! Đây có phải là chạy án? Nhưng Hoàng đế nổi giận, quan khâm sai khẳng định không thể qua loa. Như thế, chứng cứ hẳn phải vô cùng xác thực.

Là ai? Lại có bản lĩnh thông thiên như vậy, cư nhiên che mắt được trọng quan triều đình?

Lục Ly và Tần Minh nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương một cái đáp án.

Sở Bắc Tiếp!

Trong chuyện này, hẳn khẳng định có một chân!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thạch Môn Thần Bí

Thật ra, ngay sau khi phát hiện ra mật đạo trong phòng Tử Mã Hoành, Trình Cung đã dùng chim ưng truyền tin đến Hoàng cung. Loại chim này được huấn luyện đặc biệt, tốc độ bay nhanh đến kinh người, đến giờ Hợi đã từ Đế đô quay trở lại.

Lấy xuống từ chân liệt ưng mảnh giấy nhỏ, Trình Cung cẩn thận mở ra, bên trong chỉ có vài chữ, phóng khoáng mà uy nghiêm, đúng là bút tích của Càn Nguyên đế.

"Đêm dài lắm mộng"

Là tâm phúc của Hoàng đế, Trình Cung đương nhiên có thể hiểu được ý tứ bên trong. Càn Nguyên đế yêu cầu không có gì khác ngoài một chữ : nhanh.

Trên đời, không có bức tường hoàn toàn kín gió. Hiện trường khi đó không ít người, cho dù hắn đã nghiêm lệnh phong tỏa, cũng thanh trừ vài kẻ không an phận để làm gương, nhưng tin tức lộ ra là chuyện sớm muộn. Bởi vậy, tất yếu trước mắt, chính là nhanh chóng làm chủ tình hình, mở ra thạch môn, tiến vào bên trong.

Về phía Đế đô, Trình Cung tin tưởng, rất nhanh sẽ có người nhận lệnh đến phối hợp. Trước khi người này đến, hắn cần đem chuyện xử lý ổn thỏa.

Xem ra, ngày mai, vẫn cần hảo hảo hợp tác cùng Sở Bắc Tiếp. Người này thân phận có chút đặc biệt, nhưng trước mắt chưa phát hiện dị tâm, tạm thời có thể tin tưởng...

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng rõ, Lục Ly cùng Tần Minh, Âu Dương Phong đã xuất hiện bên ngoài doanh trại, hào hứng hô to gọi nhỏ. Lạc Thanh Dao từ một ngày trước đột nhiên bị cảm, Tiểu Dật Tài ái tề như mạng, tự nhiên muốn ở cạnh chiếu cố, nếu không phải như vậy, y nhất định cũng sẽ đến.

Nhìn đội hình ba người bên ngoài, Sở Bắc Tiệp đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Đều tại hần! Ngày thường đem A Ly sủng lên trời, chỉ cần nàng khóc mếu là buông giáp xin hàng. Lần này cũng vậy, Lục Ly nháo đòi đi theo, hần như cũ không có biện pháp từ chối nàng.

Đối với Âu Dương Phong cũng theo vào, Sở Bắc Tiệp chọn thái độ nhắm một mắt mở một mắt. Dù sao, A Ly phải có người bảo hộ, mà hần lại không thể phân tâm.

"Sở đại ca, đã muộn như vậy, sao còn chưa đi?"

Lục Ly hôn hờ chạy vào trường bông. Nàng hôm nay không phấn nam trang, nhưng mặc trên người kỵ sĩ trang phục thường dùng khi săn bắn để tránh rườm rà. Giương mặt được dịch dung tí mỉ, nếu không phải người thân cận, chắc chắn không thể nhận ra.

Sở Bắc Tiệp khoe môi khẽ run. Thường ngày đi đến học viện gặp phu tử, thế nào không thấy người sốt sáng như vậy?

Tại Tư Mã phủ, binh mã của Trình Cung đã sẵn sàng. Thấy đám người Sở Bắc Tiệp đi tới, Trình Cung vội đến gần ôm quyền hành lễ: "Vương gia."

"Trình đại nhân, đã chuẩn bị tốt?"

"Lập tức có thể tiến vào!"

"Hảo!"

Thư phòng của Tư Mã Hoành có một cái bàn, đằng sau là một bức thủy mặc cực lớn. Đem chặn giấy hình rồng trên bàn đặt lên một hòm nhỏ trên kệ sách, khẽ xoay hai vòng, lập tức phía tường phát ra tiếng động. Thì ra đằng sau tranh thủy mặc là một cái thông đạo.

Sở Bắc Tiệp gật đầu: "Kẻ thiết kế cái này, tâm tư rất tỉ mỉ!"

Âu Dương Phong nhìn biểu tình kinh ngạc trên mặt Sở đại tướng quân, khoe môi khẽ cong.

Diễn thật tốt!

Hần không tin, Sở Bắc Tiệp đối với toàn bộ chuyện này một chút cũng không biết. Còn nhớ ngày đó, hần sau khi đưa A Ly trở về, liền mang theo lửa giận bùng bùng quay lại Tư Mã gia, không ngờ phát hiện Tư Mã Hoành cùng thê nhi đều đã bị người giết chết. Hơn nữa, tử trạng còn cực kỳ thảm!

Âu Dương Phong vốn cũng chỉ muốn giết mấy kẻ này, không ngờ đã có người đến trước. Hần không có chỗ phát tiết, mới chuyển sang toàn bộ Tư Mã phủ, gà chó cũng không tha.

Về sau nghĩ lại, kẻ có võ công, lại có động cơ giết sạch cả nhà Tư Mã Hoành, ngoài Sở Bắc Tiệp ra, hần nghĩ nát óc cũng không tìm được cái tên thứ hai. Dù sao, người kia đau sủng A Ly là thực, Tàn Minh là huynh đệ của hần cũng là thực. Hần vì bọn họ trút giận, cũng có thể hiểu.

Nhưng mật thất cùng thạch môn kia lại là chuyện gì? Sở Bắc Tiệp thật sự không phát hiện ra từ trước, hay là có dự tính khác?

...

Thông đạo rất dài lại hẹp, chiều ngang chỉ đủ một người. Sở Bắc Tiệp ra hiệu cho Lục Ly đi sát phía sau hần, tiếp theo là Tàn Minh rồi đến Âu Dương Phong.

Càng đi vào trong càng ngột ngạt, Lục Ly đã có chút khó thở. Có lẽ là do lượng ô xy không đáp ứng đủ cho số người hiện có, hơn nữa, thông đạo lại dốc xuống, có nghĩa tất cả đang càng lúc càng đi sâu vào lòng đất.

Qua thêm một lúc, không khí bức bách đến cực điểm, có cảm giác không gian xung quanh trở nên đặc quánh lại, thông đạo đột ngột mở rộng ra, trước mắt chúng nhân hiện ra một khoảng không khá lớn, trông rất giống một căn phòng.

Tàn Minh nhìn lên, ước chừng độ cao khoảng năm mét, dưới ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc trên tay, có thể nhìn thấy trên tường là những bức phù điêu chạm nổi, hình dáng bên trên tựa hồ là một loại thú nào đó, giống rắn lại cũng giống rùa. Chính giữa là một cái vạc đá trông rất cổ xưa, bốn phía đều vẽ loại thú kỳ dị kia, không biết dùng thủ pháp gì mà màu sắc tươi rói sống động, tựa hồ vừa mới vẽ xong. Các góc tường đều có trụ hình tròn, bên trên cũng dùng thủ pháp khắc phù điêu, loại thú kia hiện lên cực kỳ sống động.

"Tàn Minh, đó là con gì?" - Lục Ly mày nhăn tít, theo thói quen quay sang hỏi Tàn Minh. Từ lúc nào, trong suy nghĩ của nàng, vị tỷ tỷ đồng hương này tương đương một bà giáo sư biết tuốt vậy.

"Rắn... hoặc rùa... hoặc lai cả hai?" - Tàn Minh không xác định. Ở đây là dị giới, có lẽ sẽ có những biến thể mà giới sinh học kiếp trước của nàng không biết tới.

"Rắn và rùa?" - Lục Ly hai mắt sáng lên. "Là huyền vũ sao?"

"Huyền vũ?"

"Đúng a! Huyền vũ trong tứ tượng! Huyền vũ phương Bắc!" - Lục Ly càng nói càng hưng phấn. Kiếp trước, lịch sử Đông phương là môn học yêu thích của nàng, lúc này chỉ hận không thể chạy tới gần mà nghiền cứu cho kỹ. Hai chân, không tự chủ được bước đi.

"Đừng cử động! Cần thận có cơ quan!"

Người vừa hét lên là thủ hạ của Trình Cung.

Lục Ly chân vừa giơ lên, nghe được thanh âm này, giật bắn người, cũng không dám đặt chân xuống, méu miệng nhìn quanh. Nơi đây trống rỗng, cơ hồ liếc mắt là thấy rõ mọi thứ, có thể có cạm bẫy sao?

"Không phải chứ?"

"Cẩn thận vẫn hơn!"

Mỗi bước người đặt chân, đều là hành vi đem sống chết ra đặt cược. Bởi vì, người vĩnh viễn không thể đoán định được tiếp theo mình sẽ giẫm lên lần ranh sinh tử nào.

Đương trường có hơn ba mươi người, bảy phần trong số đó là thủ hạ của Trình Cung. Sở Bắc Tiếp chỉ mang theo khoảng mười người, tất cả đều là tinh anh trong tinh anh, cao thủ trong cao thủ. Nhưng mà, đối diện với thạch gian thần bí cổ xưa, đội ngũ được chọn lọc tỉ mỉ này vẫn không tự chủ được, trong lòng dần dâng lên một loại sợ hãi bản năng.

Hít sâu một hơi, Trình Cung làm một cái hiệu lệnh, tên thủ hạ am hiểu cơ quan thuật dè dặt đi đầu. Hắn nhìn chăm chăm sàn đá, trong đầu ước định một lát, rồi dứt khoát đặt chân xuống.

Không có gì xảy ra.

Tất cả không hện mà cùng thở nhẹ một hơi, rồi từng người thật cẩn thận bước theo hắn. Qua một khắc, toàn bộ bọn họ đã đi đến điểm cuối gian phòng, ở đây có một cái thạch môn rất lớn.

Người đến rồi?...

Đến đây...

Đến đây...

Là ai đang nói?

Ngay vào lúc Lục Ly khẽ chạm tay vào thạch môn, cơ thể của nàng ảm ảm chấn động, trong đầu đột nhiên văng vẳng một thanh âm như có như không, tựa hồ truyền tới từ một cõi xa xăm, chứa đầy tang thương.

Là ai? Là ai?

Lục Ly ôm ngực, tâm tình trở nên không khống chế nổi, cả người run rẩy dữ dội. Âu Dương Phong tinh thần luôn đặt trên người Lục Ly, lập tức phát giác điểm lạ, vội vàng ôm lấy nàng:

"A Ly, làm sao vậy?"

Lục Ly còn chưa kịp trả lời, phía trên đầu bọn họ bỗng vang lên một loạt thanh âm quái dị, sau đó là từng tiếng hét thảm thiết.

Có biến cố rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cõi Núi Lầu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ác Ma Có Cánh

Liên tục vang lên những tiếng kêu thảm thiết, khiến nhân tâm trở nên hỗn loạn. Âu Dương Phong tay phải nắm chặt trường kiếm, tay trái kéo Lục Ly vào lòng, đem áo choàng của hắn phủ kín người nàng.

Kiểm ánh, đảo quang, chuông khí ầm ầm vang lên. Âu Dương Phong di chuyển lùi dần về phía vách đá, Lục Ly được hấn bảo hộ ở phía sau. Nàng nhắm chặt mắt, nhưng vẫn nghe rõ tiếng đập cánh, tiếng rít gào bên nhọn, tiếng hét đến từ phế phủ, tạo thành một trường hỗn loạn. Sau một hồi, không gian yên tĩnh trở lại. Sở Bắc Tiếp nhặt lên một cây đuốc, ánh sáng từ ngọn lửa cho hắn nhìn rõ thảm trạng xung quanh.

Máu.

Khắp nền đất là loang lổ máu cùng với bạch cốt. Hơn ba mươi người, nay còn lại chưa đến bốn phần. Những kẻ sống sót, có tiểu thương, cũng có nghiêm trọng.

"Tần Minh, người bị thương?"

Lục Ly cố nén cảm giác buồn nôn vì mùi máu tanh đến gai người, hoàn toàn vô sự chui ra từ lớp áo choàng của Âu Dương Phong. Mắt thấy Tần Minh sắc mặt tái nhợt, tay trái đưa lên ôm bả vai huyết nhục mờ mờ, liền vội vàng bò đến gần.

Vết thương trên vai Tần Minh trông đối nghiêm trọng. "Nàng" cắn răng, xé một miếng vải buộc tạm lên rồi nói: "Bị cào trúng!"

"Cào? Là... thứ khi nãy sao?"

"Tốc độ di chuyển cực nhanh, thể hình lại tương đối nhỏ... nếu ta suy đoán không nhầm, hẳn là... dơi!"

Hồi phục tinh thần không chỉ có mấy người Lục Ly. Binh sĩ của Sở Bắc Tiếp cùng thủ hạ của Trình Cung lúc này ai nấy đều cầm đuốc trong tay, đi một vòng xung quanh xem xét, lập tức có người la lên.

"Biên bức?"

"Cái gì? Con mẹ nó! Không ngờ quả nhiên là biên bức."

"Quá nhiều! Thiên a! Lão tử sống ba mươi năm, lần đầu tiên trông thấy nhiều biên bức đến vậy!"

Trên mặt đất là liệt xác dơi. Tần Minh nén đau lại gần nhìn kỹ. Loại sinh vật này có hình thể to gấp ba lần loài dơi bình thường, nếu xòe cánh ra sẽ dài chừng bốn mươi centimet. Không có mũi, môi dưới bành ra như cái đĩa, vành tai đặc biệt to. Đáng chú ý nhất là trong miệng chúng mọc một đôi răng sắc như dao nhọn, hơn nữa còn hơi lệch về giữa và hướng xuống dưới. Kết cấu như vậy, làm "nàng" chợt nghĩ đến lưỡi lê quân dụng có rãnh, hết sức phù hợp để hút máu.

"Tôm quá!" - Lục Ly nhăn mặt.

"Cẩn thận!" - Tần Minh kéo kéo áo nàng, trầm giọng. "A Ly, nó không phải dơi ăn quả đâu."

Dơi có rất nhiều loài, nhưng dựa vào tập tính thì có thể chia thành ba loại lớn: dơi ăn quả, dơi hút máu và dơi ăn thịt. Trong đó, nhiều nhất là dơi ăn quả, còn dơi ăn thịt số lượng cực ít.

Lục Ly rùng mình: "Lẽ nào là dơi hút máu?"

Tần Minh lắc đầu: "Không đơn giản như thế. Dựa vào cấu tạo răng mà phán đoán, kia đích thực là dơi hút máu. Có điều, bọn chúng khi tấn công không dùng miệng, mà lại dùng móng vuốt... Ta nghi ngờ, đây là một loại biến chủng, vừa hút máu lại vừa ăn thịt!"

Đã hút máu, lại còn ăn thịt?

Lục Ly sợ đến xanh mặt, vội vàng lôi kéo Tần Minh tránh xa loại ác quỷ có cánh này, trong đầu thầm tính toán xem liệu các nàng có nên bỏ cuộc... Dù sao, tò mò cũng tốt, nhưng vấn đề tiền quyết đó là phải giữ được mạng nhỏ để mà tò mò đây này...

Một binh lính của Trình Cung nhặt mảnh vụn thi thể của huynh đệ mình, cẩn thận gói ghém, đôi mắt đỏ ngầu tơ máu, phần nộ hết lên:

"Mụ nội nó! Ở đây cảm thán có cái gì dùng? Huynh đệ của ta đã bị cái thứ chó má này giết hại, ta phải đốt sạch bọn chúng!"

Nói rồi, hắn ném cây đuốc trong tay về phía mặt đất đang có rất nhiều xác dơi.

Vù~~~~

Tê tê tê~~~~

Thì ra, ở giữa còn không ít dơi chưa chết. Tiếng rít gào phần nộ lần nữa vang lên, tiếng đập cánh ù ù. Máu và lửa có lẽ đã kích thích dã tính trong chúng, đàn dơi lần thứ hai phát động công kích, so với lúc trước càng thêm điên cuồng.

Chỉ trong một cái nháy mắt, Sở Bắc Tiếp vọt đến bên người Tần Minh, kịp thời kéo "nàng" thoát khỏi móng vuốt của một con dơi đang lao đến. Âu Dương Phong không kịp suy nghĩ đã đứng chắn trước mặt Lục Ly, chỉ nghe phập một tiếng, sau đó là cảm giác đau nhói, hắn chửi thề "Khốn kiếp!", rồi dùng trường kiếm chém đứt loại sinh vật ác ma đang bám lên vai mình.

Sau gáy hần, hai vết răng nanh, hiện lên đừ tợn...

"Sur huynh, có sao không?"

Âu Dương Phong không kịp trả lời Lục Ly. Bởi vì ngay sau đó, tiếng u u tràn ngập thạch động, thanh âm lớn đến mức có thể trực tiếp chấn vỡ lớp màng nhĩ. Đương trường đều là kẻ ít nhiều có võ công, mọi người vội vàng dùng nội lực bảo vệ hai tai, trong lòng dần dâng lên một cảm giác khủng bố vô cực.

Tiếng đập cánh lần nữa vang lên, âm âm như tiếng trống trận. Thanh thế này, không phải một hai nghìn con dơi có thể tạo nên.

Không ổn! Tần Minh thầm kêu trong lòng. Từ khi bước vào gian phòng đá này, "nàng" đã có một cảm giác sáng khoái hơn nhiều, bây giờ ngấm lại, hẳn là do lượng ô xy tăng lên. Như thế chỉ có một cách giải thích, đây không phải tuyệt lộ, phía bên trên khẳng định có lối thông ra bên ngoài. Nếu đám dơi kia từ bên ngoài bay vào, hoặc giả, chúng vốn bay đi kiếm ăn, hiện tại mới trở về, vậy thì xong rồi!

"Mẹ kiếp!"

"Con bà nó! Lại là biên bức!"

"Chạy!"

Cái chết không đáng sợ. Chân chính đáng sợ, là ngồi nhìn cái chết đến gần. Không ai bảo ai, có kẻ đầu tiên sẽ có kẻ thứ hai, thủ hạ của Trình Cung lần lượt hướng về thông đạo, giẫm đạp lên nhau mà chạy. Trình Cung không cam lòng, nhưng cũng biết lần này không thể nào thành công mở ra thạch môn, đành mím môi chạy theo. Sở Bắc Tiếp dìu Tần Minh, sau đó đến Lục Ly, cuối cùng là Âu Dương Phong, lần lượt tiến về thông đạo, thật nhanh thoát ra ngoài.

Lúc này, còn chưa có ai chú ý đến, trong mắt Âu Dương Phong thỉnh thoảng lại lóe lên một ánh đỏ kỳ dị.

...

Loài dơi không dựa vào thị lực để tìm kiếm phương hướng, mà sử dụng hệ thống hồi thanh độc đáo của mình. Muốn đối phó với chúng, chỉ có thể dùng sóng âm thanh cao tần. Nếu là ở hiện đại, không thiếu các thiết bị phát sóng âm với tần số cực cao, nhưng ở chỗ này, phương pháp chỉ có một.

"Sur Từ Hồng? Sở đại ca, là tuyệt học Cái Bang sao?"

Sở Bắc Tiếp khề gật đầu.

Tần Minh hơi cau mày: "Tướng quân, thực sự phải dùng đến nhân sĩ giang hồ?"

"Không phải người đã nói, muốn đối phó biên bức cần dùng đến thứ âm thanh kia?" Sở Bắc Tiếp trầm mặc. "Hơn nữa, thiên địa dị tượng quá lớn, tin tức đã không thể giấu. Hoàng Thượng đã chấp nhận việc này, chúng ta ở đây sẽ điều động thêm quân đội, năm ngày nữa lại tiến vào."

Khi Lục Ly chạm tay vào thạch môn thần bí kia, từ phủ thành chủ, một thứ ánh sáng kỳ ảo đột ngột tỏa ra, cả Thiên Tuyết thành đều nhìn thấy hư ảnh nửa giống rắn, nửa giống rùa hiện lên trên trời. Tin tức về thượng cổ bảo tàng nhanh chóng bị khuếch đại, các lộ nhân mã đều đang hướng về Bắc vực. Trình Cung sau khi xem xét đại thế, đã lập tức báo về Thịnh kinh, Càn Nguyên đế cũng đồng ý để nhân sĩ giang hồ cùng tham gia vào việc tầm bảo lần này.

Kỳ thực, làm như vậy mới có thể đạt được lợi ích cao nhất. Dù sao, thông đạo cùng thạch động không quá lớn, không thể điều động đại lượng quân đội tiến vào. Nếu là quy mô nhỏ, vậy đám giang hồ nhân sĩ ngược lại có nhiều sở trường có giá trị hơn. Thêm vào là, chỗ kia khẳng định còn nhiều hung hiểm, có những người này làm quân tiên phong, thương vong của triều đình tự nhiên giảm xuống. Chuyện tốt như vậy, vì cái gì không làm?

Càn Nguyên đế cũng không sợ đám người kia vì lợi mà bất chấp tất cả, tàn sát thượng quan. Thiên hạ này là của hần, những gì thu thập được đương nhiên do hần phân phối, đâu là võ lâm minh chủ, cũng chỉ là một con kiến dễ dàng bị hần bóp chết. Hơn nữa, người hần phải đến võ công không tầm thường, tuyệt đối có thể giữ được đại cục.

Lúc này, trên quan đạo, hai bóng đen đã rời khỏi kinh thành, khoái mã điên cuồng hướng về Bắc vực. Ô Vân Đạp Tuyết cùng Địch Lô đều là thần mã trong truyền thuyết, bằng tốc độ này, tối đa ba ngày sẽ đến được Thiên Tuyết Thành.

--- ta là đường phân cách tuyến---

Đoán thử xem người đến là ai đi các nàng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hợp Hoan Thánh Nữ

Đã tới rồi, sao còn không tiến vào?

Lại đây...

Lại đây...

Bản sứ giả chờ... đã lâu lắm..

Lục Ly giật mình tỉnh dậy, toàn thân trên dưới đều là hân, đầu đau đến choáng váng.

Lại là giấc mơ này.

Đã ba ngày, từ lúc rời đi khỏi thạch động thần bí bên dưới phủ thành chủ, chỉ cần hơi thất thần, trong đầu Lục Ly lại vang lên thanh âm đầy tang thương kia. Trong giấc mộng, luôn có một loại hơi thở cực độ lạnh lẽo bao vây nàng, một đôi tay vô hình bám chặt lấy nàng, khiến nàng hít thở không thông.

“Tiểu thư, nhưng là ngủ không ngon?”

Nghe trong phòng có tiếng động, một nha hoàn đẩy cửa bước vào, trên tay là chậu đồng đựng nước để hầu hạ chủ tử rửa mặt. Nàng này tên Thanh Sương, cùng với Thanh Trúc là hai tùy thân nha hoàn mà Tiểu Dật Tài sắp xếp bên người Lục Ly. Thanh Sương tính tình ôn trọng lại giỏi nữ hồng, Thanh Trúc võ công rất khá, một nhu một cương, vừa vặn bổ trợ.

“Có lẽ hôm qua ngủ quá nhiều cho nên dậy sớm, ngời đừng lo.” Lục Ly đón lấy khăn ấm, nàng không có thói quen khiến người khác rửa mặt. “Đã là giờ nào? Nghĩa phụ cùng nương đã tỉnh?”

Từ lúc nàng xuyên qua, chỉ biết phụ mẫu là Tiểu Dật Tài cùng Lạc Thanh Dao. Về phần vì sao nàng họ Lục mà không phải họ Tiểu, vì sao lại là “thần nương” cùng “nghĩa phụ”, Lục Ly rất thức thời không hỏi đến. Trong chuyện này hẳn là có một đoạn cổ sự, nếu bọn họ đã không muốn nhắc đến, vậy nàng sẽ là một cô nương hiểu chuyện, không khiến người khác phải khó xử.

“Hồi tiểu thư, là giờ Dần ba khắc. Giáo chủ cùng phu nhân đều đã tỉnh, đang ở sảnh luyện công.” Thanh Sương đỡ lấy khăn từ tay Lục Ly, lại đưa cho nàng nước muối để súc miệng. “Tiểu thư hôm nay muốn sơ kiểu tóc nào?”

“Đơn giản là được.”

Thanh Sương thưa vâng, rồi nhanh tay búi cho Lục Ly một cái cao chùy kέ, bên trên gài một cây trâm bằng tử ngọc. Lục Ly ngồi trước gương đồng, hài lòng gật đầu, sau đó lại tỉ mỉ dịch dung rồi mới rời khỏi phòng.

Không biết vì sao, nghĩa phụ cùng Sở đại ca, thậm chí cả Tần Minh đều không cho phép nàng lộ diện gương mặt thật của mình. Nghĩa phụ có một vị bằng hữu, trên giang hồ danh vọng không nhỏ, gọi là Thiên Diện Tu La, dịch dung thuật đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực. Nàng bái bà làm sư phụ, một năm qua rất chăm chỉ học tập, hiện tại đã có thể tự mình dịch dung, hoàn hảo không dấu vết.

Về phần nguyên nhân không được để lộ chân diện mục? Quên đi! Vẫn là câu nói đó, nữ nhân thông minh không nên hỏi quá nhiều. Tóm lại, nàng tin tưởng bọn họ có ý tốt là được.

Tiểu Dật Tài mỗi sáng sớm đều luyện công một canh giờ, Lạc Thanh Dao thông thường sẽ ở bên cạnh, đôi lúc còn chỉ điểm một hai. Chính vì vậy, Lục Ly luôn cảm thấy, mẫu thân mới chân chính là cao thủ thâm - tàng -

bất - lộ!

“Nương! Nghĩa phụ!”

Khi Lục Ly đến sảnh luyện công, Lạc Thanh Dao đang ho khan lợi hại, còn Tiểu Dật Tài đứng ở một bên, vì thê tử vuốt lưng, trên mặt hiện rõ lo lắng. Nàng vội vàng chạy đến: “Nương, người làm sao? Lạnh như vậy, có phải hay không lại nhiễm hàn rồi?”

Nói xong quay sang Tiểu Dật Tài: “Nghĩa phụ, người thật xấu! Vì sao không bắt nương nằm trên giường?”

Tiểu Dật Tài đột nhiên bị nắng, mặt đại ra, hai mắt tròn trừng. Thối nha đầu! Nương ngời muốn ra ngoài, ta có thể cản a?

Uổng cho y một đời tự xưng lãnh khốc Độc Thần, trên giang hồ hô phong hoán vũ, về đến hậu viện liền hiện nguyên hình thê nô kiêm nữ nhi không! Đối với một đôi mẫu nữ này thực sự không có biện pháp, các nàng nói cái gì thì chính là cái đó, nửa ý nghĩ phản đối cũng không có.

Lạc Thanh Dao lúc này so với một năm trước đã gầy yếu hơn nhiều, gương mặt trắng bệch, nghe được lời này thì bật cười: “A Ly, đừng làm khó nghĩa phụ ngời. Ở trong phòng ngọt ngọt, nương ra ngoài hít thở, cũng là tốt!”

“Hảo! Vậy nương hít thở xong rồi, chúng ta hiện tại trở về phòng, cùng nhau dùng điểm tâm, có thể chứ?”

“Được!”

Bởi vì khẩu vị Lạc Thanh Dao không tốt, cho nên Tiểu Dật Tài đối với thức ăn yêu cầu cực cao, trừ sự không những tài nghệ phải là nhất đẳng, còn cần liên tục thay đổi thực đơn. Điểm tâm hôm nay có mặt ti củ từ, bít ti tiên đào, tam tiên mộc tê canh, sắc hương câu toàn, thực khiến người khó lòng từ chối. Lạc Ly ăn đến no căng, thỏa mãn híp mắt lại. Sau một lát, mới vui vẻ rời đi.

Bóng lưng nàng vừa khuất, Lạc Thanh Dao lập tức thu hồi nụ cười, trong mắt tràn ngập lo âu.

"Dật, ta vốn tưởng bản thân còn trụ được hai ba năm, không nghĩ tới... Tính cách A Ly hồn nhiên như vậy, chỉ mong Phong nhi có thể vì nàng cả đời chắn gió che mưa..."

Tiểu Dật Tài đỡ thê tử ngồi lên giường, ôn nhu lên tiếng:

"Nàng yên tâm! Tiểu tử kia ta hiểu rõ, nhất định hắn có thể giống như ta, nhất sinh nhất thế, chỉ nguyện thủ một người!"

Lạc Thanh Dao khẽ thở dài.

Trong mắt Tiểu Dật Tài tràn đầy thâm tình, chỉ là, kiếp này nàng không báo đáp nổi. Chỉ mong có kiếp sau, cả thân và tâm này, đều nguyện vì y.

...

Uớc hẹn năm ngày đã gần kề. Thiên Tuyết thành bình thường đã là long xà hỗn tạp, lúc này lại càng thêm loạn. Từ lâu khách điểm đều không còn phòng trống. Trên đường cái, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được nhân sĩ giang hồ, tranh chấp tùy thời có thể xảy ra. Tiểu tử tiểu nháo cũng có, rút kiếm chém người cũng có, bộ khoái nha môn công việc bỗng nhiên tăng lên gấp ba, ai nấy đều ồm ồm mà chạy, trong lòng không ngừng rên rỉ.

Ngưng Hương lâu là từ lâu lớn nhất tại Thiên Tuyết thành, hiện tại thập phần náo nhiệt. Thực khách, khách trọ, người qua đường tụ tập rất đông tại chính sảnh. Nơi này dựng một cái đài lớn trải thảm đỏ, bốn cột treo đầy hoa, thì ra là một cái hí đài, bên trên còn có hai người đang giao đấu.

"Huynh đài, làm ơn cho hỏi, ở đây có cái gì náo nhiệt sao?"

Nữ nhân, trời sinh ưa bát quái. Cổ đại nữ tử có nhiều cổ kỹ, Lạc Ly thì lại hoàn toàn không để ý đến những cổ kỹ này, dừng lại túm lấy một nam thanh niên bên cạnh dò hỏi. Người này cũng là kẻ yêu náo nhiệt, thấy được đồng đạo, hai tay vung lên, nước miếng bắn tứ phía, hào hứng kể một mạch.

Thì ra, là Hợp Hoan thánh nữ lập đài tỷ võ chiêu thân.

Hợp Hoan phái tuy nói không phải đại phái, nhưng trên giang hồ cũng rất có danh tiếng đấy, bất quá lại không phải là hảo danh. Nguyên nhân là do công pháp bọn hán tu luyện có điểm tà môn, lấy người khác giới làm đỉnh lò, dựa vào hấp thụ nguyên âm hoặc nguyên dương mà đề thăng tu vi. Nam thì không tính, nhưng trước nay chưa từng nghe nói Hợp Hoan nữ đệ tử nói chuyện gả người. Dù sao, có nam nhân nào nguyện ý thú một nữ tử ngày ngày cùng nam tử khác thân thể giao hoan? Thánh nữ Hợp Hoan càng không cần nghĩ, khẳng định là nam sùng nhiều khó đếm hết, vậy mà lại công khai chiêu thân, còn đông người tham gia đến vậy, thậm chí có cả đạo sĩ cùng hòa thượng, quả nhiên là thiên đại ly kỳ!

Bất quá, khi nhìn đến nữ nhân trên đài cao, Lạc Ly không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa. Nàng này tuy trên mặt có mạng che, nhưng chỉ cần dựa vào đôi mắt phượng câu hồn cũng có thể đoán được, đây hẳn là một đại mỹ nữ. Y phục trên người nàng cũng khiến người kinh hãi, hở trên hở dưới, dễ dàng nhìn thấy nhũ phong tròn đầy, vùng bụng phẳng lì, da thịt trắng nõn như tuyết, quả nhiên là đáng người mà quý! Khó trách một đám nam nhân trở nên điên cuồng đến vậy.

"Không biết liêm sỉ!"

Ở phía sau Lạc Ly, Thanh Sương mặt đỏ đến mang tai. Nàng căn bản không thể tưởng tượng nổi, thế gian lại có nữ nhân da mặt dày đến bậc này. Bộ dạng đó, dù là một mình trong khuê phòng cũng không thể chấp nhận, lại dùng để ra ngoài gặp người?

Lạc Ly thì không cảm thấy cách ăn mặc này có gì ghê gớm lắm, giống như nhảy Belly dance ở kiếp trước thôi mà. Có điều, khi nữ nhân kia quét mắt một vòng xuống đám người ở bên dưới, dường như có nhìn về phía nàng lâu hơn một tích tắc. Chỉ là, một tích tắc này, lại khiến nàng thập phần không thoải mái, dường như có một thứ gì đó trong cơ thể muốn bạo phát, thoát khỏi tầm khống chế.

"Tiểu thư?"

Thanh Trúc nhận ra Lạc Ly hơi lão đạo, vội nắm tay nàng, vô tình chạm vào huyết Hợp Cốc, sắc mặt lập tức cả kinh. Chỉ thấy trong người Lạc Ly, chân khí đang điên cuồng vận hành theo một lộ tuyến nào đó, khiến nàng bất đắc dĩ rơi vào trạng thái tu luyện.

Thanh Trúc là nha hoàn bên cạnh Lạc Ly, tuy không minh bạch nguồn căn luồng dị khí trong người Lạc Ly, nhưng vẫn biết đến sự tồn tại của nó đấy. Chân khí này vào mỗi ngày trăng tròn sẽ tự động hiện ra, những lúc khác cơ hồ là quý dị biến mất. Vậy mà, hiện tại nó lại đột ngột xuất hiện, còn điên cuồng vận chuyển, với khả năng của Lạc Ly, không thể tự mình khống chế.

Thanh Sương đưa mắt nhìn Thanh Trúc, khẽ gật đầu, chỉ trong nháy mắt, cả hai đã đưa ra quyết định, đồng loạt điểm vào huyết ngũ của Lạc Ly, rồi nhanh chóng đưa nàng rời khỏi.

Trong lúc nhất thời, không nhận ra, có một đôi mắt sắc lạnh, âm u nhìn theo các nàng.

Nạp Lan Yên Nhiên gần như có thể xác định, trong ba nữ tử vừa mới rời đi, có người cùng Hợp Hoan mật pháp đánh chút uyên nguyên.

Nàng là Hợp Hoan thánh nữ, tu luyện cũng là loại mật pháp này. Nhưng hai năm gần đây gặp phải bình cảnh, dù cố gắng thế nào cũng chỉ dừng lại ở tầng thứ tám, chỉ thiếu một chút là có thể đại thành. Nghĩ đến hẳn là do nguyên dương của nam nhân bình thường đã không đủ dùng, nàng liền đánh chủ ý lên giang hồ nhân sĩ, đặc biệt là tinh anh trẻ tuổi. Cho nên mới có một màn cầu thân này.

Tuy rằng thanh danh Hợp Hoan nữ đệ tử không tốt đến đâu, nhưng Nạp Lan Yên Nhiên vẫn rất tự tin. Bởi chỉ cần nàng hiện thân, không nam nhân nào có thể bất động dung. Hơn nữa, bốn phía xung quanh còn bố trí trận pháp, mục đích để mị thuật của nàng phát huy tác dụng tối đa. Chỉ cần nam nhân trong phạm vi hi đài, tất trúng mị thuật, trở nên điên cuồng, vì nàng mà chiến đấu.

Nhưng trong một khoảnh khắc vừa rồi, trận pháp rõ ràng có ba động. Mà ba động này, lại không phải xuất hiện từ nàng.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cong môi.

Có một chút thú vị rồi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Người Đến Từ Thịnh Kinh

Bởi vì chỉ có sóng âm đối với biên bức tạo thành ảnh hưởng nhất định, cho nên tiến vào thạch động lần này Cái Bang nhân số đông nhất, hiện tại bảy vị trưởng lão mười một túi đã có mặt tại Thiên Tuyết thành. Nên nhớ, mười một túi trưởng lão tại Cái Bang có địa vị cực cao, chỉ sau Bang chủ, từ đó có thể thấy được mức độ coi trọng của chúng nhân đối với việc này.

Ngoài Cái Bang, các đại phái đều có đại diện tham gia, vài vị đơn độc hành hiệp có danh vọng cũng đến tham dự. Chưa tính đến quan quân, chỉ nói riêng giang hồ nhân sĩ, thế mà đã có cả bốn mươi người.

Cao Trường Cung ngồi trong trưởng bông, lặng im nghe Sở Bắc Tiếp cùng với Hoa Mãn Thiên bàn bạc bố trí. Hai người này đều là lãnh binh kiệt xuất, an bài nhân thủ cực kỳ phù hợp, không cần người khác góp ý thêm. Hơn nữa, lần này hẳn đến, Càn Nguyên để có điều dặn dò riêng, chỉ là, việc này cần âm thầm tiến hành mới tốt.

Cao Trường Cung trầm mặc, cho đến khi bên ngoài vang lên nữ nhi thanh âm.

“Sở đại ca, muội đến rồi!”

Trưởng bông thực ra có binh sĩ canh gác, ngoại nhân không được tiến vào. Chỉ là, trông thấy bộ dạng hào hứng xông tới của Lục Ly, một đám không dám ngăn cản, chỉ có thể nhìn nhau cười khô. Ai mà không biết, vị tiểu tử tông này thế nhưng là tướng quân thịt trên đầu quả tim, ngày thường bị đau sùng cực kỳ! Nếu để nàng mất hứng, vậy thảm!

Sở Bắc Tiếp nhìn Lục Ly vén màn chạy vào, không khỏi hơi mất tự nhiên, che miệng khụ khụ hai tiếng. Hết cách! Ai kêu hắn thường ngày sùng nàng, hiện tại có khách nhân, lại vẫn như cũ tùy hứng, quả thực là không biết nói gì mới tốt.

“Hoa đại ca? Ngươi quay lại rồi?” – Lục Ly lúc này cũng đã nhìn thấy Hoa Mãn Thiên, lập tức hô to. “A? Chẳng lẽ, vị đại nhân đến từ kinh thành lần này là ngươi?”

Hoa Mãn Thiên từng có một đoạn thời gian ở tại Thiên Tuyết thành, nửa năm trước mới rời khỏi, đối với Lục Ly coi như thân quen, cũng thực lòng yêu mến tiểu cô nương khả ái này. Vì thế, nụ cười của hắn có thêm vài phần sùng nịch: “Bị ngươi đoán trúng rồi! Tối đây, ta giới thiệu vị này, bọn ta cùng phụng mệnh đi đến.”

Nói rồi, nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

"Hắn là Bình Nam vương Cao Trường Cung."

Lục Ly tuy ở Thiên Tuyết thành, nhưng bởi vì yêu đọc ký lục tạp thư các loại, cho nên đối với Bình Nam vương danh tự này cũng không xa lạ. Nghe nói, người này cùng với Sở Bắc Tiếp được xưng tụng Sở quốc song tinh, là chiến thần khiến các quốc gia phía Nam nghe đến đã sợ đến mất hồn. Nhưng chưa từng có người nhìn qua chân diện mục của hắn, bởi hắn luôn mang một chiếc mặt nạ bạc. Ngoại nhân cũng có lời truyền, rằng Cao Trường Cung lúc nhỏ từng gặp hỏa, dung nhan bị hủy, cho nên không thể gặp người.

Mồ nha đầu trong lòng âm thầm chắc chắc hai tiếng. Nếu quả là cái xú nam, vậy thật đáng tiếc! Đáng người nhìn qua không tề, lại là vương gia chiến thần, hẳn là cao phú nhưng không soái... ách, khụ khụ... nàng đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế?

“Cao đại ca, người hảo! Ta gọi Lục Ly, người có thể gọi ta A Ly.”

Sở Bắc Tiệp đầy đầu quạ đen. Tiểu nha đầu không có lương tâm! Còn nói xem hấn như thân ca ca, thế nhưng gặp ai cũng đều cười híp mắt đại ca đại ca một ngụm kêu, ngọt đến khiến hấn... ừm, có một chút ghen tị đây này...

Còn trong lòng Cao Trường Cung lúc này, đã là kinh đảo hải lăng.

Không chỉ vì cái tên Lục Ly, mà càng nhiều là vì đôi mắt của nàng.

Nữ tử đối diện gương mặt thấp phần xa lạ, giọng nói xa lạ, chỉ có cặp mắt to tròn kia, một đôi con ngươi linh động hắc bạch phân minh kia, lại tình cờ cùng với đôi mắt mà hấn khám sâu trong lòng... hoàn toàn trùng khớp! Sự quen thuộc tràn tới, khiến hấn thiếu một chút đã không thể khống chế nổi tâm tình mà nhào tới cạnh nàng. Loại rung động đến từ linh hồn này, làm hấn sững sờ, bối rối, thậm chí... bất an!

Thực ra, giữa người và người có một sợi dây liên kết vô hình khó hiểu. Chỉ cần chân tâm để ý, đặt ở trong lòng, tự sẽ sinh ra cách ứng. Từng nghe nhiều cổ sự về thân sinh mẫu tử, huynh đệ chí cốt, hoặc là phu thê tình thâm không cần đối diện mà vẫn cảm nhận được đối phương, chính là đạo lý này.

Cao Trường Cung còn chưa kịp điều chỉnh tốt cảm xúc, ở bên cạnh, Lục Ly đã quay sang Hoa Mãn Thiên, chia chia hai tay:

"Hoa đại ca, lễ vật của ta đâu?"

Hoa Mãn Thiên bật cười.

Nửa năm không gặp, tiểu cô nương này tính cách không một chút thay đổi, vẫn hồn nhiên thẳng thắn như vậy. Nàng thường ngày hấn là được bảo hộ tốt lắm, chỉ có không bao giờ biết đến mưa gió, mới có thể giữ nguyên nét thiên chân.

Hấn rất tự nhiên gõ vào trán nàng: "Quý tính linh! Ta nếu đã đến, sao có thể không chuẩn bị? Lễ vật của người..."

Rắc!

Chén trà trong tay Cao Trường Cung, cứ thế vỡ vụn!

Sở Bắc Tiệp nhú mày.

Hoa Mãn Thiên ngăn người.

Lục Ly tròn tròn mắt.

"Thật có lỗi!" - từ sau lớp mặt nạ vang lên âm thanh trầm thấp. "Không cẩn thận, lỡ tay..."

Không cẩn thận? Lừa quỷ a?

Nhưng mà, người này có thể không tiếng động bóp vỡ cái chén, điều này chứng tỏ hấn võ công rất cao. Nếu cùng Sở đại ca đánh một trận, không biết kết quả thế nào?

Ách, không phải, đây không phải trọng điểm... trọng điểm là, ừm... mới vừa rồi, hình như giọng nói của hấn vô cùng trầm ấm có từ tính, chính là kiểu mà nàng thích... a, không phải, đây vẫn không phải trọng điểm..

Phải rồi, trọng điểm chính là, vì sao bỗng nhiên hấn lại bóp vỡ chén trà? Người này nếu không phải có mao bệnh, thì chính là cố ý! Nghe nói, ở một vài địa phương, cái kia gọi là "ly trà", mà tên của nàng cũng là một chữ "Ly" ... Hay là, hấn có phải vừa nhìn đã chướng mắt nàng, cho nên ý tại ngôn ngoại, cố tình đe dọa đâu?

Nữ chính của chúng ta có một cái đặc điểm, chính là trí tưởng tượng tốt đến mức không cần thiết. Nàng càng nghĩ càng thấy có khả năng, vừa ủy khuất vừa sợ, lúc này nhìn nam chủ đã như thấy ôn thần, vội vàng chạy đến phía sau Sở Bắc Tiệp mà đứng. Sở lão đại tuy không hiểu vì sao nàng bỗng biến thành con thỏ, nhưng đối với hành động dựa dẫm này vô cùng hưởng thụ, hơi cười:

"Bất quá một cái chén trà, Cao huynh không cần để trong lòng."

"Như vậy đa tạ!"

Hai nam nhân, hai cặp mắt chạm nhau, từng người đều thấy được tia sáng kỳ lạ trong mắt đối phương, không hẹn mà cùng khẽ cong môi.

Cao Trường Cung lấy một cái chén khác ở trên bàn, thần nhiên rót trà, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm.

Nữ tử này, hấn muốn!

...

Buổi tối, Tần Minh đem tới cho Lục Ly một bát canh mộc nhĩ táo đỏ, còn ở lại nhìn chằm chằm. Lục Ly biết điều, một hơi uống hết, khiến Tần Minh rất

hài lòng. Người vừa rời khỏi, Lục Ly đã lấy từ dưới giường ra một cái thau đồng, đưa ngón tay vào cổ họng, sau đó nôn ra không chứa lại chút gì.

Bọn họ hiểu nàng, nàng lại không hiểu bọn họ hay sao? Tần Minh và Sở đại ca không muốn nàng gặp nguy hiểm, lại sợ nàng ngày mai lén lút đi theo, cho nên trong bát canh này chắc chắn âm thầm động tay chân. Tám chín phần là bỏ thêm vài loại thảo dược an thần, để nàng ngủ lâu hơn vài canh giờ.

Nhưng mà, nàng nhất định phải đi.

Nếu có thể lựa chọn, Lục Ly tình nguyện ở nhà. Lòng hiếu kỳ tuy nặng, cũng không nặng bằng mạng sống. Tuy nhiên, ở sâu bên trong cánh cửa kia, có thứ gì đó đang ngày đêm kêu gọi nàng, triệu hoán nàng. Loại cảm giác này mãnh liệt vô cùng, chiến thắng bản năng sợ hãi. Hơn nữa, nàng còn có một cái dự cảm, nếu lần này nàng không đi vào, thứ kia sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Thuốc đó có độc sao?"

Trong phòng đột nhiên vang lên thanh âm trầm thấp.

Lục Ly giật mình, quay đầu về phía cửa sổ.

"Ngươi...?"

---ta là đường phân cách tuyến---

Tiểu kịch trường:

Cao Trường Cung: Ngươi thấy không, hấn gõ vào trán nàng!

Mỗ tác giả: Thấy rồi!

Cao Trường Cung: Còn xoa đầu nàng!

Mỗ tác giả ngáp một cái: Cũng thấy luôn rồi!

Cao Trường Cung: Ta muốn phế đi ngón tay hấn! Tựa như... cái chén trà này...

Tác giả:...

Có nên nói cho hấn biết, có một người khác, cũng đang nghĩ rằng hấn muốn phế đi nàng hay không?

Hoa Mãn Thiên: A Ly! Cứu mạng!

Sở Bắc Tiệp: Muốn cướp người? Nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Cái Nồi Lẩu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.